

RANNIKON PUOLUSTAJA

MERIVOIMIEN VUOSIPÄIVÄ PÄÄKAUPUNGISSA

**MERI-
VALVONTA
kiikarissa**

**MERIVOIMIEN
MAAKUNTAJOUKOT
määritelty**

RANNIKON PUOLUSTAJA

MERIPUOLUSTUKSEN AMMATTI- JA JÄSENLEHTI

Päätoimittaja

Kai Masalin
puh 09-351 040
fax 09-351 04400
gsm 040-511 1851
e-mail kai.masalin@plusterveys.fi

Toimituksen osoite (postitettavat aineistot)

Kai Masalin
Jollaksentie 30
00850 Helsinki

Toimitusneuvosto

Timo Kaukoranta, kommodori, pj.
Tapio Maijala, kommodori
Jaakko Savisaari, kommodori
Pentti Villanen, komentaja
Viljo Lehtonen, majuri res
Eero Sivunen, majuri res
Kimmo Kinos, yliluutnantti res
Tatu Vartiainen, luutnantti
Tapio Riikonen, Sininen Reservi ry

Toimituskunta (kirjeenvaihtajat)

Tiedotussiht. Johanna Lahtinen, MerivE
Tiedottaja Marika Terä, KotRa
Komkapt Juha Torkkeli, KotRa
Tiedottaja Lotta Wirmaneva, MeriSK
Kom Ove Enqvist, MerivTL
Avoin, MerivV
Ylil Seppo Järvinen, SmMepa
Kaptl Pasi Leskinen, SIMepa
Tiedottaja Sari Salmi, SIMepa

49. VUOSIKERTA • 3/2006

RANNIKON PUOLUSTAJA 4/2006

... ilmestyy viikolla 50.
Pääteemana on rannikko- ja alusilmatorjunta.
Lehden aineistopäivä on **16.10.2006** mennessä. Tekstit sähköisessä muodossa mieluiten rtf-tekstiedostoina (muutkin formaatit käyvät) levykkeellä tai sähköpostilla. Kuva-aineisto paperi-, dia- tai digikuvina (digikuvat tiff-, eps- tai jpg). Digikuvien minimiresoluutio on 300 dpi käytettävissä koossaan. **Paperikuvia ei palauteta.** Muusta menettelystä on sovittava erikseen päätoimittajan kanssa.

Ltn Leo Puhakka, UudPr
Tiedottaja Mika Kuutti, Sininen
Reservi ry

Tilaushinnat vuodelle 2006

Yksittäiset kestotilaajat 18 euroa/
vuosikerta. Yleishyödyllisten yhteisö-
jen jäsentilaukset 8 euroa/vuosikerta.

Osoitteenmuutokset ja tilaukset

Maanpuolustuskiltojen liitto ry
Henry Siikander
Döbelninkatu 2, 00260 Helsinki
puh 09-477 89621
GSM 040-554 8862 (työ)
e-mail toimisto@mpkl.fi

Lehden kotisivut

www.rannikonpuolustaja.fi

Kirjapaino

Priimus Paino Oy, Loimaa
Taitto Kari Merilä

Ilmoitusmyynti

Ilpo Pitkänen Oy
puh 09-586 8300
fax 09-586 83099

Julkaisija

Rannikkotyöstön Upseeriyhdistys ry
Kirjoituksissa esitetyt mielipiteet ovat
kirjoittajien

Aikakauslehtien liiton jäsen

ISSN 1239-0445

Kansi

Merivoimien vuosipäivä Helsingissä.
Miinalaiva Uusimaa parras miehitet-
tyinä. Teemat merivalvonta ja maa-
kuntajoukot. Kuvat@Puolustusvoimat.

RANNIKON PUOLUSTAJA 2006
4/2006 AINEISTOPÄIVÄ 16.10. ILMESTYY VKOLLA 50

© PUOLUSTUSVOIMAT

Merivoimien maakuntajoukot

Merivoimien maakuntajoukot on määritelty. Ensivaiheessa merivoimiin perustetaan kahdeksan erilaista ja erityyppistä maakuntajoukkoa merivoimien keskeiselle toimintalueelle Virolahdelta Saaristomerelle. Joukoissa tulee olemaan merellistä suorituskykyä kuten raivaajaviirikkö, saaristossa toimivia rannikkojääkäreitä ja meritiedustelijoita sekä rannikolla toimivia kohteiden suojaamiseen erikoistuvia yksiköitä. Näistä joukoista merivoimien vapaaehtoinen reservi löytää varmasti itselleen mieluisimman joukon, jonka osaksi pyrkiä.

Maakuntajoukkoihin hakeuduttaessa tuleekin käyttää termiä pyrkiä. Valitut joukot tulevat olemaan osa merivoimien kriisiajan terävää kärkeä, joille suunnitellut perusvalmiuden virka-aputehtävät sekä kriisin varalle suunnitellut sotilaalliset tehtävät ovat vaativia. Tämä haastavuus asettaa myös korkeatasoiset vaatimukset niille reserviläisille, jotka aikovat lunastaa paikkansa merivoimien maakuntajoukoissa.

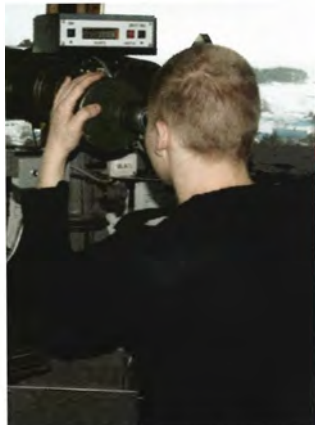
Merivoimien resurssit mahdollistavat tänä ja ensi vuonna vain 400–600 reserviläisen kouluttamisen kertausharjoituksissa. Vuodesta 2008 alkaen kertausharjoitusmäärät pyritään palauttamaan lähelle merivoimien tarpeiden edellyttämää tasoa. Maakuntajoukkojen koulutukseen kohdennetaan näistä resursseista merkittävä osuus.

Maakuntajoukot tullaan varustamaan niiden tärkeyden edellyttämällä materiaalilla. Reserviläisille on mahdollista jakaa kotiin säilytettäväksi suojavarustus, joka voisi koostua mm. tulevasta uudesta ”taisteluasu 05” kokonaisuudesta. Maakuntajoukkojen suorituskykyvaatimuksista, reserviläisten rekrytoinnista ja varustamisesta laaditaan erillinen ohje merivoimien joukko-osastoille syksyn 2006 aikana. Tämän ohjeistuksen pohjalta joukko-osastoissa käynnistetään maakuntajoukkojen toiminnan ja henkilöstön rekrytoinnin vielä tämän vuoden kuluessa.

Merivoimat näkee maakuntajoukot merkittävänä osana meripuolustuksen kokonaisuutta tulevaisuudessa ja panostaa omien maakuntajoukkojensa kouluttamiseen ja varustamiseen. Sitoutumista omaan joukkoonsa odotetaan myös reserviläisiltä, mm. henkilökohtaisen fyysisen kunnon ylläpitäminen on itsestään selvä edellytys maakuntajoukkoihin kuulumiseksi. Yhdessä kehitämme merivoimiamme entistä tehokkaammaksi vastaavan nykyisiin tarpeisiin ja uhkakuviin.

Hyvää syksyä ja suotuisia tuulia toivottaen.

Vara-amiraali Hans Holmström
merivoimien komentaja

sivu 12
Merivoimat
johtaa valta-
kunnallista
merivalvon-
taa...

sivu 32
Merivoimien
maakunta-
joukot
tulevat

sivu 42
KIELO 06

sivut 44-47
Heinäkuun
yhdeksäs

TÄSSÄ NUMEROSSA

- **3 Pääkirjoitus**
Vara-amiraali Hans Holmström
- **7 Merivoimat tiedottaa**
- **9 In Memoriam Jarno Mäkinen**
- **11 Päätoimittaja**
- **12 Merivoimat vastaa merivalvonnasta**
Kari Reinivuo ja Patrik Lillqvist
- **14 Merivoimien näkökulma tietoverkkokeskeiseen sodankäyntiin**
Juha Ravanti
- **17 METO-yhteistoiminta**
Ilpo Bergholm
- **21 Kansainvälisen merivalvonnan merkityksen herääminen**
Lauri Helaniemi
- **24 Suomen ja Ruotsin välinen merivalvontayhteistyö**
Raimo Pyysalo
- **27 Alus merivalvontatehtävässä**
Ville Suominen
- **30 Haapasaaren merivalvonta-asema – aistitähystystä itäisellä Suomenlahdella**
Olli-Pekka Lund
- **32 Maakuntajoukot merivoimissa**
Anssi Munkki
- **38 Kuulumisia merivoimista**
Ohjusvene PORI kastettu s. 38, Koulutusalus Fabian Wrede luovutettu s. 41, Rannikko-ohjusammunta Hangon edustalla s. 41, KIELO 06 merivoimien pääsotaharjoitus s. 42, Merivoimien vuosipäivä s. 44–47, Merivoimat mukana Bengtskärin 100-vuotisjuhlissa s. 48, Sotilasmeriottelun PM-kilpailut Upinniemessä s.50
- **53 Rt-tykit 45: Kaksi harvinaisuutta**
Ove Enqvist
- **54 Kirjallisuutta**
- **56 Toimitukselle tullutta**

- **57** Suomalais-venäläinen miinanraivaajaseminaari
- **59** Miinanraivaus Suomenlahdella 1941–1957
Nikolai Kolesnik
- **65** Eesti meremuuseum

sivu 50
Sotilasmeri-
ottelun PM-
kisat

Kuulumisia

- **66** Rannikkotyökistön Upseeriyhdistys ry
- **67** Meriupseeriyhdistys ry
- **70** RtOU: Jäsenistö liikkeellä
- **73** Rannikkotyökistön Perinneyhdistys ry
- **75** Suomenlinnan Rannikkorykmentin perinnepäivä
- **79** Hangon Rannikkopatteriston perustamisen 85-vuotisjuhla
- **83** Muistolaatat Stora Krokoon ja Bolaxiin
- **84** Riilahden taistelun muistopäivä
- **87** Turun Rannikkotyökistökilta ry
- **90** Rannikkojäkärikilta ry
- **98** Laivaston Kilta ry
- **102** Turun Laivastokilta ry
- **104** Pohjanlahden Laivastokilta ry
- **106** MeriSK:n 30. reserviupseerikurssi
- **107** Hermannipäivä Upinniemessä

sivu 75
SLRR vietti
perinnepäi-
väänsä

sivu 57
Miinanraivaaja-
seminaari
Kotkassa

- **108** Yhteystietoja
- **109** Tapahtumakalenteri

sivu 65
Naapurimaan
meripuolus-
tusmuseossa

Yhteiskunnan valppaus merkitsee kansalaisille vapautta

Yhteiskunnan turvallisuus varmistaa yrityksille toimintavapauden ja kansalaisille vapauden elää. Turvallisuus toteutuu yhteiskunnan valppaalla asenteella sekä ennakointi- ja suorituskyvyn varmistavilla turvallisuusratkaisuilla.

TietoSaab Systems tarjoaa asiantuntevia ratkaisuja ja palveluja siviiliturvallisuuteen ja maanpuolustukseen. Kykymme rakentaa turvallista yhteiskuntaa perustuu oman paikallisen erikoisosaamisemme lisäksi taitoomme hyödyntää TietoEnatorin tietoteknistä asiantuntemusta ja edelläkävijyyttä sekä Saabin puolustus- ja turvallisuusosaamista.

TietoEnator^{TE}
Building the Information Society

TietoSaab Systems Oy
Tietotie 6, PL 403, 02101 Espoo
Puh. +358 20 7252 000 • www.tietosaab.com

Merivoimilla työntäyteinen kesä merellä...

Kielo 06

■ Merivoimien pääsotaharjoitus Kielo 06 oli 12.–16. kesäkuuta 2006. Pääosa harjoitustoiminnasta keskityi Suomenlahdelle. Harjoitukseen osallistui joukkoja kaikista merivoimien joukko-osastoista. Joukkojen vahvuus oli noin 1100 henkilöä ja 30 alusta.

Harjoituksen päämääränä oli parantaa merivoimien ja yhteistoimintaosapuolten kykyä turvata Suomelle tärkeitä meriyhteyksiä.

Miinalaiva Pohjanmaan koulutuspurjehdus 9.5.–15.6.2006

■ Miinalaiva Pohjanmaan vuosittainen koulutuspurjehdus suuntautui tänä vuonna Espanjaan, Italiaan ja Azoreille. Koulutuspurjehduksella koulutetaan kadetteja, Pohjanmaan palkattua sotilashenkilöstöä ja varusmiehiä. Purjehduksella kadetit keskittyivät muun muassa avomerenkulun ja oman koulutushaaran opintoihin.

Ohjusvene Pori

■ Neljäs Hamina-luokan ohjusvene Pori kastettiin ja luovutettiin Merivoimille 19. kesäkuuta 2006 Raumalla. Alus on viimeinen Laivue 2000 kokoonpanoon kuuluva ohjusvene. Porin sisaralukset ovat Hamina, Tornio ja Hanko.

Koulutusalus Fabian Wrede

■ Ensimmäinen koulutusluokan alus Fabian Wrede kastettiin ja luovutettiin Merivoimille 15. elokuuta 2006 Uudessakaupungissa. Merisotakoulu käyttää koulutusluokan aluksia saaristo- ja rannikkomerenkulun koulutukseen. Koulutettavat ovat pääasiassa merivoimien kadetteja ja reserviupseerioppilaita.

Ilmatorjuntaohjusammunta

■ Merivoimat ampui menestyksekkäästi ensimmäisen ITO2004-UMKHONTO ilmatorjuntaohjuksen Lohtajan ilmatorjuntaleirillä toukokuussa 2006. Ohjus ammuttiin Hamina-luokkaan kuulualta ohjusvene Hangolta.

... ja rannikolla.

Maila 06

■ Rannikkotaisteluharjoitus Maila 06 toimeenpantiin toukokuussa Porvoo-Helsingin edusta- Porkkalanniemi alueella. Rannikkojoukkojen pääkoulutustapahtumaan osallistui joukkoja Suomenlahden meripuolustusalueelta, Kotkan rannikkoalueelta, Uudenmaan prikaatista ja Kaartin jääkärirykmentistä. Harjoitusjoukkojen kokonaisvahvuus oli noin 590 henkilöä.

Rannikko-ohjus

■ Uudenmaan prikaati toteutti onnistuneen merivoimien rannikko-ohjusammunnan 14. kesäkuuta 2006 Hangon edustalla Russarössä.

Rannikko-ohjusjärjestelmä on tarkoitettu ensisijaisesti merimaalien tuhoamiseen saaristoalueella. Rannikko-ohjuskomppania kykenee toimimaan hajautettuna koko merivoimien toiminta-alueella.

Harjoitus Jukola 06

■ Merivoimat järjesti kesäkuussa sotaharjoituksen Salon alueella, jolloin tavoitteena oli harjoitella henkilökunnan ja varusmiesviestijoukkueen kenttäviestijärjestelmien käyttötaitoja sekä sotilaspoliisien toimintaa massatapahtumissa yhdessä muiden viranomaisten kanssa.

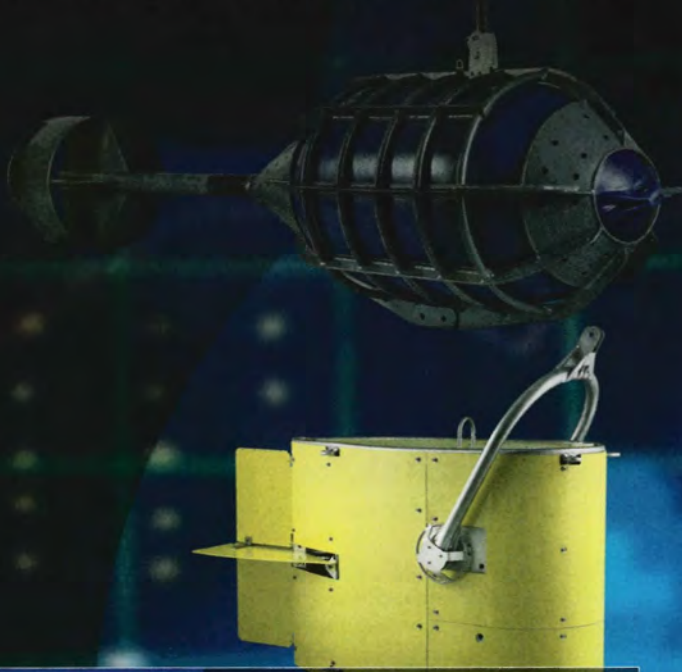
Käytännössä harjoitus näkyi Salo-Jukolan kisa-alueella, jossa juostiin Jukolan ja Venlojen viestit 17.–18. kesäkuuta. Merivoimat pystytti yli 300 puolijoukkueteltoa ja toimitti tietoliikenneyhteydet kilpailumaastoon. Erilaisia kenttäkaapeleita asennettiin maastoon yli 30 kilometriä. Tämä harjoitus mahdollisti esimerkiksi suoran televisiolähetysten maastosta.

Henkilöstömuutoksia merivoimissa

■ Kommodori **Jaakko Savisaari** siirtyy 1.1.2007 lukien Merivoimien esikunnasta Pääesikuntaan suunnitteluosaston apulaisosastopäälliköksi.

■ Komentaja **Dan Wilen** siirtyi 1.8.2006 Saaristomeren meripuolustusalueelta Pääesikunnan viestintäosaston apulaisosastopäälliköksi.

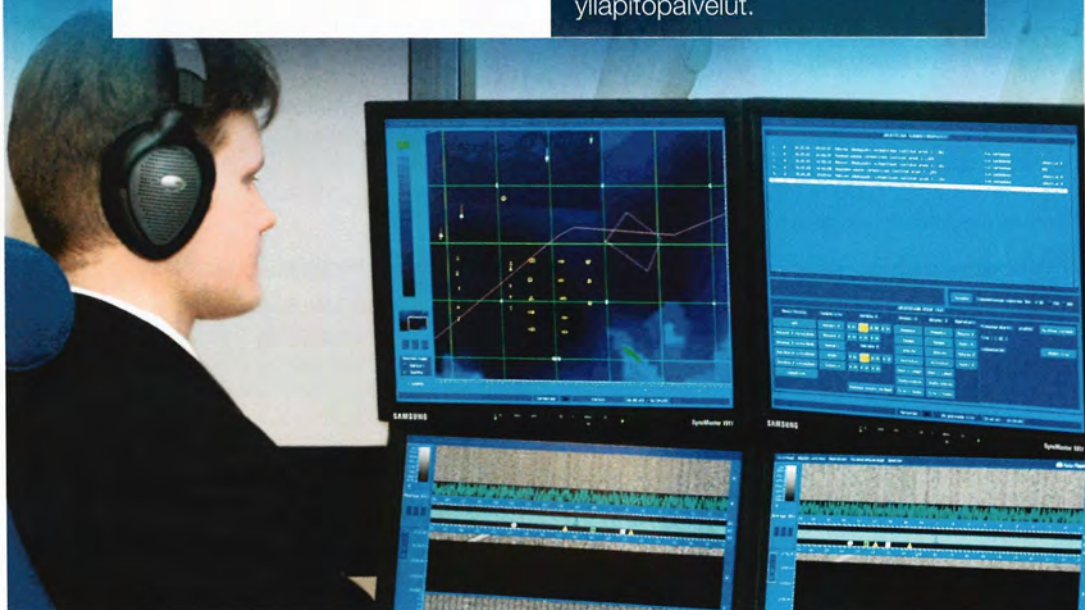
Merivoimien tiedotteita ja isompia tapahtumia ja harjoituksia voi seurata myös internetissä osoitteessa: <http://www.mil.fi/merivoimat>

Patria

www.patria.fi

Systems on erikoistunut vaati-
viin järjestelmä- ja ohjelmisto-
toimituksiin. Liiketoiminnan
osaamisalueita ovat sensori- ja
johtamisjärjestelmät, satelliittien
tehonjakojärjestelmät sekä
puolustusvoimien järjestelmien
ylläpitopalvelut.

IN MEMORIAM

Kaptenlöjtnant Kapteeniluutnantti
JARNO TAPIO MÄKINEN JARNO TAPIO MÄKINEN

* 6.10.1976 Åbo * 6.10.1976 Turku
† 25.7.2006 Khiam, Libanon † 25.7.2006 Khiam, Libanon

Jarnos minne hedras av beväringar och Jarnon muistoa kunnioittaen, Uudenmaan
personal vid Nylands Brigad Prikaatin varusmiehet ja henkilökunta

”Lämmin kiitoksemme YK-veljille, jotka oman elämänsä vaarantaen osallistuivat poikamme Jarnon ja hänen kanssaan Patrol Base Khiamin tarkkailuasemalla menehtyneiden etsintöihin ja kuljetukseen.

Kiitämme myös Suomen valtionhallintoa, puolustusvoimia ja poikamme tunnistamiseen osallistuneita heidän työstään ja tuestaan.

Rauhanturvatehtävissä maailman kriisialueilla toimiville ja kaikille joita Khiamin aseman tuhoaminen on syvästi järkyttänyt toivomme kaikkea parasta mitä vain elämä voi ihmisille antaa.”

Kapteeniluutnantti Jarno Mäkisen lähiomaisten puolesta isä Pentti Mäkinen

Parhaita ratkaisuja

Pöyry on globaali energia-, metsäteollisuus- sekä infrastruktuuri & ympäristöaloihin keskittynyt konsultointi- ja suunnitteluyritys.

Pöyry Engineering Oy on osa Pöyry-konsernia. Palvelemme metsä- ja kemianteollisuutta niin kotimaassa kuin kansainvälisesti.

Tarjoamme tietointensiivisiä palveluja ja ratkaisuja tuotantolaitoksen elinkaaren kaikissa vaiheissa.

Pöyry Engineering Oy
PL 16, Jaakonkatu 2, 01621 VANTAA

Comptence. Service. Solutions.

Antennit maalle ja merelle

Maxisat Networks Oy
Valuraudantie 19 00700 Helsinki
puh. 09-3508 260
e-mail: raimo.karjalainen@maxisat.fi
www.maxisat.fi <<http://www.maxisat.fi>>

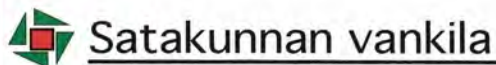

metallituotteet

- Velopark- pyöräkatos
- sotilas, -asuntola-, majoituskalusteet
- ruokakalusteet
- väestönsuojasängyt

Alihankintatyöt

- rautarakennetyöt
- ohutlevytyöt
- pulverimaalaus

Postiosoite:
Satakunnan vankila
PL 50
32701 HUITTINEN
www.esanet.fi/satakunnanvankila

Puhelin
010-368 4300
Telefax
010-368 4304 (varasto)

Ei mikään suojeluskunta!

Väärinkäsitysten välttämiseksi: Suojeluskunnat pelastivat Suomen! Ei kerran vaan, vaan ainakin kolmesti. Ne turvasivat itsenäisyyden Vapaussodassa. Ne rakensivat suomalaista sotilaskuntaa ja -taitoa, jota tarvittiin Talvi- ja Jatkosodassa. Jos Suomi olisi tullut miehitettyksi, kuten Neuvostoliitto yritti, olisi merkittävä osa suojeluskuntien päällystöstä päätyneenä Katyniin, haudattavaksi!

Mutta ajat olivat erilaiset. Suojeluskunta oli kansanliike. Siihen voitiin kuulua harrastustavoitteesesti. Ja siihen kuulumista motivoi laajasti koettu idän uhka, joka oli elävää elämää viime vuosisadan alussa ja sitten realisoitui uudelleen Neuvostoliiton hyökätessä Suomeen 1939. Eipä ihme, että liike rauhansopimuksen nojalla kiellettiin.

Merivoimat ovat julkistaneet päätöksensä merivoimien ensimmäisistä maakuntajoukoista. Päätös on luettavissa pääkirjoituksessa ja kapteeniluutnantti Anssi Munkin selkeässä artikkelissa sivulla 32.

Jos jossain vaiheessa reserviläisen ajatuksissa on liikkunut malli pohjoismaisista kodinturvajoukoista, on se ainakin merivoimien osalta syytä viisusti unohtaa. Kun (rannikkojääkäri)joukkueesta on tarkoitus muodostaa rannikkojääkärien terävän keihään terävin kärki”, yhden esimerkin mainitakseni, ei kyseessä ole maanpuolustushenkisten, satunnaisesti harrastavien huru-ukkojen, eikä monen muunkaan osa-aikaharrastajan toimintaympäristö. Asetettujen tavoitteiden ja osaamistaan saavuttaminen vaatii reserviläiseltä todellista, pitkäaikaista sitoutumista ja kovaa motivaatiota. Onhan kysymyksessä kuuluminen erikoisjoukkoon.

Valittu ratkaisu on uskoakseni realistinen. Miksi panostaa ”massoihin”, kun tarvetta ei ole ja aktiivinen osallistuminen maanpuolustukseen ei ole nuorten massojen harrastus. Kun merelliseen maanpuolustusjärjestöön liittyy vuosittain yleensä vain kourallinen uusia jäseniä, monesta enemmän poistuu, niin yksin Helsingin Meripelastusyhdistys sai tänä kesänä 200 uutta jäsentä! Enemmän kuin monen yhdistyksemme koko jäsenmäärä. Kun luvassa on enemmän ”actionia”, kuin pelkkää viihdytystä, löytyy motivoitumistakin riittävästi.

Yhtään yhdistyksiämme väheksymättä. Useimmat tekevät loistavaa työtä!

Ainakin yksi merivoimien joukko-osasto on jo aloittanut maakuntajoukkokonseptiin liittyvän kouluttajakoulutuksen VEH-harjoituksien muodossa. Näissä tämän vuoden harjoituksissa ei Meripuolustuspiirin paikallisosastolla ole enää ollut minkäänlaista roolia tai tehtävää. Tosin sen ansiotuneita kouluttajia on näihin harjoituksiin kutsuttu. Onkin mielenkiintoista nähdä, mikä rooli lakien ja asetusten valmistuttua MPK:lla yleisesti, ja Meripuolustuspiirillä erityisesti, tulee olemaan. Löytyykö riittävän motivoivia tehtäviä ja niille tekijöitä, vai jääkö tontiksi sinänsä arvokas ”kansansivistystyön” hoitaminen.

Täkäläinen paikallisosasto, aikanaan maan suurin, asetti tavoitteeksi kumppanuuden joukko-osaston kanssa. Toimi osaston näkökulmasta aikanaan hienosti. ”Työllisti” parhaimmillaan toista sataa aktiivia. Parina viime vuonna se on käytännössä pitkälti kadonnut. Ei joukko-osasto ole juuri mitään enää tarvinnut tai ainakaan tilannut. Mutta elämähän on aaltoliikettä!

*

Osallistuin tänäkin vuonna perinteisesti Merivoimien vuosipäivän viettoon ja sen iltajuhlaan. Ihan rattoisaa oli. Lisäkseni noin 30 muuta ei-palveluksessa olevaa osallistui aveceineen ja omalla kustannuksellaan. Monet ikätovereita. Niistä noin yli 5000:sta Sininen Reservi ry:n jäsenjärjestön jäsenestä. Itsetutkiskelun paikka. Tämäkin. Tällä vuosituhannella.

Kai Masalin

Luutnantti Kari Reinivuo ja komentajakapteeni Patrik Lillqvist palvelevat Merivoimien esikunnan operatiivisella osastolla.

KARI REINIVUO ja PATRIK LILQVIST

MERIVOIMAT VASTAA MERIVALVONNASTA

Yksi Puolustusvoimien ja samalla Merivoimien päätehtävistä on alueellisen koskemattomuuden valvonta.

Merivalvonnan päämääränä rauhan aikana on valvoa valtakunnan aluemerellä, merirajalla ja aluevesirajalla sekä niiden läheisyydessä tapahtuvaa meriliikennettä ja muuta toimintaa sellaisin järjestelyin, jotka mahdollistavat alueellisen koskemattomuuden loukkausten ehkäisemisen ja paljastamisen. Lisäksi tavoitteena on estää valtakunnan sotilaallista ja yleistä turvallisuutta vaarantava toiminta sekä vaara- ja onnettomuustilanteet. Muualla Suomen vesialueilla päämääränä on valtakunnan sotilaallista turvallisuutta vaarantavan toiminnan torjuminen. Valvontaan liittyy kiinteästi kyky turvata alueellinen koskemattomuutemme. Tämä johtuu siitä

edellyttää kohteiden tunnistamista, ryhtymistä tilanteen vaatimiin välittömiin toimenpiteisiin sekä edellytysten luomista tapahtumien selvittelyyn.

Merivalvonnan päämäärä tehostetun valmiuden aikana on valvoa tehostetusti valtakunnan aluemerellä, merirajalla sekä niiden läheisyydessä tapahtuvaa meriliikennettä ja muuta toimintaa sellaisin järjestelyin, jotka mahdollistavat alueellisen koskemattomuuden loukkausten ja merialueelta tapahtuvan strategisen iskun tiedustelun ehkäisemisen ja paljastamisen. Lisäksi tavoitteena on estää valtakunnan sotilaallista ja strategisten iskujen kohteiden turvallisuutta vaarantava toiminta.

Merivalvonnan tehtävät:

- valvoa valtakunnan meri- ja rannikkoaluetta alueloukkauksen ja muun aluevalvonta-

asetuksen vastaisen toiminnan paljastamiseksi

- valvoa valtakunnan ilmatilaa meri- ja rannikkoalueella ilmatilan loukkausten sekä lentokielto- ja rajoitusalueiden rikkomusten sekä muun valvonta-asetuksen vastaisen toiminnan paljastamiseksi,
- seurata havaittujen alusten ja jääajoneuvojen liikkeitä ja toimintaa valtakunnan aluevesillä ja niiden läheisyydessä,
- tunnistaa havaitut kohteet, selvittää niiden toiminta sekä koota tietoja vieraista valtion aluksista,
- tehdä havaintoja vaara- ja onnettomuustilanteista merellä, merenkulun turvallisuutta vaarantavista tapahtumista, ympäristön kannalta vahingollisista ilmiöistä sekä muista poikkeuksellisista tapahtumista merellä ja rannikkoalueella
- ilmoittaa havainnoistaan ja hälyttää tarvittavat viranomaiset ja johtoportaat sekä ryhtyä tehtyjen havaintojen perusteella toimenpiteisiin,
- muodostaa ja ylläpitää meritilannekuva eritasoisissa johtoportaisissa tarvittavalla laajuudella ja tarkkuudella,
- ehkäistä alueloukkaukset, suoja-alerikkomukset ja muu aluevalvontalain ja -asetuksen vastainen toiminta sekä tukea rajatapahtumien tulkintaa,
- luoda osaltaan edellytykset alueellisen koskemattomuuden turvaamiseen liittyville torjuntatoimenpiteille,
- luoda osaltaan edellytykset meripelastustoimien käynnistymiselle

MERIVOIMAT JOHTAA VALTAKUNNALLISTA MERIVALVONTAA

Merivalvontaa johtaa merivoimien esikunta merivoimien komentajan johtoesikuntana. Suorittajia ovat merivalvontakeskukset, merivoimien merivalvontaa-asemat, merivoimien alukset, puolustusvoimien ilma-alukset, rajavartiolaitoksen merivartiostot, alukset ja ilma-alukset, merenkulkulaitoksen yksiköt ja muiden aluevalvontaviranomaisten venepartiot ja toimipisteet.

Merivalvonnan tutkaverkko ja muut valvontajärjestelmät muodostavat kiinteän valvontaverkon, jota täydennetään alusten ja ilma-alusten liikkuvalla valvonnalla.

MERIVALVONTA ON ALUEELLISTA TOIMINTAA

Saaristomeren ja Suomenlahden Meripuolustusalueiden komentajat johtavat merivalvontaa vastualueellaan. Ahvenanmaan maakunnan ja koko Pohjanlahden osalta merivalvonnan käytännön toteutuksesta vastaa Länsi-Suomen Merivartioston komentaja.

Meripuolustusalueiden komentajien apuna merivalvonnan käytännön johtamisessa on meripuolustusalueiden tilannekeskukset, sekä Pohjanlahdella ja Ahvenanmaan alueella Länsi-Suomen merivartioston esikunta.

Meripuolustusalueiden tilannekeskukset ylläpitävät meritilannekuvaa ja johtavat merivalvonnan käytännön suorituksen vastualueillaan, yhteen sovitavat eri valvontaviranomaisten toiminnan alueellisella tasolla sekä välittävät tarvittavat tiedot

eri johtoportaille ja viranomaisille.

Aluevastuussa oleva meripuolustusalueen joukkoyksikön komentaja johtaa joukkojensa suorittamaa merivalvontaa apunaan merivalvontakeskus.

Merivalvontakeskus johtaa ja koordinoi muiden valvontaviranomaisten merivalvonnan käytännön toimenpiteitä vastualueellaan. Merivalvontakeskus muodostaa alueeltaan yksityiskohtaisen meritilannekuvan, suorittaa tilanteen edellyttämät hälytykset sekä kohottaa tarvittaessa valvonnan valmiutta ja tehoa. Se välittää meritilannekuvan meripuolustusalueen tilannekeskukselle, merivartiostolle ja tarvittaessa muille viranomaisille.

Merivartiostot, vartiolaivat sekä rajavartiolaitoksen ilma-alukset saavat paikallisen meritilannekuvan merivartioston johtokeskuksesta, jonne ne myös välittävät hankkimansa valvontatiedot.

KIIINTEÄÄ JA LIIKKUVAA

Merivalvonnan suorittajat jaetaan kiinteisiin merivalvontaa-asemiin ja liikkuvaan valvontaan.

Merivoimien merivalvontatutka-asemat ja tähytysasemat muodostavat kiinteän valvonnan rungon. Sitä täydentävät muiden aluevalvontaviranomaisten tutkat ja muut sensorit.

Puolustusvoimien ja Rajavartiolaitoksen alukset ja ilma-alukset sekä Merenkulkulaitoksen alukset muodostavat liikkuvan valvonnan rungon. Liikkuvalla valvonnalla täydennetään kiinteää valvontaa. Merivalvontatietoja voidaan saada myös yksityi-

siltä henkilöiltä, kauppa- ja huvialuksilta.

MERIVALVONTA NYT JA TULEVAISUUDESSA

Yhteiskunnan riippuvuus häiriöttömästä meriliikenteestä asettaa vaatimuksia merivalvonnalle niin normaali- kuin kriisitilanteessakin. Reaaliaikainen meritilannekuva on edellytys ongelmien ehkäisylle ja oikeasuuntaiselle toiminnalle. Meritilannekuva on jo nykytilassa monen viranomaisen saumattoman yhteistyön sekä pitkälle automatisoidun tietojenkäsittelyn tulos. Kiristyneet taloudelliset raamit ovat omalta osaltaan olleet johtamassa toimintojen keskittämiseen, minkä voidaan arvioida jatkuvan tulevaisuudessakin.

Lisääntyneestä meriliikenteestä aiheutuva onnettomuusriski yhdessä tietotekniikan kehittyneen ja poliittisen integroinnin kanssa on viime vuosina johtanut monikansallisiin järjestelyihin merivalvonnassa Suomenlahdella GOFREP:n sekä Suomen ja Ruotsin meritilannekuvan vaihdossa SUCFIS-projektin muodossa.

Euroopan Unionin tasolla tavoitteena on yhdistetty meritilannekuva hamassa tulevaisuudessa. Tähän on osaltaan vaikuttamassa niin sanottujen asymmetristen uhkien esiinmarssi sekä merionnettomuuksien aiheuttamien ympäristövaikutusten ehkäisy.

Merivalvonta kansainvälisyty, keskittyy ja yhdistää eri sensorien ja viranomaisten tuottaman tiedon. ■

MERIVOIMIEN
NAKOKULMATIETOVERKKOKESKEISEEN
SODANKÄYNTIIN

Kirjoittaja on komentajakapteeni ja toimii osasto-esiupseerina johtamisjärjestelmälalla Merivoimien Esikunnassa

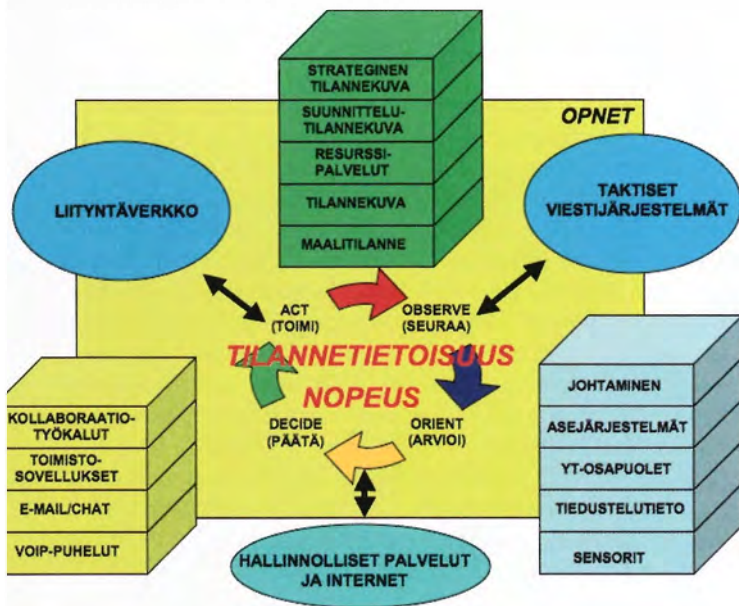
Mitä on tietoverkko-keskeinen sodankäynti?

Yhteiskunnan siirtyessä informaatioaikaan informaatio ja sen määrä ovat lisääntyneet – ja lisääntyvät – räjähdysmäisesti. Seuraamme päivittäin televisiota ja muista tietolähteistä kirurgisen tarkkoja iskuja vastustajan kohteisiin sotatoimialueilla, kykenemme keskustelemaan vaivatta maapallon toisella puolella olevien ihmisten kanssa eri välineillä ja kykenemme käsittelemään päivittäisessä työssämme valtavia määriä informaatiota. Informaatiotosodankäynnistä on tullut uusi kulttiasana, jonka ulottuvuuksia kuitenkin varsin harva oikeasti ymmärtää. Informaa-

tiotulvalla on psykologisen sodankäynnin merkityksessä oma asemansa; sen avulla kyetään antamaan haluttu käsitys tapahtumista sotatoimialueella. Vastavasti tietoverkkosodankäynnin keinoin kyetään vaikuttamaan tietoverkkojen toimintaan ja estämään vastustajaa käsittelemästä tietoa oikea-aikaisesti tai jopa välittämään sille virheellistä tietoa. Tietoturvallisuus onkin yksi tietoverkkosodankäynnin tärkeimmistä ulottuvuuksista; yhteisön tulee kyetä määrittelemään sille tärkeä tieto ja suojelemaan sitä oikea-aikaisesti.

Toinen aikakauden avainsanoista on verkottuminen. Aiemmin tavoiteltiin yleisesti yksilön tai yhteisön mahdollisimman suurta tiedollista hyvyttä. Kuitenkin uusien johtamisen ja oppimisen teorioiden mukaan yksilöiden toimintakyky ryhmässä on suurempi kuin yksilöiden erillisten suorituskykyjen summa. Tietoverkkokeskeisen sodankäynnin kielellä tällä tavoitellaan kollaboraatiota – ”yhteistyöstä” – jossa kaikki verkon jäsenet lisäävät oman kapasiteettinsa verkossa olevan tiedon tuottamiseen ja tiedon laadun parantamiseen. Verkko tarjoaa käyttötarkoituksensa mukaiset kollaboraatiotyökalut – sotilaallisissa sovelluksissa esimerkiksi tilannekuvan tai operaatiokäskeyjen muokkauspalvelut – ja verkon jäsenet tuovat oman kontribuutionsa verkkoon ja siellä olevaan informaatioon ja muuttavat sitä edelleen tiedoksi.

Tietoverkkokeskeisen sodankäynnin keskeinen periaate on Yhdysvalloissa käsitteeksi luotu OODA-ketju (Observe, Orient, Decide, Act; seuraa, arvioi, päättä, toimi), joka kuvaa taistelukentällä – ja miksei liike-elämässäkin – tärkeää johtamisen prosessia. Kaiken sodankäynnin – myös informaatiotosodankäynnin – tavoite on hankkia suhteellinen etu vastustajaan nähden. Tähän pyritään yhdistämällä kaikkien tarvittavien sensorien ja johtoportaiden tietojenkäsittely yhteen ja samaan tietoverkkokokonaisuuteen, jolloin kerätty ja itse tuotettu informaatio kyetään eri keinoilla yhdistämään ja muodostamaan tietoa vastus-

tajaa nopeammin ja tarkemmin. Kun informaatioylioivoima on saatettu, kyetään sen avulla vastustajan OODA-ketjua nopeampaan toimintaan. Näillä keinoilla kyetään toimimaan ennen kuin vastustaja toimii, kyetään vaikuttamaan vastustajalle tärkeisiin kohteisiin ennen kuin vastustaja käyttää omia asejärjestelmiään tai esimerkiksi tuhoamaan vastustajalle tärkeä tietovaranto tai estämään sen käyttö määrätkeillä.

Informaatiota kerätään tiedustelun, valvonnan ja johtamisen järjestelmillä. Sitä pyritään keräämään mahdollisimman laajalta tarkoituksenmukaiselta alueelta – myös siviiliyhteiskunnan yhteistoimintaosapuolilta – eri keinoilla. Samaan verkkoon, jolla tiedusteluinformaatio siirretään sensoreilta tarvitsijoille, on liitetty myös johtamisen tietojärjestelmien vaatima dataliikenne sekä asejärjestelmien ja johtamispaikkojen välinen tietoliikenne. Yhteydet perustuvat pääosin kuituoptisiin, suuren siirtokapasiteetin tarjoaviin kaapeleihin tai satelliittiyhteyksiin.

Samassa verkossa siirretään niin dataa, kuvaa kuin puhuttakin. Tällä keinolla tavoitellaan joukkojen mahdollisimman suurta liikkuvuutta ja etenkin sitä, että kaikilla verkkoon kuuluvilla on saatavilla tarvitsemansa tilannekuva taustatietoineen. Datafuusiota tehdään usean sensorin tai joukon tuottaman informaation perusteella siten, että mahdollisimman monen eri informaatiolähteen perusteella voidaan muodostaa varma käsitys – tieto – siitä, että havaittu kohde tai toiminta todella on sitä, miltä se näyttää ja tekemään oikeat päätökset oikea-aikaisesti. Kun koko toiminnallinen ketju kohteen havaitsemisesta analysointiin, johtamispaikalla tehtyyn päätökseen ja käskytykseen aselavetille on viety samaan verkkoon, kyetään OODA-ketjua nopeuttamaan suhteessa vastustajaan.

Puolustusvoimien tietoverkkosodankäynnin kehittäminen

Puolustusvoimat on jo kauan ollut varsin suuri teleoperaattori. Kaikki joukkojen kriisijän toi-

minnan kannalta tärkeitä alueita ja johtamispaikat on varustettu varsin tehokkailla tietoverkko-yhteyksillä. Ongelmana on kuitenkin ollut se, etteivät eri puolustushaarojen operatiivisen ja taktisen johtamisen tietojärjestelmät ole olleet kaikilta osiltaan yhteensopivia, vaan tietoa on pitänyt manuaalisesti siirtää järjestelmästä toiseen. Puolustusvoimissa 2000-luvulla käynnistetty TIERA (Tietohallinnon rationalisointi) -hanke paitsi rationalisoi hallinnollista tietojen käsittelyä, myös tuottaa puolustusvoimille uudella teknologialla rakennetun tietoliikenneverkon sekä operatiiviseen että hallinnolliseen tietoliikenteeseen. Samassa hankkeessa tuotetaan puolustusvoimille yhteinen, kokonaan uusi johtamisen tietojärjestelmä, joka rakentuu reaaliaikaisesta maalitilannekuvasta, taktisen, operatiivisen ja strategisen tason tilannekuvavelluksista sekä yhteisistä työkaluista, joilla tuotetaan operatiiviset sähköpostipalvelut, toimistohelpopalvelut sekä jo mainitut kollaboraatiotyökalut. Järjestelmästä rakennetaan vahvan käyttäjätunnistuksen ansiosta hyvin tietoturvallinen.

Samaan OPNET-järjestelmään liitetään myös tiedustelun ja valvonnan tietojärjestelmät sekä kaikki pinta-, ilma- ja elektronisen valvonnan sensoritieto, josta datafuusion ja kollaboraatiotyökalujen avulla kyetään muodostamaan reaaliaikainen ilma- ja pintatilannekuva. Verkko kyetään ulottamaan siviiliyhteiskunnan toimijoille, jolloin mukaan saadaan heidän substanssinsa. Samalla kyetään muodostamaan Puolustusvoimien osuus valtioneuvoston yhteis-

kunnan elintärkeiden toimintojen turvaamisen strategiassa tavoitellusta koko yhteiskunnan yhteisestä tilannekuvasta.

Merivoimien kehittäminen

Merivoimien tietoverkkosodankäynnin kykyä kehitetään osana puolustusvoimia. Merivoimien erityishaasteet liittyvät toiminta-alueisiin kaukana merellä tai saaristossa sekä pääosiltaan radiotiellä tapahtuvaan tiedonsiirtoon taistelevien joukkojen ja johtoportaiden välillä. Selkein etuina uudenlainen verkostokeskeinen tapa toimia ja sen mahdollistava tekniikka tuo kuitenkin paremmat mahdollisuudet toteuttaa yhteisoperaatioita muiden puolustushaarojen kanssa sekä lisää nopeutta OODA-sykliin.

Merivoimat on tietyllä tavalla ollut jo pitkään verkostokeskeisen näkemyksen edelläkävijä. METO (merelliset toimijat) -viranomaiset eli merivoimat, rajavartiolaitos, tulli ja merenkululaitos ovat jo useita vuosia tehneet merkittävää yhteistyötä merivalvonnan automaattisen tilannekuvajärjestelmän kanssa. Yhteistyö on kansainvälisestikin merkittävällä tasolla, sillä harvassa valtiossa on kyetty siirtämään vastaavanlaiseen yhteiseen verkkoon ja siten tehostamaan toimintaa poistamalla päällekkäisiä toimintoja esimerkiksi merimaalien tunnistamisessa.

Merivoimien tavoitetilassa kaikki tärkeimmät – etenkin kauaskantoiseen tulenkäyttöön kykenevät – joukot ja johtoportaat kyetään liittämään samaan tietoverkkoon, johon liitetään tiedustelun ja valvonnan järjestelmät. Laivue 2000:n käyttöön hankittu taistelutalohallintajärjestelmä tukee jo itsessään verk-

kokeskeisen sodankäynnin periaatteita esimerkiksi siten, että eri alusten järjestelmät liittyvät sensori- ja asejärjestelmien tilatietojen osalta verkoksi, jonka avulla voidaan optimoida tulenkäyttö eri kohteisiin. Järjestelmälle kyetään etukäteen määrittelemään uhkakirjastot, jotka liittyvät eri havaittujen kohteiden suorituskykyyn. Vastaavasti järjestelmälle voidaan ohjelmoida eri profiileja, joilla kuvataan voimassa olevia voimankäytön säädöksiä ja maalien tunnistuskriteereitä tulenkäytön perusteeksi. Järjestelmä käyttää siten omia kollaaboraatiotyökalujaan tulenkäytön optimointiin. Kyseessä on siis esimerkki verkkokeskeisestä sodankäynnistä pienoisikoossa. Kun tämä kokonaisuus liitetään tietoverkkoon, jossa kaikilla toimijoilla on pääsy tarpeelliseen tietovarantoon ja jossa kyetään yhdessä muiden toimijoiden kanssa täydentämään ohjeita, käskyjä ja tilannekuvaa niin voidaan puhua todellisesta verkokeskeisyydestä, jossa tieto ei ole yksittäisillä henkilöillä, vaan jossa tieto on yhteistä.

Merivoimien taistelualusten nykyiset radiojärjestelmät eivät kykene vaaditun tasoiseen tiedonsiirtoon. Voidakseen käytännössä ottaa täysipainoisesti osaa tietoverkkoon tarvitsee alus huomattavan tiedonsiirtokapasiteetin. Johtoportaisissa tai rannikolla operoivissa merivoimien maaorganisaation joukoissa ongelma ei ole niin suuri, sillä niiden yhteydet kyetään rakentamaan kenttäviestitekniikalla tai ne ovat jo olemassa kiinteinä yhteyksinä. Näin suuria tiedonsiirtomääriä ei tällä hetkellä kyetä radiotiellä välittämään, vaan joudutaan hankkimaan

uusia järjestelmiä. Tulevaisuuden järjestelmänä nähdään kehitteillä oleva ohjelmistoradio, joka valmistuu kuitenkin vasta ensi vuosikymmenellä. Tilapäisinä ratkaisuinä voidaan käyttää erilaisia salaavia ja itse konfiguroituvia radiomodeemiverkkoja tai erilaisia kaupallisia tekniikoita. Esimerkiksi alueellisten viestijoukkojen teknologiaksi valittu WLAN- ja WIMAX-tekniikoihin perustuva järjestelmä kykenee tarjoamaan riittävän tiedonsiirtokaistan, mutta vain lyhyille etäisyyksille tukiasemasta. Heikkouksina näillä tekniikoilla on se, että niiden liikenne on kaksisuuntaista, eikä siten mahdollista toisen osapuolen täydellistä radiohiljaisuutta, ja saattaa paljastaa tietovarantoon täydentävän tai muuten verkossa liikennöivän aluksen sijainnin.

Merivoimien tietoverkkokeskeisen sodankäynnin kehittäminen etenee tämän vuosikymmenen lopun ja ensi vuosikymmenen alun aikana siten, että merivoimien tietojärjestelmät integroidaan puolustusvoimien yhteisestä verkosta saataviksi palveluiksi. Tulen käytön järjestelmien ja tilannekuvajärjestelmien tutkimustyötä jatketaan siten, että ensi vuosikymmenellä saadaan käyttöön viestiliikennejärjestelmiä, jotka mahdollistavat aluksille nykyistä huomattavasti paremman tilannetietoisuuden ja samalla myös kansainvälisen yhteistoimintakyvyn. ■

METO- yhteistoiminta

Valtiontalouden tarkastusvirasto totesi vuonna 1994 tarkastuskertomuksessaan "Valtion merellisten viranomaistoimintojen kehittäminen" että Suomen nykyistä tilannetta voidaan verrata järjestelyyn esim. USA:ssa. Siellä yksi viranomaisen, rannikkovartiosto vastaa pääsääntöisesti koko siitä tehtäväkentästä, jossa Suomessa operoi kahdeksan viranomaisorganisaatiota.

ILPO BERGHOLM

Komentaja Ilpo Bergholm palvelee Merenkulkulaitoksessa Merivoimien yhteysupseerina. Hän on myös valtakunnallisen METO-yhteistyöryhmän sihteeristössä.

Merellisten viranomaiset ovat toimineet tavalla tai toisella yhteistoiminnassa koko itsenäisyyden ajan. Organisaatiot ovat muuttuneet vastaamaan kulloistakin yhteiskunnallista ja poliittista tilannetta. Sotien aikana merelliset toiminnot oli keskitetty merivoimien johtoon. Nykyisessä järjestelyssä lähdetään siitä, että kukin organisaatio toimii myös poikkeusoloissa vastaten lakisääteisistä tehtävistään. Merellinen toimintakenttä on moniulotteinen sisältäen myös kansainvälisoikeudellisia tekijöitä. Merionnettomuus on yleensä aina monialatilanne, jossa usealla toimijalla on tilanteen kehitymisestä riippuen johtamisvastuu tai ainakin virka-avun antovelvollisuus.

1980-luvun lopulle tultaessa syntyi tarve kehittää merellisten viranomaisten yhteistoimintaa. Kansliapäällikkökokous asetti 12.7.1988 työryhmän selvittämään Aluevalvonnan päällekkäisyyksien poistamista, nk. ALVA-työryhmä. Vuonna 1989 valmistuneessa työryhmämietinnössä toimenpidesuosituksia tehtiin suorittajaportaan päällekkäisyyksien poistamiseksi merivalvonta-asemien, merivartioasemien, ja luotsiasemien toimintojen yhdistämiseksi. Tutkakuva siirtäminen ja kaukokäytömahdollisuus oli keskeinen toimenpidesuositus.

Käsitellessään vuoden 1990 varsinaista tulo- ja menoarvioesitystä, eduskunta vastauksessaan edellytti, että hallitus viipymättä selvittää, miten merivartioston, luotsiviranomaisten, rannikkoradiotoiminnasta vastaavien tahojen sekä muiden sellaisten valtion viranomaisten ja

laitosten, jotka toimivat valvonnan, meriturvallisuuden, meripelastuksen, öljyntorjunnan, luonnonsuojelualueiden valvonnan sekä muiden tämänlaatuisten tehtävien parissa, toimintaa koordinoitaisiin niin, että on olemassa tehokas, kaikki alueet kattava ja ympärivuorokauden toimiva järjestelmä. Eduskunnan lausuman johdosta liikenneministeriö asetti työryhmän, jonka tehtävänä oli laatia kokonais selvitys rannikolla toimivien viranomaisten vireillä olevista suunnitelmista organisoida uudelleen viranomaiselle kuuluvaa toimintaa ja laatia kokonais selvityksen perusteella suunnitelma miten eri viranomaisten toiminnot voitaisiin koordinoita.

Rannikkoviranomaistyöryhmän mietinnössä tehtiin toimenpide-esityksiä merionnettomuuksiin liittyvien pelastustoimien menettelytapojen ja kokonaisvastuuviranomaisen määrittämiseksi, merellisen ympäristön suojelussa merellä tapahtuvien öljyvahinkojen torjunnan kehittämiseen, valtakunnan rajojen vartiointiin ja valvontaan sekä yleisen järjestyksen ja turvallisuuden voimassapitoon liittyvän yhteistoiminnan ja virka-avun kehittämiseen.

Alueellisella tasolla merelliset viranomaiset kehittivät yhteistoimintaa työryhmämietintöjen asettamien suuntaviivojen perusteella.

Kolmen pääsuorittajan malli syntyy

Vuonna 1994 sisäministeriön asettama merellisten toimintojen tehostamista ja organisaatioiden keventämistä selvittäneen työryhmän mietintö päättyi kolmen pääsuorittajan eli rajavartiolai-

toksen, merenkululaitoksen ja puolustusvoimien malliin.

Mietinnössä työryhmä oli ehdottanut, että:

- rajavartiolaitoksen osuutta valvontatehtävien pääsuorittajana lisätään saariston vesialueella ja merivartioalueiden johtopaikkojen osuutta korostetaan viranomaisten paikallisena johtopaikkana.
- Merenkululaitoksen osallistumista eräiden valvontatehtävien suoritukseen lisätään ja tielaitoksen maantielautojen käyttö siirretään merenkululaitokselle. Puolustusvoimat toimii edelleen pääsuorittajana valtakunnan alueellisen koskemattomuuden valvonnassa ja turvaamisessa.
- Vastuu ympäristövahinkojen torjunnasta siirretään sisäasiainhallinnolle, jossa pelastusviranomaisen toimii pääsuorittajana öljy- ja kemikaalivahinkojen torjunnassa ja rajavartiolaitos ihmishenkien pelastamisessa.
- Pääsuorittajien rakennusinvestoinnit yhteen sovitetaan, alushankinnoissa pyritään monikäyttöisyyteen ja teknisistä valvontajärjestelmistä muodostetaan yhtenäinen kokonaisuus. Huoltojärjestelyissä merikuljetuksia yhteen sovitetaan. Johtamis-, valvonta- ja tietoliikennejärjestelmien yhteiskäyttöä tehostetaan.
- Pääsuorittajien saumattoman yhteistyön varmistamiseksi perustetaan pysyvät yhteistyöryhmät valtakunnalliselle ja alueelliselle tasolle.
- Merionnettomuuksia koskevaa lainsäädäntöä uudistetaan ja aluksen päällikön vel-

vollisuutta ilmoittaa viranomaisille alusta kohdanneesta vaaratilanteesta täsmennetään.

Mietinnössä ei otettu kantaa organisaatioiden keventämiseen.

Ministeriövaliokunta hyväksyi kokouksessaan 15.4.1994 merellisten viranomaisten toimintoja koskevan selvitystyön lukuun ottamatta ympäristövahinkojen torjuntavastuun siirtoa ympäristöhallinnolta sisäasiainhallinnolle.

Valtakunnallinen yhteistyöryhmä ryhtyy yhteistyöhön

Ensimmäinen merellisten viranomaisten valtakunnallisen yhteistyöryhmän kokous pidettiin Rajavartiolaitoksen esikunnassa 18.5.1994. Kokouksessa todettiin selvitystyön ehdotus yhteistyöryhmien perustamisesta:

Pääsuorittajien keskinäisen yhteistyön toteuttamiseksi ja eri viranomaisten toimintojen yhteensovittamiseksi muodostetaan PTR-yhteistoiminnan tapaan pysyvät valtakunnallisen ja alueellisen tason työryhmät. Yhteistyöryhmien tehtävinä tulee olla ainakin merellisten toimintojen kehittämien, kustannusten vähentämiseen tähtäävät toimenpiteet ja tarpeellisen yhteistyön järjestäminen. Tehtävänä tulee lisäksi olla toiminta- ja taloussuunnitelmien yhteensovittaminen ainakin investointien osalta sekä tukipalvelujen yhteensovittaminen. Yhteistyöryhmien tulisi käsittää valtakunnallisella tasolla ainakin sisäasiainhallinnon, puolustushallinnon ja liikennehallinnon edustajat.

Kokouksessa päätettiin yhteistyöryhmän tehtäviksi:

- pääsuorittajien merellisten toimintojen, tukipalvelujen ja investointien yhteensovit-

taminen kustannusten vähentämiseksi

- yhteydenpito pääsuorittajien palveluja tarvitseviin muihin viranomaisiin
- alueellisen tason yhteistoinnin ohjaaminen
- yhteistoimintaa edistävien selvitysten ja ehdotusten laatiminen
- yhteisten asiantuntijatyöryhmien työn ohjaaminen.

Päätösten toimeenpanosta kukin viranomaisen huolehtii omalta osaltaan.

Kokouksessa päätettiin alueelliset yhteistyöryhmät ja määritettiin niiden toiminta. Merialue jaettiin seuraaviin yhteistoinnint-alueisiin:

- Suomenlahden yhteistoinnint-alue: Kymen ja Uudenmaan läänien merialue
- Saaristomeren yhteistoinnint-alue. Turun- ja Porin läänin ja Ahvenanmaan maakunnan merialue
- Pohjanlahden yhteistoinnint-alue: Vaasan, Oulun ja Lapin läänin merialue.

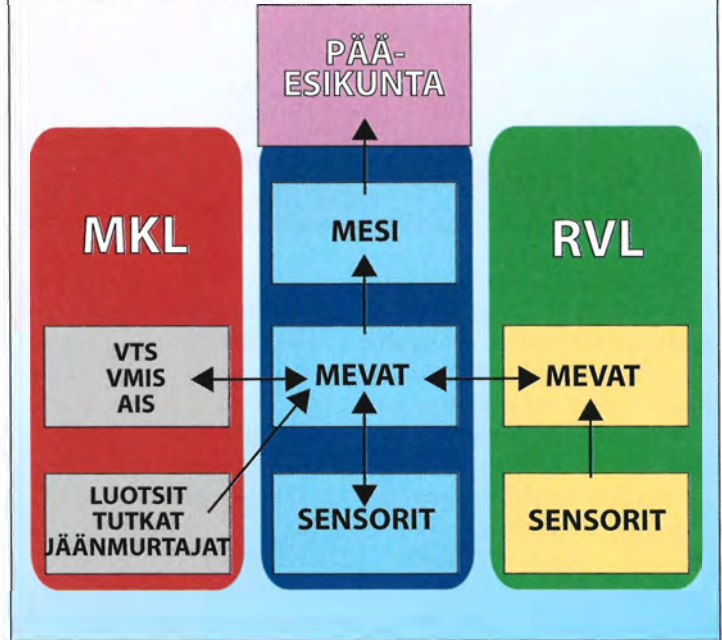
Päätettiin, että puheenjohtajiston muodostavat merenkulku- ja maanpuolustusalueen komentajan määräämä henkilö.

Alueellisten yhteistyöryhmien tehtäviksi päätettiin:

- pääsuorittajien merellisten toimintojen, tukipalvelujen ja investointien yhteensovittaminen kustannusten vähentämiseksi
- yhteydenpito pääsuorittajien palveluja tarvitseviin muihin viranomaisiin
- paikallisen tason yhteistoinnin ohjaaminen
- yhteistoimintaa edistävien selvitysten ja ehdotusten laa-

METO-yhteistyö

• Tiedonkulku

timinen.

Päätettiin perustaa pääsuorittajien määräämistä edustajista muodostuva asiantuntijatyöryhmä, jonka tehtävänä on merialueen teknisten järjestelmien kehittäminen ja kehityksen seuraaminen.

Hallinnolliset muutokset ja pääsuorittajien organisaatioiden kehittäminen ovat tuoneet muutoksia niin edustautumiseen kuin alueellisten yhteistyöryhmien määrään. Vuonna 1998 rannikkotyöstö liitettiin merivoimiin, jolloin puolustusvoimien jäseneksi valtakunnalliseen yhteistyöryhmään nimitettiin merivoimien komentaja.

Muodot vakiintuneet

Allekirjoittajaorganisaatiot toteivat 23.8.2004 pitämässään valtakunnallisen METO-yhteistyöryhmän kokouksessa, että merel-

listen viranomaisten yhteistyö on toiminut niin valtakunnallisella, alueellisella kuin asiantuntijatasolla siten kuin osapuolet vuonna 1994 sopivat ja että yhteistyö on saanut vakiintuneet muodot. Tämän vuoksi ja koska merellisten viranomaisten organisaatioissa ja säädösperusteissa on yhteistyön aloittamisen jälkeen tapahtunut oleellisia muutoksia Merenkululaitos, Merivoimien esikunta ja Rajavartiolaitoksen esikunta allekirjoittivat 3.2.2005 yhteistoimintasopimuksen. Sopimuksessa yhteistyöryhmän tehtäväksi vahvistettiin vuonna 1994 sovitut tehtävät.

Alueellisella tasolla merialue ja talousvyöhyke jaettiin Suomenlahden yhteistoinnint-alueeseen ja Länsi-Suomen yhteistoinnint-alueeseen. Merenkululaitos, merivoimat ja Rajavartiolaitoksen esikunta määräsivät

TEKLA

Tekla Defence

- tilannetietoisuuden ja päätöksenteon ylivoimaa

www.tekla.com

kukin yhden edustajan alueellisen yhteistyöryhmän puheenjohtajistoon ja yhden edustajan sihteeristöön. Valtakunnallisen METO-asiantuntijatyöryhmän tehtävää täsmennettiin seuraavasti:

- meriliikenteen seuranta- ja valvontajärjestelmien toimivuuden seuranta ja kehittämisen suunnittelu sekä aloitteiden teko ja suositusten antaminen valtakunnalliselle yhteistyöryhmälle
- yhteishankkeiden ja yhteisten teknillisten ratkaisujen toteuttamisen koordinointi
- kehittämishankkeiden yhdistäminen eri viranomaisten toiminnan ja talouden suunnitteluprosessiin
- ylläpitää meriliikenteen seuranta- ja valvontajärjestelmien kehittämissuunnitelmaa.

Kymmenen toimintavuotta takana

Mitä kymmenessä vuodessa on saatu aikaan? Onko pystytty toteuttamaan METO-mietinnön suosituksia? Aikaperspektiiviin sovitettuna suositukset ovat pää-

sääntöisesti toteutuneet. Rakennusinvestointeja on tehty ajankohtaan sopivan organisaatioiden tarpeisiin. Rakennuudistukset koko merellisessä toimintakentässä muuttavat uudisrakennusinvestointien tarpeita ja vanhoista yhteisistä toimipaikoista on jouduttu luopumaan. Järjestelmien tekninen kehittyminen on myös vaikuttanut toimintojen keskittämiseen. Uusia johtamispaikkoja suunniteltaessa on otettu huomioon kaikkien METO-osapuolten tarpeet mahdollisuuksien mukaan.

Alueellisella ja paikallisella tasolla yhteistoiminta saanut vakiintuneet muodot. Osapuolten kesken on yhteen sovitettu kuljetuspalveluja, tukeutumista ja huoltopalveluja sekä valvonnan järjestelyjä.

Suurin taloudellinen ja toiminnallinen hyöty on saavutettu

seuranta- ja valvontajärjestelmien kehittämisessä. Meritilannekuva on hyvä esimerkki, jossa kaikkien METO-viranomaisten sensorien tieto yhdistetään METO-järjestelmässä ja jaetaan käyttäjille. Tutkien, kameroiden ja monivalvontasensorien yhteiskäyttöä on lisätty. Seuranta- ja valvontajärjestelmät sekä johtamisjärjestelmät hyödynneivät merivoimien ylläpitämää nk.METO-tiedonsiirtoverkkoa, mikä mahdollistaa suojatut ja varmennetut yhteydet METO-osapuolille.

Alkulauseessa siteeratun yhden luukun mallin sijasta meillä uskotaan pääsuorittajien sekä myös muiden merelliseen toimintaan osallistuvien viranomaisten vahvuuksiin, joista voidaan METO-hengessä ammentaa toimivan yhteistyön perusta. ■ (Väliotsikot toimituksen)

Raepuhalluskaapit ja -laitteet, singot sekä rakeet

ROWEMA OY

Kultasepänkatu 8, 04250 Kerava
Puh. 09-274 7440, Fax 09-2747 4430

Silakkamarkkinat

Klamilan kalasatamassa

24.09.2006 kello 10-15

järj. Klamilan seutu ry.

Puh./fax 05-357 3103

klamilanseutu@pp.inet.fi www.klamila.fi

Insinööritoimisto

Railton Oy

Rautatienkatu, 48100 Kotka

Puh. 05-212 140

LAURI HELANIEMI

KANSAINVÄLISEN MERIVALVONNAN MERKITYKSEN HERÄÄMINEN

Merivoimien komentaja vara-amiraali Hans Holmström esittelemässä Suomen meritilannekuvajärjestelmää CHEN-2006 vuosikokouksessa.

Maapallon pinta-alasta 70 % on veden peitossa ja 50 % maailman väestöstä asuu rannikon tuntumassa. Maailman merillä purjehtii 50 000 isoa kauppa-alusta, kuljettaen 80 % maailman kauppaa. Kyseessä ei ole siis inhimillisesti eikä taloudellisesti merkityksetön toimintaympäristö. On vaikea ymmärtää, ettei meriliikennettä kyetä vieläkaan seuraamaan kattavasti, vaan kriisien, salakuljetuksen ja terrorismin eri muodot rehottavat.

Komentaja Lauri Helaniemi toimii EU-puheenjohtajuuden erityistehtävässä Pääesikunnassa vuoden 2006 loppuun sekä Suomen edustajana MARDIM-, MSO- ja CHEN-työryhmissä.

2000-luvulle tultaessa kiinnostus yhteistyöhön on virinnyt ja nyttemmin useat järjestöt ovat tavoittelemassa maailmanlaajuisia merivalvontaverkkoa ilmailukenteen valvonnan tapaan. Merivoimien maailmanlaajuisia toimintaa Neuvostoliiton hajoamisen ja 911 jälkeen onkin ohjannut uusien uhkien torjunta. Torjunnassa on tullut eteen resursien riittämättömyydestä johtuva viranomaisten yhteistyön kehittäminen ja meritilannetietoisuuden tarpeen korostuminen.

Tällä hetkellä NATO kehittää tietokonesovellusta tunnistamaan epäilyttäviä merimaaleja, EU tutkii yhteisen sovellusalan kehittämistä ja CHEN/MSO pyrkii kansallisten järjestelmien yhdistämiseen, kukin kuitenkin vielä itsenäisesti. Suomen merellisten

viranomaisten merivalvontajärjestelmä on havaittu hyväksi malliksi.

VÄLIMERI NATON TOIMINTAKENTTÄNÄ

Yhdysvallat on taistellut etelästä tulevaa salakuljetusta vastaan jo vuosikymmeniä. Helmikuussa 1989 merelliset viranomaiset perustivat kokeiluun yhteisen johtoportaan JIATFS¹, Floridan Key Westiin. Sen toiminnassa on edistysellistä viranomaisten operatiivinen toiminta saman johdon alaisena. Keskus on myös kyennyt kokoamaan alueella olevien ja toimivien sensorien kattavan meritilannekuvan. Samoihin aikoihin virisi Suomessakin 1993 käynnistynyt merellisten viranomaisten kansallisen tason yhteistyö.

NATO koki herätyksen vuoden 2001 terroritekojen jälkeen. Ainoista järjestön koskaan käynnistämistä artikla 5:n operaatioista oli toinen Välimeren merivalvontaooperaatio ACTIVE ENDEAVOUR (OAE). Alkuvaiheessa terroristeja oli jäljittämässä kaksi taisteluosastoa Välimeren 9 000 kauppaluksen seasta. Vaatimuksia lisäsi Irakin sodan vaatimat joukkojen keskittämiskuljetukset vuonna 2003. Tuolloin valvonnan lisäksi jouduttiin voimavaroja käyttämään myös merikapellojen saattoomintaan, etenkin Gibraltarin salmessa. Artikla 5:n merivalvontaooperaatio on edelleen käynnissä. Tämän mennessä operaatio on käytännössä valvonut 80 000 kauppaluksia.

NATO:n meritilanteen seurantajärjestelmä ei kuitenkaan ollut reaaliaikainen, eikä se sisältänyt muuta kuin oma-alustietoa maailmanlaajuisesti. AIS-alustunnistajärjestelmän² tultua kaupalliseen käyttöön ja IMO:n³ velvoitet-

tua yli 300 tonnin kauppaluksien ottamaan sen käyttöön vuodesta 2002, alkoi Välimerenkin tilannekuva täydentyä. NATO onkin työryhmissään, lähinnä NC3⁴ -viraston toimesta pyrkinyt kehittämään kattavaa meritilannejärjestelmää. NATO:n eteläinen merivoimaesikunta CC-MAR⁵ Naples on kehittämässä merimaalitietoja seulovalta "REX"-ohjelman, jolla järjestelmä kykenee poimimaan poikkeavat käyttäytymiset meriliikenteestä. Esikunta pyrkii myös sitouttamaan eri maita julkisen AIS-tiedon jakamiseen sen alusten purjehtiessa Välimeren katvealueilla.

Välimerellä yhteistyön vaikeuksina ovat maitten eriasteinen teknologinen kehitys sekä poliittinen suuntaus. Italia käynnisti 1996 Välimeri-symposiumin, jonka päätavoitteena on sitouttaa etenkin eteläisen Välimeren maat mukaan meriliikenteen tiedonvaihtoon. Eritasoisuudesta johtuen tämä V-RMTC-projekti⁶ toimii Internet-pohjaisella manuaalisella tiedonvaihdoilla 15 merivalvontakeskuksen kesken. Järjestelmän tulisi olla valmis syyskuussa 2006. Turkki on kehittämässä Mustanmeren 300 aluksen meriliikenteen seurantajärjestelmää omin resurssein. Tämä BS-OMEGA-projekti⁷ pyrkii yhdistämään alueen tutka-, AIS- ja VTS asemat yhteen vuoden 2008 loppuun mennessä.

EUROOPAN ALUE OMMELTAVA YHTEEN

Niin JIATFS kuin OAE kokemuksensa pohjalta Yhdysvaltojen merivoimat julkisti 1000-aluksen strategian ("1000-Ship Navy") syyskuussa 2005. Strategian ytimenä on merellisen turvallisuuden tehostaminen viranomaisten kesken sekä kansainvälisen yhteistyön kehittäminen. Yhtenä strate-

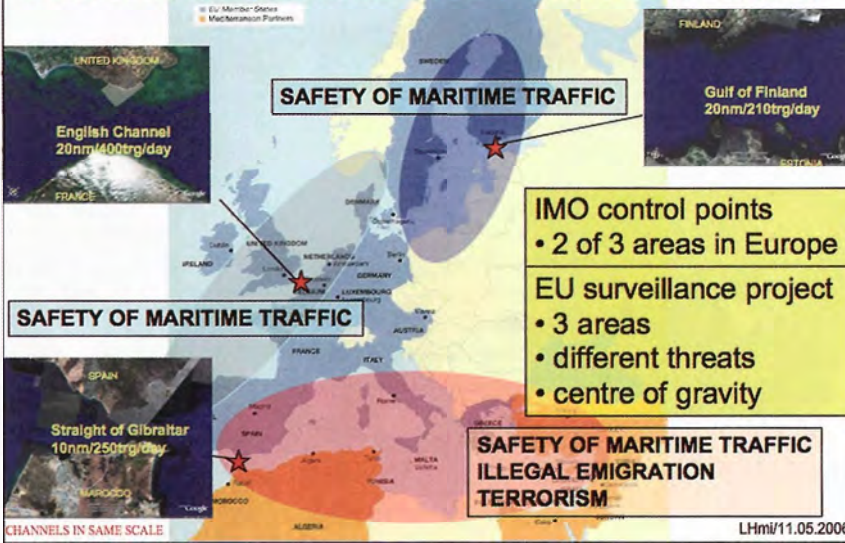
gian teeseistä on tarve maailmanlaajuiselle reaaliaikaiselle meritilannekuvulle.

Euroopan unionin merelliset valtiot tutkivat eri vaihtoehtoja selvittää tilannekuvan rakentamista. Vuonna 2004 perustettu Euroopan Puolustusvirasto (EDA⁸) käynnisti meritilannekuvaprojektinsa syyskuussa 2005. Suorittamansa kyselyn perusteella EDA tuli siihen johtopäätökseen, että mielenkiinto Euroopan merialueisiin jakautuu kolmelle alueelle; pohjoiselle, keskiselle ja eteläiselle. Vaikka peruskonseptin pitäisi olla valmiina vuoden 2006 loppuun mennessä, arvioidaan yhteisen sovellus-alustan valmistuvan vasta vuonna 2020. EDA onkin pyytänyt jäsenmaita toimittamaan luettelot varteenotettavista sovellus-alustan toimittajista.

EU:n Sotilaskomitean (EUMC⁹) alaisuudessa toimii EU:n merivoimaulottuvuutta tutkiva Maritime Dimension työryhmä. Myös se on tutkimuksessaan päättämässä siihen, että meritilannekuva on yksi avaimista merellisen turvallisuuden tehostamisessa. Sama todetaan myös EU:n komission 2006 julkaisemassa Euroopan meristrategialuonnoksessa ("Green Paper").

1000-aluksen konseptiin perustuen Euroopan merivoimien komentajat (CHEN) päättivät Britannian aloitteesta toukokuussa 2006 perustaa meriturvallisuustoimien (MSO¹⁰) työryhmän. Ryhmän päätavoitteena on laatia merellisten viranomaisten yhteistointastrategia. Strategia jakautuu neljään toimintalinjaan, joista yksi on meritilannetietoisuuden kehittäminen. MSO-työryhmä onkin päättänyt myös koota halukkaitten CHEN-maitten (EU+NATO) merivalvonta-asiantuntijat selvitt-

EUROPEAN SURVEILLANCE POINTS AND AREAS

Euroopan kolme merivalvonta-alueetta ja merikauppeikkaa.

tämään miten maiden olemassa olevat järjestelmät saataisiin kytkettyä lyhyellä tähtämällä yhteen. Ensimmäisenä tavoitteena lienee pyrkiä kolmen alueen sisäiseen yhdistämiseen. MSO-konseptin pitäisi olla valmis käynnistettäväksi toukokuussa 2007.

ITÄMERI RISTIRIITAINEN MALLIALUE

Itämeren eli EDA:n määrittelemän EU:n pohjoisen merialueen tilanne, on ristiriitainen. Sen uudet uhat ovat vähäisiä, mutta tekniset edellytykset keskimäärin kehittyneempiä kuin muilla alueilla. Suomella on selkeästi pisimmät kokemukset merellisten viranomaisten yhteistyöstä kansallisella tasolla. Tämä johtunee osiltaan myös kokonaismaanpuolustuskonseptitamme. Myös merivalvontajärjestelmämme on maailman kehittyneimpiä. Suomen CHEN-2006-vuosikokouksessa pitämästä esityksestä Ruotsin kanssa kehittämästään kansainvälisestä SUCFIS¹¹-yhteistyömallista herätti kiinnostusta.

Itämeren piirissä Tanskalla on myös pitkät kokemukset kansal-

lisesta viranomaisten yhteistyöstä sen johtaessa ja valvoessa Tanskan salmien meritilannetta Århusin merivalvontajohtokeskuksesta. Erona suomalaisen malliin on kuitenkin se, että merivoimien tehtävänä on koordinoida kaikki merelliset viranomaistoimet. Tanska on myös kokeillut sensorien tietojenvaihtoa naapurimaitensa kanssa.

Saksa on käynnistämässä merivalvontajärjestelmänsä rakentamista. Sen merivoimat on perustamassa vuonna 2006 merivalvontajohtokeskuksen Glücksburgin laivastoesikunnan läheisyyteen. Saksalla niin kuin Virollakin on hankaluutena merellisten viranomaistehtävien jakautuminen

usean hallinnonalan kesken. Saksa onkin ilmaissut kiinnostuksensa SUCFIS-mallin hyödyntämiseen.

Pohjoisen merivalvonta-alueen voisi kuvitella olevan mallialueita järjestelmien yhteen liittämässä, eurooppalaisen kokonaisu-järjestelmän ollessa vasta horisontissa. Suomen merivalvontajärjestelmämalli on niin hallinnollisesti kuin teknisesti todettu useassa yhteydessä esimerkilliseksi. Kansallisesti voisi olla eduksi pyrkiä tukemaan muiden maiden järjestelmien kehitystä, jotta yhteen liittäminen olisi aikanaan joustavaa. Hankkeelle pitäisi kuitenkin löytää sopiva poliittinen foorumi ja mentorointiresurssit.

¹ JIATFS; Joint Interagency Task Force South

² AIS; Automatic Identification System

³ IMO; International Maritime Organisation

⁴ NC3; NATO Command, Communications and Control Agency

⁵ CC-MAR; Component Command Maritime

⁶ V-RMTC; Virtual Regional Maritime Traffic Center

⁷ BS-OMEGA; Black Sea Harmony Omega

⁸ EDA; European Defence Agency

⁹ EUMC; European Union Military Committee

¹⁰ MSO; Maritime Security Operations

¹¹ SUCFIS; Sea Surveillance Co-operation Finland Sweden

SUOMEN JA RUOTSIN VÄLINEN MERIVALVONTAYHTEISTYÖ

SUCFIS operaatiokäskyn allekirjoittivat vara-amiraali Hans Holmström ja kontra-amiraali Anders Grenstad (Kuva SMMPEA)

RAIMO PYYSALO

Komentaja Raimo Pyysalo on 6. Ohjuslaivueen komentaja Saaris-tomeren Meripuolustusalueella

Suomi ja Ruotsi käynnistivät yhteisen merivalvonnan 1.6.2006 alkaen ottamalla operatiiviseen käyttöön maiden valvontajärjestelmät yhdistävän SUCFIS-järjestelmän. Puolustusministeri Seppo Kääriäinen ja hänen ruotsalainen kollegansa Leni Björklund tapasivat työvierailulla Turussa Saaristomeren Meripuolustusalueella 24.5.2006, jolloin merivoimien komentaja vara-amiraali Hans Holmström ja Ruotsin meripuolustuksen tarkastaja kontra-amiraali Anders Grenstad allekirjoittivat yhteistyön käynnistävän operaatiokäskyn.

TAUSTAA

Suomen ja Ruotsin merivoimat ovat hyvin samankaltaisia kalustonsa ja tehtäviensä osalta. Tämän johdosta merivoimat ovat lähentyneet toisiaan ja yhteinen tarve kehittää kansainvälistä toimintakykyä johti kahdenvälisen merivoimaharjoitusten aloittamiseen vuonna 1998. Sittemmin vuosittain pidetty LOVIISA-harjoitus on antanut laivastoyksiköille erittäin hyviä kokemuksia muun muassa sukellusveneen torjunnasta, sillä harjoituksissa on päästy harjoittelemaan oikean sukellusveneen kanssa.

Yksiköiden taistelujärjes-

telmien välinen tilannekuvan tiedonsiirron tarve nousi esiin LOVIISA-harjoitusten myötä ja vuonna 2000 todettiin tarpeelliseksi ryhtyä kehittämään kansallisten valvontajärjestelmien välistä tiedonsiirtoa.

Aloituksen teki Ruotsi, kun keväällä 2001 Ruotsin hallitus valtuutti puolustusvoimat kehittämään meritilannekuvan vaihtoa Suomen kanssa. Ensimmäinen kokous pidettiin Tukholmassa 30.10.2001, jolloin projektille annettiin nimi SUCFIS (Sea Surveillance Co-operation Finland Sweden). Suomessa merivoimille valtuutuksen on antanut Ulko- ja turvallisuuspoliittinen valiokunta (UTVA), jolle aiesopimus tuotiin lausunnolle vuonna 2001.

Yhteistyön päämäärä on parantaa tilannetietoisuutta Itämerellä vaihtamalla maiden kesken seurannassa olevat maali- ja muu tilannekuvaan liittyvä tieto. Tavoitteena on lisäksi kehittää maiden välistä yhteistyötä, parantaa merenkulun turvallisuuttaja tukea ympäristövahinkojen valvontaa sekä tukea rajavalvontaa.

PROJEKTISTA TUOTTEEKSI

Varsinainen työskentely aloitettiin projektin käynnistämisen tammikuussa 2002 Suomessa. Projektia johtamaan nimettiin valvontaryhmä (Control Board) ja projektiin nimetyt henkilöt jaettiin operatiiviseen ja tekniseen työryhmään.

Projektin päämääränä oli kehittää järjestelmä ja luoda edellytykset meritilannekuvan vaihdolle Suomen ja Ruotsin merivalvontajärjestelmien kesken. Teknisessä toteutuksessa on huomioitu edelleen laajennettavuus kolmansiin maihin.

Projekti jaettiin seuraaviin vaiheisiin:

- valmisteluvaihe (preparation phase 22.1.2002–2.3.2003),
- testaus-/esittelyvaihe (demonstration phase 3.3.2003–30.9.2003) ja
- kehitysvaihe (development phase 1.10.2003–31.5.2006).

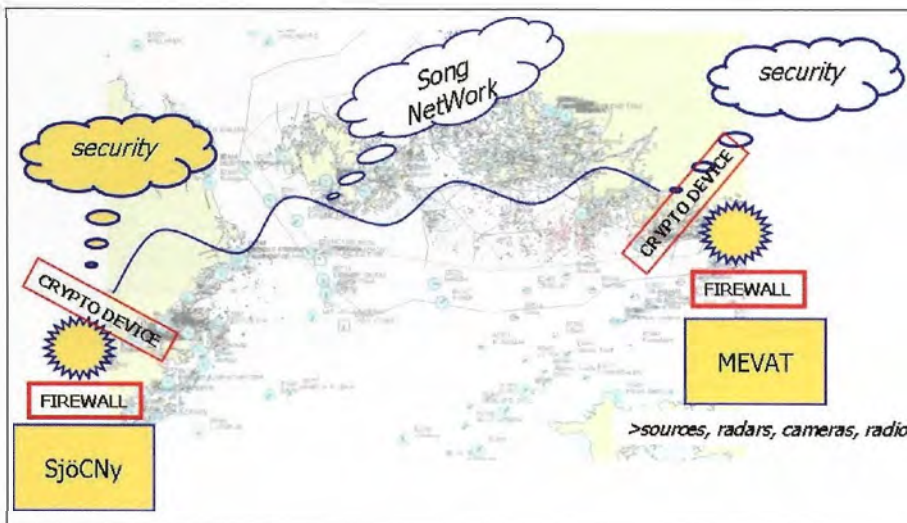
Valmisteluvaiheessa laadittiin projektisuunnitelma ja testattiin maiden välistä tiedonsiirtäjärjestelmää.

Testaus-/esittelyvaiheeseen

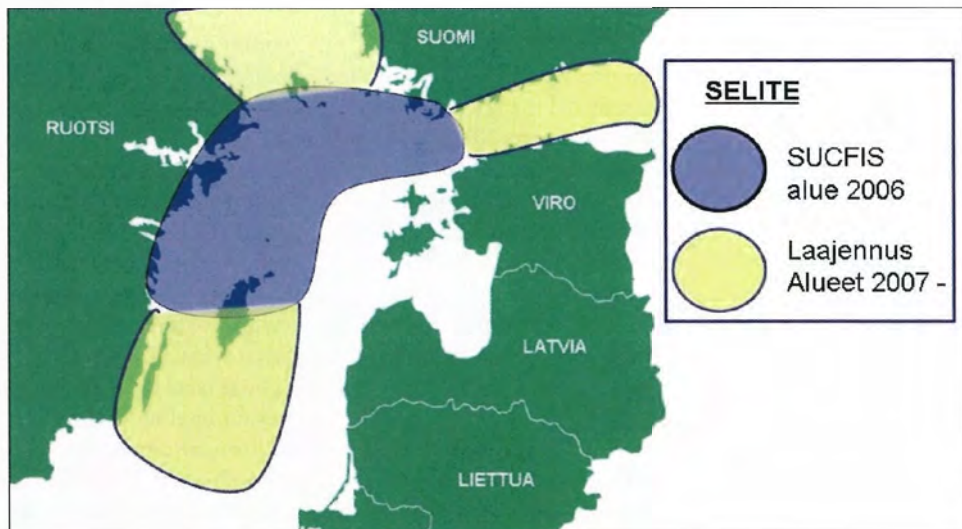
voitiin siirtyä Suomen ja Ruotsin välisen SUCFIS-agreementin hyväksymisen jälkeen maaliskuussa 2003. Tässä vaiheessa aloitettiin kehitettävän järjestelmän toiminnalliset testauksen käyttämällä LOVIISA-harjoituksiin kehitettyä tilannekuvasovellusta. Samanaikaisesti operatiivinen ryhmä laati järjestelmän taktiset käyttövaatimukset ja tekninen ryhmä laati järjestelmän rakennesuunnitelman ja liitännät kansallisiin järjestelmiin.

Kehitysvaiheessa alussa järjestelmätestauksia jatkettiin LOVIISA-sovelluksella liittämällä tiedonsiirtoon molempien maiden tutkatietoja. Vaiheen edistyessä saatiin käyttöön SUCFIS-sovelluksen kehitysversio ja testauksia jatkettiin tiedonsiirron ja järjestelmän toiminnallisuuden osalta. Tässä vaiheessa laadittiin toimintatapamallit operatiiviseen vaiheeseen.

Työskentely koko projektin ajan edistyi hyvässä yhteishengessä. Projektihenkilöstössä tapahtui useita muutoksia etenkin Ruotsin puolella. Esimerkiksi

SUCFIS järjestelmän rakenne (piirros Markku Viitala)

UCFIS alueet 2006 ja tulevaisuuden laajennusalueet (piirros kirjoittajan)

vuonna 2005 Ruotsin puolustusvoimien supistaessa henkilöstöään molemmat operatiivisen ryhmän edustajat joutuivat irtisanotuiksi.

Molemmilla mailla oli projektin käynnistyessä käytössään omat valvontajärjestelmänsä, joiden tuottama tieto ei ollut keskenään vaihdettavissa. Projektiin liittyen molempien maiden valvontajärjestelmät päivitettiin ja tiedonvaihtoa varten kehitettiin SUCFIS-järjestelmä. Ruotsissa uusittavan merivalvontajärjestelmän käyttöönotto on kesken ja tilannekuvan vaihto on rajoitettu uudistetulle osalle.

SUCFIS-YHTEISTYÖ

Alkuvaiheessa tilannekuvan vaihto rajoitetaan Pohjoiselle Itämerelle (Gotlanti–Hanko), johon tuen edellä mainitusta Ruotsin merivalvontajärjestelmän jatkuvasta käyttöönotosta. Lähivuosina alueeseen tullaan lisäämään Suomenlahden, eteläisen Itämeren ja Selkämeren alueet.

Operaattoreiden koulutus on

aloitettu kehitysvaiheessa. Koulutus on sisältänyt kielikoulutusta, järjestelmäkoulutusta ja operaattorivaihtoa maiden tilannekeskusten välillä. Operaattorivaihdot aloitettiin syksyllä 2003 ja ne ovat olleet viisipäiväisiä työskentelyjaksoja, joilla on perehdytetty kumppanin kansalliseen järjestelmään, alueen erityispiirteisiin valvonnan osalta ja organisaatioon sekä yhteistyökumppaneihin.

Järjestelmässä käytettävä kieli on englanti, mutta ruotsin kielen käyttö operaattoreiden kesken on mahdollista.

Operatiivisessa vaiheessa yhteistyötä johtaa ohjausryhmä (Steering Group), johon molempien maiden merivoimat nimeävät edustajansa. Yhteistyötä valvovat ja järjestelmän kehittämisestä sekä ylläpidosta vastaavat työryhmät, jotka valmistelevat ohjausryhmälle päätettäviksi esitettävät asiat. Jatkuva päivittäinen yhteistyö toteutetaan tilannekuvan vaihtona Gyltön merivalvontakeskuksesta.

TULEVAISUUS

Yhteistyön saattaminen osaksi päivittäistä työrupeamaa maiden välillä on käynnistynyt hyvin.

Järjestelmä on käytössä mutta valvottava alue laajennetaan lähivuosien aikana kattamaan molempien maiden valvontajärjestelmien alueet. Itämeren itäosiin jää silti katvealueita ja niiden kattamiseksi yhteistyötä tulisi jatkaa kolmansien maiden kanssa.

Itse järjestelmän jatkokehityksessä pääkohteena on liikkuvien yksiköiden liittymismahdollisuudet järjestelmään.

Euroopan unionin puolustusviraston (EDA) käynnistämä valvontayhteistyön kehittäminen tukee jo käyttöönotettua järjestelmää. Yhtenä mahdollisuutena eri maiden valvontajärjestelmien tuottaman tiedon vaihtamiseksi olisi ottaa käyttöön SUCFIS-järjestelmä. ■

ALUS

VILLE SUOMINEN

Kirjoittaja on kapteeniluutnantti ja toimii aluksen päällikkönä 6. Ohjuslaivueessa

KUVAT: PUOLUSTUSVOIMAT

MERIVALVONTATEHTÄVÄSSÄ AKT-aluksen päällikön näkökulmasta

Aamulla saavun hieman ennen kello kahdeksaa laivalle, mukana reppu täynnä puhtaita sukia ja kalsareita. Päällystämösiin huikkaan huomenta ovelta ja jatkan portaita alas. Vaihdan hytissä työvaatteet päälle, ja lähdän messiin juomaan aamukahvit. Varusmiehet lopettelevat huoltoaluidensa siivousta ja valmistautuvat lipunnostoon.

Päällystämömessissä vaihdetaan kuulumisia. Aika hyvin onkin jo näköjään palkattu henkilöstö töissä, muutama ”lainamies” naapurialukselta vielä paikalle niin porukka on kasassa. Eipä ole tänä aamuna isompia yllätyksiä, yksi varusmiehistä joudutaan ehkä ”jättämään rantaan” lääkärissä käynnin jälkeen. Kun kello lyö kahdeksan, laitetaan teksti-TV pois päältä, ja kerrotaan henkilöstölle käskynjaolla vielä viimeiset tarkennukset alkavan viikon suunnitelmaan. Försti muistuttaa kalustotarkastuksista, tarkentaa päivän harjoitusten yksityiskohdat ja muistuttaa seuraavalla viikolla pidettävästä lihaskuntotestistä.

”Merelle, merelle!”

Seuraavaksi on keskusupseerin kanssa ohjelmassa käynti Meripuolustusalueen Tilannekeskuksessa, josta palaan rantaan. Vielä ennen lähtöä pitää ehtiä viirikön toimistokonttiin, jossa odottaa ”pahviin” (PVAH) tulleen postin selailu. Ei kovin kiireellisiä asioita, hyvä niin. Nyt niitä ei enää ehtisikään hoitaa, paitsi tietysti puhelimitse mereltä. Käyn vielä hytissä katsomassa, etten unohtanut kiinnittää tietokonetta pöytään ennen lähtöä. Sitten otan toisen kupin kahvia ja kiipeän portaat ohjaamoon.

Aamun aikana erikoisalat ovat suorittaneet lähdön valmistelut ja pääsääntöisesti eh- tineet hoitaa juoksevat asiansa, mutta laivan puhelimet käyvät aina puhelinlinjan irrotukseen asti kuumina. Talouzesimies ja kokki ovat täydentäneet aluksen muonavarastot, vahtialupseeri ja pari matruusia tankanneet makeavesitankin, ja lokatankin sisältö on konevahtiupseerin ja autokuskin voimin tyhjennetty tankkiautoon. Muu konejouk- ke on valmistellut koneet läh- töä varten. Korjasivat kuulemma siinä sivussa sen temppuilleen hydraulikkaletkun liittimen- kin, hyvä homma. Kun chiefi ja koneykkönen laittaa, niin se on jämäpti.

Ohjaamossa on aluksen pur- simiehen ja naapurialukselta lai- nassa olevan merenkulku-up- seerin voimin valmisteltu aluk- sen suunniteltu reitti kartoille ja elektronisille paikanmäärityslai- teille. Försti käskee loputkin men- renkulkuhenkilöstöstä paikalle, ja pidetään reittitarkastelu. Siinä ei vakiintuneella porukalla kovin kauaa kestä. Tuosta mennään, ja sitten samaa reittiä kuin viime torstainakin. Katsotaan loppu- reitti vielä tarkemmin ohjailijan kartoilta. Vasen eli förstin vahti aloittaa irrotuksen jälkeen. Ei ilmoitettuja ammu-ntoja reitin var- rella, luvattu kohtuullisen hyvää keliä. Muistettava se yksi kohta, jossa on heti väylän vieressä ve- denalainen kivi. Matkan aikana ohjelmassa on heti lounaan jäl- keen taisteluhälytys, laitekokeilut ja tykistöupseerin vetämä tykis- tön tulitoimintaharjoitus, ennen päivällistä II-tvälupseerin oppi- tuntia varusmiehille sukellusve- neentorjunta-aseista. Päivällis- sen jälkeen pidetään vielä mies

meressä -harjoitus ja sitten siir- rytään avomerelle ja valvonta- ajoon kohti pääkaupunkiseutua.

Reittitarkastelun jälkeen ola- lankin valmiina lähtöön. Kes- kusupseeri ehtii ensimmäisenä ohjailijan tuolille, joten saa ir- rottaa aluksen laiturista. Pain- nan irrotushälytyksen, ja oh- jusveneeseen pääkoneet jyrähtävät käyntiin. Kannet valmiina irrot- tamaan. Merenkulku ja puosu valmiit, ohjailija valmis. Sitten mennään. Perä irti, keula yk- kösen varaan. Uusi AKT-vuoro käynnistyy, mitäköhän tällä vii- kolla tulee vastaan? Toivottavas- ti ehtisi lauantaina illaksi kotiin – tuli jo luvattua, että mennään kaupungille syömään ja leffaan – vaikka kaatopykäläni olikin taas se sama tuttu: "...jos ei olla sil- loin merellä". Tilannekuvassa on koko Suomenlahti täynnä tun- nistettua kauppameriliikennettä, toistaiseksi kaikki rauhallista... kunnes sanomalaite taas päräh- tää, ja saadaan tunnistustehtävä. Ja sitten mennäänkin taas tukka putkella!

AKT

AKT (alueellisen koskematto- muuden turvaaminen) on oleel-

linen osa taistelualuksen – esi- merkiksi ohjusveneeseen – purjeh- duskautta, ja tänä vuonna esi- merkialuksemme AKT-vuorot jäävät noin kymmeneen viik- koon. AKT-vuoron ohjelmaan kuuluu normaalin harjoitustoi- minnan (esimerkiksi laivatykis- töammunnat, suojapalveluhar- joitukset jne.) lisäksi aluksen päällikön laatiman ja laivueen komentajan hyväksymän suun- nitelman mukaisia valvonta-ajo- ja, joiden aikana aluksen omilla sensoreilla täydennetään valta- kunnallista meritilannekuva- avomerellä. Alus suorittaa näi- den lisäksi erikseen käskettäviä tunnistustehtäviä. Joskus vuoron aikana ollaan samalla myös mu- kana suuremmissa sotaharjoi- tuksissa, jolloin alus voidaan tar- vittaessa joutua hyvinkin nope- asti irrottamaan harjoituksesta jos tunnistustehtäviä tulee. Vuo- ron aikana voidaan myös olla valmiudessa kotitukikohdassa tai muissa satamissa.

Aluksen päällikön näkökul- masta AKT-vuoro on toisaalta alukselle hyvä tilaisuus suorittaa rauhassa rästiin jääneitä asioita, esimerkiksi aluskohtaista taiste- lukoulutusta, väyläajoharjoituk-

sia jne. Toisaalta valvonta-ajot ja satamaan tulon jälkeenkin jatkuva korkea valmius lähteä tunnistustehtäviin sitovat päällikön käsiä, ja ajoittain on vaikea pitää kiinni sovitusta kuvioista, koska omia suunnitelmia tietyksi muutetaan sitä mukaan kuin on tarvis. Ei ole lainkaan mahdotonta esimerkiksi huomata olevansa tunnistustehtävässä avomerellä Helsingin edustalla juuri samana aamuna, kuin oli tarkoitus aloittaa sukellusveneentorjuntaharjoitus Utön eteläpuolella tai ehtiä tutustumaan merivartioasemaan itäisellä Suomenlahdella.

AKT-vuoroilla (kuten muutenkin merellä) on viime vuosina ollut myös ikävän runsaasti todellisia meripelastustehtäviä, varsinkin mereen pudonneen henkilön etsintöjä. Joskus AKT-vuoro tietysti kulkee rauhallisesti suunnitelman mukaan kuin

juuna, eikä viikko juuri poikkea ”normaalista” harjoitusviikosta. Sen verran muutoksia kuitenkin merellä aina tulee, ettei forsi- ti yleensä laadi viikko-ohjelmia minuuttiaikataululla.

Valvonta-ajo

Valvonta-ajon aikana alus toimii merivoimien eteen työnnettynä, liikkuvana sensoriasemana. Pääasiassa tilannekuvaa täydenne- tään siten, että aluksen kokoa- maa pintatilannekuvaa verrataan taistelukeskuksessa jatkuvasti valtakunnalliseen meritilanne- kuvaan, ja alus tunnistaa ja täy- dentää kaikki puuttuvat tai tun- nistamattomina tilannekuvassa näkyvät maalit merivalvontakes- kusten välittämänä valtakunnal- liseen meritilannekuvaa. Käy- tännössä homma toimii siten, että alus suorittaa jatkuvaa val- vontaa omilla sensoreillaan (joi-

hin kuuluu teknisten keksintöjen kuten tutkan lisäksi oleellisina edelleen tarkat tähystäjät ja use- ampi pari hyviä kiikareita), ja jokaisen näkyviin tulevan aluksen tunnistus tarkistetaan vielä omin silmin. Onpa joskus korjattu vir- heellisesti pelkän AIS-tiedon perusteella tunnistettuja maa- lejakin. Yhteistyö kiinteän val- vonnan ja muiden viranomais- ten kanssa sujuu onneksi yleen- sä varsin mallikkaasti. Valvonta- ajossa suoritetaan pintavalvon- nan lisäksi myös vedenalaista ja ilmatilan valvontaa. ”Uutena mausteena” AKT-toiminnassa on suoja-alueiden valvonta, johon kuuluu myös suoja-alueilla luvanvaraista toimintaa harjoit- tavien henkilöiden lupien pisto- tarkastukset.

Lähtökohtana on, että meil- le (aluksen oman väen lisäksi koko merivoimille!) on kunnia- asia tietää tarkkaan mitä me- rellä liikkuu, eli mikäli alueve- sillämme tai sen läheisyydessä olevaa maalia ei ole tunnistettu, alus käy sen tunnistamassa. Mi- käli tunnistaminen sopii hyvin aluksen muuhun suunniteltuun toimintaan tai vaatii vain lyhyen poikkeaman suunnitellulta reitil- tä, ei alusta yleensä sen enempiä ehditä käskeä tunnistustehtä- vään. Ajoittain alus saa operatii- viselta päivystäjältä tehtäväkseen tunnistaa hieman kauempana- kin oleva kohde, jolloin aluksen muut suunnitellut touhut saavat tietenkin jäädä sikseen. Mikäli tunnistettu alus on syystä tai toi- sesta mielenkiintoinen, se käy- dään vielä katsomassa tarkem- min lähempää. Aivan iholle asti ei toki lipunnäytössäkään men-nä, eli turvallinen merenkulku on tässäkin kaiken ”Alfa ja Os- car”. ■

Haapasaaren Merivalvonta-asema — AISTITÄHYSTYSTÄ Itäisellä Suomenlahdella

OLLI-PEKKA LUND

Suursaari piirtyneenä Haapasaaren horisonttiin.
Kuva Marika Terä

Komentajakapteeni Olli-Pekka Lund palvelee Kotkan Rannikkoalueella.

Haapasaaristo, johon kuuluvat muun muassa Haapasaari ja Vanhankylänmaa, sijaitsee Itäisellä Suomenlahdella. Matkaa Haapasaareen tulee Kotkasta katsottuna noin 20 kilometriä kaakkoon ja Haminaasta katsottuna noin 30 kilometriä etelään. Saarella toimii merivoimien ainoa jatkuvasti miehitetty aistitähystystä suorittava merivalvonta-asema.

Haapasaaren merivalvonta-asemalla on palveluksessa kolme palkattuun henkilöstöön kuuluvaa sotilasta ja 14–16 varusmiestä. Aseman tehtävänä on seurata ja tunnistaa meriliikennettä sekä osallistua meritiedustelijoiden koulutukseen. Merivalvontaa suoritetaan 24 tuntia vuorokaudessa ympärivuotisesti. Me-

rivalvonta-aseman toiminnan keskipisteenä on yli 40 metrin korkeuteen merenpinnasta kohoava graniittinen tähystystorni, Haapasaaren puokki. Merellistä viranomaistoimintaa edustaa samassa saarella toimiva Suomenlahden Merivartiostoon kuuluva Haapasaaren merivartioasema, jonka tehtäviin kuuluvat muun muassa yleisen järjestyksen ja turvallisuuden ylläpito sekä rajavalvontaan kuuluvat valvonta-, partiointi- ja passintarkastustehdävät.

Merivalvonnan kannalta Haapasaaren sijainti on keskeinen. Alueen erityispiirteitä on valtakunnan raja, joka kulkee vain noin 11 kilometrin päässä Haapasaaresta. Lähin Venäjän puolella oleva saari on Suursaari,

**Merivalvoja suorittamassa tä-
hystystä apunaan tehokkaat
merivalvontakiikarit.**

Kuva Riku Lehtinen

jonka voimakaspiirteisen silhue-
tin voi hyvissä olosuhteissa näh-
dä paljaalla silmällä jo Kotkasta
asti. Alusliikenne Itäisellä Suo-
menlahdella on vilkasta ja tark-
kailtavia kohteita on runsaasti.
Tästä pitävät huolen muun mu-
assa Pietarin, Viipurin ja Koivis-
ton satamien kauppameriliikenne.
Venäjän puolella valtakunnan
rajaa valvovat vartioalukset
ovat tuttu näky tällä alueella.
Myös muut erikseen seurattavat
kohteet pitävät tornissa olevan
tähtystäjän valppaana.

Paikallisen meritilanneku-
van muodostaminen perustuu
teknisten valvontasensoreiden
tuottamaan informaatioon, jota
täydennetään Haapasaa-
ren

rivalvonta-aseman suorittamalla
aistitähystyksellä. Toisin sanoen
tähtystystä suoritetaan ihmissil-
min, käyttäen apuna tehokasta
merivalvontakiikaria. Tutka- ja
vedenalainen valvonta hoide-
taan kaukokäytettynä Kirkon-
maan linnakkeella sijaitsevasta
merivalvontakeskuksesta. Meri-
voimien käyttöön hankitut me-
rivalvontamonisensorit ja kame-
rajärjestelmät ovat pääosin kor-
vanneet ympärivuotisesti suori-
tettavan aistitähystyksen, lukuun
ottamatta Haapasaa-
ren rivalvonta-asemaa. Kamera on osoi-
tautunut tehokkaaksi välineeksi
kohteiden tunnistamisessa, mut-
ta havaintovälineenä valppaana
oleva silmäpari on edelleen pa-
rempi.

Palveluspaikkana Haapasaa-
ri tarjoaa mielenkiintoisen ja
erilaisen ympäristön saariston
luonnosta, kalastuksesta ja ve-
neilystä kiinnostuneelle henki-

lölle. Oman haasteensa asemalla
palveleville sotilaille tuo saaren
sijainnista johtuvat kulkuyhtey-
det mantereelle. Merimatka yh-
teysaluksella kestää yli tunnin.
Lisäksi saariston vaativat olo-
suhteet, kuten myrskyt ja kovat
jäätalvet, asettavat merivalvonta-
aseman toiminnalle ja kulkuyh-
teyksille omat haasteensa.

Vaativaa ja vastuullista tähys-
tystehtävää hoitavat merivalvon-
takoulutuksen saaneet varusmie-
het, eli merivalvojat. Tähtystyk-
sen lisäksi he saavat meritiedus-
telukoulutusta, jonka perusteella
heidät sijoitetaan Meritiedus-
telukomppanian kokoonpanon
mukaisiin merivalvojan tehtä-
viin. Merivalvontaan liittyvästä
erikoiskoulutuksesta johtuen on
merivalvontamiehen palvelus-
aika 270 päivää. Meritieduste-
lukoulutus on keskitetty saapu-
miserästä 2/2006 alkaen Kotkan
Rannikkoalueelle (Kotkan Ran-
nikkopataljoona 1.1.2007 alka-
en) Kirkonmaan linnakkeelle.
Koulutukseen liittyen on Haa-
pasaa-
ren rivalvonta-asemalla keskeinen rooli merivalvonta-
koulutuksen antajana. ■

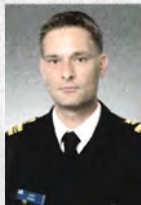
Romuliike JS-Metallinkeräys

Ahlbäckintie 10
65610 Mustasaari

Satavan Venepalvelu Oy

Samppaantie 385, 20960 Turku
Puh. (02) 2737 460
Fax. (02) 2588 824
www.satavanvenepalvelu.com

Kirjoittaja on kapteeniluutnantti ja palvelee Merivoimien Esikunnassa

ANSSI MUNKKI

Maakuntajoukkojen pilotointi laajenee valtakunnalliselle tasolle 2008.

Merivoimat on valinnut ensivaiheen maakuntajoukkonsa.

Puolustusvoimien sodan ajan joukkojen kokonaisvahvuuden supistuminen ohjaa merivoimia luomaan kriisin ajan joukoilleen aikaisempaa korkeampaa ja monipuolisempaa suorituskykyä. Joukoilta edellytetään kykyä toteuttaa monia erityyppisiä tehtäviä sekä monilta osin myös korkeampaa valmiutta. Valmiudella tarkoitetaan tässä yhteydessä joukkojen kykyä aloittaa kriisin ajan tehtävien täyttäminen perustamisen jälkeen. Menneiden vuosien suuren kenttäarmeijan perustamiseen liittyi pitkäkö reserviläisten koulutusvaihe perustamisen ja ensimmäisen tehtävän välillä. Nykyiset uhkakuvat ja niistä johdetut suoritusvaatimukset edellyttävät tärkeimpien joukkojen olevan valmiita tehtävään heti perustamisen jälkeen. Tä-

hän vaatimukseen ei voida vastata kuin uudistamalla puolustusvoimien koulutusjärjestelmää ainakin osittain. Yhtenä vastauksena tähän vaatimukseen on löydetty maakuntajoukot.

Maakuntajoukkojen perusajatus on joukkojen henkilöstön tuottaminen vapaaehtoisista reserviläisistä varsinaisen varusmieskoulutuksen sijaan. Mallia on pilotoitu vuodesta 2004 alkaen viiden sotilasläänin johdossa. Puolustusvoimat halusi viisaasti hankkia toiminnasta kattavia kokemuksia ennen toiminnan laajentamista valtakunnalliseksi. Nyt kokemukset on saatu ja maakuntajoukkojen osalta voidaan ottaa seuraava askel. Toisaalta myös maakuntajoukkojen muodostamiseksi on tarvittu lainsäädäntötyötä, joka etenee suunnittelun mukana samassa aikataulussa. On tärkeää että

maakuntajoukkoihin sitoutuvan reserviläisen oikeudellinen asema on yksiselitteisesti määriteltä ennen joukkoihin rekrytoitumista. (Kts esim. Rannikon puolustaja 2/2006 s.19, MPK ry:n toiminnanjohtajan eversti evp Pekka Majurin kirjoitus).

Pilotoinnissa kokemuksia on saatu vain yhden tyyppisestä maakuntajoukosta; jalkaväen taistelumenetelmillä taistelevasta kompaniasta, vaikkakin kompaniat ovat olleet varsin erilaisia kokoonpanoiltaan ja niiden tehtävät ovat vaihdelleet melko paljon yksiköiden välillä, eivät niistä saadut kokemukset anna merivoimille kattavaa kokemuspohjaa omien maakuntajoukkojen rakentamiselle.

Tämä seikka pakotti merivoimat syvälliseen tarkasteluun omia maakuntajoukkoja valitessaan. Maakuntajoukkoja valitta-

MAAKUNTA- JOUKOT MERIVOIMISSA

KIISKI-luokan raivaaja merellä. Kosketusraivauskalustoa peräkannella.

essa on muutamaa asiaa pidetty kriittisenä ja ehdottomana vaatimuksena:

1. Maakuntajoukon täytyy olla osa olemassa olevaa puolustusvoimien sodan ajan kokoonpanoa – täysin uusia joukkotyyppejä ei luoda
2. Maakuntajoukolle suunnitellut kriisin ajan tehtävien tulee olla keskimääräistä vaativampia
3. Maakuntajoukko tulee kyetä varustamaan nykyaikaisella materiaalilla täysimääräisesti
4. Maakuntajoukon henkilöstön tulee kyetä harjoittelemaan ja kouluttautumaan omatoimisesti kriisin ajan tehtäviinsä, ilman puolustusvoimien kouluttajatukea (käynnistys-

Kuvat pystyriveittäin vasemmalta oikealle:

- G-vene on rannikkojääkärien ryhmävene, jolla ryhmän kokoinen joukko kykenee siirtymään saariston suojassa nopeasti.
- Meripelastustehtäviin osallistuminen tulee kuulumaan lähes kaikkien merivoimien maakuntajoukkojen tehtäviin niin rauhan ajan perusvalmiudessa kuin valmiutta kohotettaessakin.
- Rannikkojääkärit ovat merivoimien iskukykyisintä ja tulivoimaisinta joukkoa. Kuvassa rannikkojääkäreitä nousemassa maihin Jurmo-luokan veneestä.
- Kohteiden suojaamiseen liittyy kohteelle tapahtuvan liikenteen ja henkilöiden tarkastaminen. Kuvassa tarkastetaan henkilöä metallinpaljastimella.
- Kuvassa aluksesta laskettuja pelastuslauttoja.
- Pintauinti kuuluu sekä rannikkojääkärien että meritiedustelijoiden koulutukseen. Kuvassa rannikkojääkärien pintauintipartio rantautumassa.
- Rannikkojääkärien päätaistelulajit ovat hyökkäys ja erikoisjoukkojen aktiivinen torjunta.

vuosien jälkeen)

5. Maakuntajoukolle tulee löytyä luontevia virka-aputehtäviä, jotka tukevat kriisin ajan tehtävien suorituskykyä

Joukkojen luomisen aikataulu

Joukkojen valinnan jälkeen jalostetaan vuoden 2006 aikana maakuntajoukoille sekä perusvalmiuden että kriisin ajan tar-

kennetut suoritusvaatimukset. Ajatuksia vaatimuksista on esitetty jäljempänä tässä kirjoituksessa eri joukkotyyppejä esiteltäessä. Näiden vaatimusten pohjalta voidaan aloittaa rehellinen ja avoin rekrytointi ja hakeutuminen maakuntajoukkoihin sekä koulutussuunnitelmien laatinta.

Vuoden 2006 aikana tavoitteena on myös löytää kuhunkin maakuntajoukkoon johto- ja

avainhenkilöstö vapaaehtoisesta reservistä. Vuoden 2007 tavoitteina on joukkojen rekrytointi, niin että vuoden lopussa joukot olisivat 100 % sijoitettuja. Edelleen vuoden 2007 rekrytoinnin pohjalta pystytään määrittelemään kunkin joukon yksilölliset koulutustarpeet, joiden perusteella vuoden 2008 koulutus suunnitellaan. Näin ollen 1.1.2008 Merivoimien maakuntajoukot on muodostettu ja ne ovat aloittaneet koulutautumisen. Puolustusvoimien taloudelliset resurssitkaan eivät mahdollista täysipainoisen koulutuksen käynnistämistä valtakunnallisesti ennen vuotta 2008, jolloin Puolustusvoimat kohdentaa enemmän resurssejaan kertausharjoitustoimintaan, muutaman laihemman vuoden jälkeen.

Rekrytointi–hakeutuminen–pyrkiminen?

Maakuntajoukkoihin liittymistä voidaan käyttää katsontakanasta riippuen monia eri termejä. Omasta mielestäni pyrkiminen on osuvin ja kuvaavin termi henkilölle, joka haluaa liittyä maakuntajoukkojen toimintaan mukaan.

Kuten aikaisemmin mainitsin, maakuntajoukkojen ensisijainen tarkoitus on parantaa puolustusvoimien kriisin ajan suorituskykyä, ja näin ollen asetavat haastavat uhkakuvat lukuisia vaatimuksia myös vapaaehtoiselle reserviläiselle, joka on halukas liittymään mukaan toimintaan.

Pääesikunnan asevelvollisuusosasto laatii pilotointikokemusten pohjalta yleiset vaatimukset maakuntajoukkoihin pyrkiville reserviläisille. Näitä kriteereitä tulevat ainakin ole-

maan fyysinen kunto, henkilökohtainen erikoisosaaminen ja yleinen nuhteettomuus kansallaisena. Mille tasolle vaatimukset tullaan määrittelemään ja mitä muita kriteerejä asetetaan, ovat vielä tätä kirjoitettaessa osittain määrittelemättä.

Selvää on kuitenkin, etteivät pelkkä halukkuus ja vapaaehtoisuus ole ainoita kriteerejä maakuntajoukkojen toimintaan mukaan pääsemiseksi. Tarkemman pohdiskelun jälkeen varmasti jokainen lukija tämän ymmärtää, emmehän me kaikki jääkiekon harrastajatkaan voida pelata jääkiekon MM-kilpailuissa vaikka itse ehkä niin haluaisimme.

Merivoimien maakuntajoukoiksi valittiin nyt ensimmäisessä vaiheessa yhteensä kahdeksan eri joukkoa, jotka sijoittuvat maantieteellisesti kattavasti koko merivoimien päätoiminta-alueelle Virolahdelta Saaristomerelle. Näistä joukoista löytyy varmasti jokaiselle vapaaehtoiselle reserviläiselle mielekäs ja sopiva joukko, jonka osaksi pyrkiä.

Merellisiä toimijoita

Selkeästi merellä toimivia laivastoyksiköitä valituista joukoista on kaksi. Saaristomeren alueelle perustetaan raivaajaviirikön organisaation mukainen maakuntajoukko. Joukko saa koulutuskäyttöönä KIISKI-luokan aluksia, joilla se valmistautuu sekä virka-aputehtäviin että kriisin ajan tehtäviin ensisijaisesti Saaristomerellä. Kriisin aikana joukkoa käytetään väylästöjen varmistukseen ja raivaustoimintaan tärkeimpien väyläkapeikkojen alueella valtakunnan meriyhteyksien turvaamiseksi. Joukko koulutetaan ainakin kosketusraivaustehtäviin.

Virka-aputehtäviin voivat kuulua esim. vakavissa meripelastusonnettomuuksissa merivartioston avustaminen pelastus- ja etsintätehtävissä. Yksikköä voidaan käyttää öljyntorjuntatehtävissä apualuksina sekä avovesikaudella tarvittaessa saaristoevakuointitehtäviin. Lisäksi aluksille voidaan antaa varmistus- ja suojaustehtäviä esimerkiksi laivastovierailuihin liittyen.

Suomenlahdelle perustetaan veneluokan kalustoa käyttävä merikuljetusjoukkue. Joukkueen kriisin aikaisiin tehtäviin kuuluvat henkilöstö- ja materiaalikuljetukset saaristossa. Koulutuksessa tullaan käyttämään kaikkia erityyppisiä merivoimien pieneneitä. Tehtävän täyttäminen edellyttää erityisen hyvää merimiestaitoa ja saariston vesien tuntemusta. Joukkueen venehenkilöstön on tunnettava saaristossa eri sää- ja tuuliolosuhteissa soveltuvat rantautumispaikat ja suojaisimmat reitit, tässä tehtävässä alueellisuus ja paikallistuntemus korostuvat. Virka-aputehtäviä voivat olla erilaiset etsintä- ja pelastustehtävät saaristossa sekä merialueiden valvonta ja eristäminen esimerkiksi merellä käytävien kilpailujen yhteydessä.

Liikkuvia saaristoyksiköitä

Erityisesti saaristossa toimivia ja merellä liikkuvia joukkoja on myös valittu kaksi. Tammisaaren alueelle, Länsi-Uudellemaalle, muodostetaan rannikkojääkärijoukkueen organisaatiolle muodostettava maakuntajoukko. Joukkueesta on tarkoitus luoda rannikkojääkärien terävän keihään terävin kärki. Kriisin ajan tehtäviin kuuluvat kaikista vaativimmat erikoisjoukkojen torjunta- ja tuhoamistehtävät sekä tar-

Kuvajonot ylhäältä alas alkaen vasemmalta:

■ Linnakeveneet (L-vene) ovat osa merikuljetusjoukkueiden kalustoa, jolla toteutetaan henkilö- ja materiaalikuljetuksia saaristossa.

■ Rannikkojääkäriyryhmä rantautuu G-veneestä.

■ Sotilaspalokuntien varustukseen on panostettu merkittävästi. Sotilaspalokuntien merkitys on suuri niin perusvalmiudessa kuin kriisinkin aikana.

■ Viranomaisyhteistyötä tarvitaan myös merellä. Kuvassa G-vene ja poliisi-vene merellä.

■ Merikuljetusjoukkueella on monia erilaisia veneitä käytössään. Kuvassa Buster-vene ja pioneerien syöksyvene.

■ Puolustusvoimat teki yhteistyötä poliisiviranomaisten kanssa mm. yleisurheilun MM-kilpailujen aikaan elokuussa 2005. Sotilaat osallistuivat urheilijoiden turvallisuuden luomiseen niin kilpailujen aikana kuin kisakylässäkin.

■ Maakuntajoukkojen virka-aputehtäviin voivat kuulua lähes kaikki yhteiskunnalliset onnettomuustilanteet. Kuvassa harjoitellaan liikenneonnettomuuksien pelastustoimenpiteitä.

■ Kuvassa sotilaat tukevat poliisia ajoneuvojen tarkastustoiminnassa MM-2005 kisakylän sisääntuloportilla.

vittaessa jopa alueiden takaisin valtaaminen. Virka-apuna joukko soveltuu ainakin etsintätehtäviin saaristossa ja pienimuotoisiin kuljetustehtäviin, joihin se kykenee Jurmo-luokan kalustolaan erinomaisesti. Lisäksi joukkuetta voidaan käyttää monipuolisesti erilaisissa suuronnettomuuksien tukitehtävissä.

Toinen liikkuva saaristossa toimiva maakuntajoukko muodostetaan Itäiselle Suomenlahdelle. Kymenlaaksoon perustettava tiedustelujoukkue osallistuu kriisin aikana saariston valvon-

taan partioinnilla ja tähystyksellä tehtävänään erityisesti saaristoalueilla vihollisen toiminnan paljastaminen tarvittaessa tuhoaminen. Joukon käyttöön asetetaan tehokkailta perämooottoreilla varustettuja Buster-veneitä, joilla joukkue kykenee saariston suojassa siirtymään, mutta avomerelle kalusto soveltuu vain erittäin rajoitetusti. Virka-aputehtävinä on joukolle kartoitettu ainakin saaristoetsintä- ja muut tukitehtävät saaristossa ja rannikon läheisyydessä.

Suojauskykyä rannikolla

Kriisin ajan uhkakuvien mukaisesti, myös maakuntajoukkojen painopiste on elintärkeiden toimintojen suojaamisessa. Näitä kohteita voivat olla niin sotilalliset kohteet, kuten merivoimien tukikohtat sekä muut kriittiset rakenteet rannikolla ja saaristossa, kuten yhteiskunnallisesti elintärkeät satamat. Näitä tehtäviä varten merivoimiin perustetaan kolme vartio- ja suojaustehtäviin erikoistuvaa maakuntajoukko.

Turun alueelle perustetaan, työnimeltään Pansion vartio-komppania, yksikkö, jonka kriisin ajan tehtäviin kuuluvat Turun alueen sotilaallisten kohteiden suojaaminen. Hangon alueelle muodostetaan Suojausosasto-töyönimeä kantava saaristossa olevien kohteiden suojaamiseen erikoistunut yksikkö. Lisäksi muodostetaan vartiojoukkue Porkkalan alueelle, jonka tehtäviin kuuluu merivoimien päätukikohdan suojaamistehtävät.

Nämä kolme yksikköä pystyvät parhaiten hyödyntämään sotilaslääniänien pilotoinnista saadut kokemukset omaa toimintaansa suunnitellessaan. Näiden yksiköiden tehtävät ovat hyvin samankaltaisia sotilaslääniänien pilotoinnissa käyttämien yksiköiden kanssa. Lisäksi nämä yksiköt pystyvät hyötymään myös toinen toisistaan koulutuksen suunnittelussa ja toteutuksessa. Nähtäväksi jää syntykö näiden yksiköiden toiminnan pohjalta myös maakuntajoukkojen välistä suorituskykyä mittaavaa sotilaskilpailutoimintaa.

Tosiasia on kuitenkin, että näille kolmelle yksikölle ovat yhteistä uhkakuvat ja tehtävät niin kriisin aikana kuin virka-apunaakin annettava tuki perusvalmiudessa.

Kahdeksas maakuntajoukko voidaan lukea edelleen suojauskykyä parantaviin joukkoihin. Kyseessä on Upinniemen, merivoimien päätukikohdan, pelastusjoukkue, jonka tehtävät niin perusvalmiudessa kuin kriisin aikana ovat samat. Joukkueen tehtävänä on toimia Upinniemen tukikohdan palo- ja pelastusyksikkönä. Joukkueella on käytössään huippuluokan varus-

tus ja kalusto sekä erinomainen koulutusympäristö Upinniemen palokoulutusyksikössä.

Tulevaisuuden lähtöaskele otettu

Merivoimien maakuntajoukkojen luomisessa palloa ei ole nyt heitetty kenellekään eikä ainaakaan ilmaan. Merivoimat ja sen joukko-osastot haluavat säilyttää itsellään johtovastuun maakuntajoukkojen eteenpäin viennissä niin suunnittelun kuin toteutuksenkin osalta. Tarkan harkinnan ja tarvekartoituksen pohjalta merivoimat ottaa oman lähtöaskeleensa maakuntajoukoissa tässä kirjoituksessa esitetyillä joukoilla ja aikataululla. Merivoimien tarpeiden ja reserviläisissä

tulevaisuudessa ilmenevän halun pohjalta tulee merivoimien maakuntajoukkojen kirjo toivottavasti laajenemaan ja kasvamaan nyt päätetyistä.

Hyvinkin pian tämän kirjoituksen julkaisemisen jälkeen merivoimien joukko-osastot aloittavat maakuntajoukoistaan tiedottamisen ja aikaisemmin mainitun avainhenkilöiden rekrytoinnin.

Vaikka pallo on ja pysyy merivoimilla on seuraavan ratkaisevan askeleen ottaja reserviläinen, joka on odottanut merivoimien maakuntajoukkojen toiminnan käynnistymistä. Korvat ja silmät kannatta pitää auki kun joukko-osastot aloittavat oman rekrytointityönsä. ■

Kulta- ja kellosepäalan erikoisliike
J.A.Tarkiainen Oy
 Perustettu 1918 Viipurissa

Antiikkihopea sekä antiikkikorut
 Arviointipalvelu
 Yrityslahjat
 Yrityslahjojen suunnittelu ja valmistus
 Koru- ja hopeaesineet, kellot
 Palkinnot, mitalit
 Kaikki alan korjaukset

TARKIAINEN
 Mikonkatu 3, 00100 HELSINKI
 Puh. 686 0430 Fax 656 015

Kymenlaakson ammattikorkeakoulu, merenkulku, järjestää aikuiskoulutuksena
merenkulun koulutusohjelma, 270 op

merikapteenin suuntautumisvaihtoehto

- tutkintonimike merikapteeni (AMK)
- pohjakoulutus perämies/vahtiperämies, osa opintoja luetaan hyväksi

merenkulkualan insinöörin suuntautumisvaihtoehto

- tutkintonimike insinööri (AMK)
- pohjakoulutus vahtikonemestari, osa vahtikonemestariopintoja luetaan hyväksi

Opiskelu toteutetaan lähiopetuksena 2.1.2007–31.7.2009 ja suoritettavien opintojen laajuus on 153 op. **HAKUAIKA 2.–27.10.2006.** Lähetä hakulomake liitteineen: Kymenlaakson ammattikorkeakoulu, hakutoimisto, PL 111, 45101 Kouvola

Lisätietoja opintotoimisto, p. (05) 220 8501, opiskelijahaku@kyamk.fi
 merikapteenit: Toimi Sivuranta, p. (05) 220 8541 tai 044 702 8541
 meri-insinöörit: Pekka Salo, p. (05) 220 8542 tai 044 702 8542

Syksyllä 2007 **merenkulun ylempi ammattikorkeakoulututkinto (YAMK)**, 60 op

- toteutetaan työn ohessa monimuoto-opiskeluna
- tuottaa julkiseen virkaan tai tehtäviin saman kelpoisuuden kuin muu ylempi korkeakoulututkinto.

 Kymenlaakson
 ammattikorkeakoulu
 University of Applied Sciences

Ohjusvene PORI

Nimet ja vaakuna varmasti peitettynä ennen aluksen luovutus- ja kastetilaisuutta.

Ohjusveneen kummi rouva Merja Julin kastaa aluksen.

Kauniina kesäisenä päivänä nimeämätön Hamina-luokan ohjusvene eli rakennusnumero 444 lepäsi Akeryardsin Rauman telakalla.

Aluksen nimikilpi ja vaakuna oli peitetty ja pelastusrenkaatkin käännetty nurinpäin. Aluksen nimi oli tarkoin varjeltu salaisuus. Aluksen kylkinumero 83 oli peittämättä. Oli hyvä tovi luovutus- ja kastetilaisuuden alkuun. Aluksen ja sen sisäalusten Haminan, Tornion ja Hangon rakentamisessa mukana olleet telakan rakennusmiehet istuskelivat aluksen keulakannella. Työ oli tehty, alus oli rakennettu. Oli hetki aikaa istua ja katsella käteensä työn jälkeä. Aluksella oli juhlaliputus, mutta vielä se ei ollut merivoimien alus.

Juhlallisuudet alkoivat, telakan toimitusjohtaja Yrjö Julin luovutti aluksen. Merivoimien komentaja vara-amiraali Hans Holmström vastaanotti aluk-

Kutsuvierasyleisö seuraa massaa tilaisuutta.

Ohjusvene Porin päällikkö kapteeniluutnantti Jussi Jämsén.

Rouva Sirpa Holmström, Suomenlahden Meripuolustusalueen komentaja kommodori Antero Karumaa ja merivoimien komentaja vara-amiraali Hans Holmström.

sen merivoimille. Tämän jälkeen aluksella suoritettiin lipun vaihto. Aluksen mastoon vaihdettiin kielekkeinen valtiolippu ja keulaan nostettiin ranelippu merkiksi, että alus on purjehduksessa.

Aluksen kummi rouva Merja Julin lausui: "Olkoon nimesi Pori ja purjehduksesi suotuisa." ja kastoï aluksen. Aluksen nimikilpeä ja vaakunaa peittävät pressut poistettiin ja "PORI" paistatteli auringon säteissä.

Kasteen jälkeen merivoimien komentaja luovutti aluksen Suomenlahden Meripuolustusalueelle ja sen komentaja kommodori Antero Karumaa vastaanotti aluksen.

Kummi seurueineen ja kutsuvieraat pääsivät tutustumaan alukseen sen päällikön kapteeniluutnantti Jussi Jämsénin johdolla.

Ohjusvene Porin päällikkö, kapteeniluutnantti Jussi Jämsén kertoo aluksestaan: "Ohjusvene Pori edustaa uusinta laivanrakennusteknologiaa. Aluksella on kokoonsa nähden poikkeuksellisen hyvä valvontakyky ja tulivoima. Kevytrakenteisuus ja

vesisuihkupropulsio mahdollistavat matalan kulkyvyäyksen, joka lisää aluksen toimintamahdollisuuksia saaristo-olosuhteissa.

Palveluspaikkana alus on monipuolinen ja erittäin haastava. Pienehköön alukseen on pakattu melkoinen määrä erilaista huipputeknologiaa. Järjestelmien hallinta edellyttää pitkäjänteistä oppimista ja harjaantumista, mistä syystä palkatun henkilöstön osuus aluksen miehistössä on varsin suuri. Palkattu henkilöstö kehittyikin varsin monitaitoiseksi opitellessaan järjestelmiä ja menetelmiä myös oman erikoisalansa ulkopuolelta.

Varusmiehille tämä on hieman erilainen palveluspaikka. Kun aluksella on 18 palkattua henkilöä ja 7 varusmiestä, on työyhteisö varsin tiivis. Yhteishenki Hamina-luokan aluksilla onkin mainio kaikkien "puhaltaessa yhteen hiileen" uuden alusluokan toimintaa kehitettäessä."

Laivue 2000 on valmis, mutta työ aluksella jatkuu. Ohjusvene Porin monipuolisen taistelujärjestelmän vastaanottokokeet alkoivat juhannuksen jälkeen ja kestävät vuoden 2006 loppuun, jolloin alus on toimintavalmis. Laivue kokonaisuutena saavuttaa operatiivisen valmiuden vuonna 2008. Hamina-luokan ohjusveneiden kotisatama on Suomenlahden meripuolustusalueella Upinniemiessä. Ohjusvenet kuuluvat 7.Ohjuslaivueeseen.

Laivue perustettiin 1.6.1969, jolloin sen nimi oli Vartiolaivue. Laivueessa on ollut muun muassa seuraavia aluksia, Turunmaa-luokan tykkiveneet Turunmaa ja Karjala, "Ärrät" eli R-luokan vartiovenet Rihtniemi, Rymättylä, Raisio, Röyttä, ja Ruissalo. Tällä hetkellä laivueeseen kuuluvat Hamina-luokan ohjusveneiden lisäksi myös komen-

Ohjusvene Porin kummi rouva Merja Julin aloittaa tutustumisen alukseen.

Kummia vastaanottamassa kapteeniluutnantti Miikka Kaarnakoski ja laivueen komentaja, komentaja Erkki Mikkola.

tovene ja vartiolaivat Kiisla ja Kurki.

Laivueessa aiemmin olleet Rauma-luokan ohjusveneet Rauma, Raahe, Porvoo ja Naantali kuu- luvat nykyään Saaristomeren meripuolustusalueeseen, 6.Ohjuslaivueeseen.

ALUKSEN TEKNISET TIEDOT:

Pituus:	51 metriä
Leveys:	8,5 metriä
Syväys:	1,7 metriä
Uppouma:	250 tonnia
Nopeus:	yli 30 solmua
Konetehto:	2 x 3300 kW

Hamina-luokan ohjusveneiden integroituun taistelujärjestelmään kuuluvat modernisoitu meritorjuntaohjusjärjestelmä MTO 85 (SAAB RBS-15), ilmatorjuntaohjusjärjestelmä ITO 2004 (DENEL Umkhonto), Boforsin 57 mm tykki, tehokas 3D-tutka sekä elektronisen sodankäynnin järjestelmät.

Laivue 2000 on operatiivisessa käytössä vuoteen 2008 mennessä

Hamina-luokan neljä ohjusvenettä muodostavat laivueen, jonka tehtäviin kuuluu valvonta ja alueellisen koskemattomuuden turvaaminen, merellisen uhkan ja hyökkäysten torjunta sekä meriyhteyksien suojaaminen. Koko laivue on operatiivisessa käytössä vuoteen 2008 mennessä. Uusi laivue lisää huomattavasti merivoimien suorituskykyä erityisesti johtamisen, pinta- ja ilmavalvonnan sekä il-

matorjunnan osalta.

Porin vaakunassa on karhun kuva ja teksti ”Deus protector noster”. Karhu tulee Porin ruotsinkielisestä nimestä Björneborg (=Karhulinna) ja tunnuslause on Porin perustajan Juhana-herttuan tunnuslause ”Jumala suojelijamme”. Pori perustettiin vuonna 1558. Ohjusvene Pori vierailee kummikaupungissaan Pori-päivillä 30. syyskuuta 2006.

Kuvat: ©Puolustusvoimat Johanna Lahtinen

Parras miehitettynä.

Koulutusalus Fabian Wrede kastettu ja luovutettu merivoimille

© PUOLUSTUSVOIMAT

Ensimmäinen koulutusalusluokan alus on saanut kasteessa nimen Fabian Wrede. Alus kastettiin ja luovutettiin merivoimille Uudessakungissa 15.8.2006.

Koulutusaluksen kasto i aluksen kummi, Merisotakoulun entisen johtajan puoliso, rouva Ulpu Pajala. Telakan puolesta aluksen luovutti merivoimille Uudenkaupungin Työvene Oy:n toimitusjohtaja Harri Putro.

Alus on nimetty Suomenlinnan rakennustöitä johtaneen Fabian Casimir Wreden mukaan. Wrede oli vuodesta 1749 lähtien Suomenlinnan merilinnituksen suunnittelijan Augustin Ehrensvärdin lähin mies lähes kymmenen vuoden ajan. Wrede johti Viaporin (Suomenlinna) ja Degersbyn (Loviisa) rakennustöitä Ehrensvärdin ollessa Tukholmassa.

(Lähde: Gardberg, Palsila: Viapori – Suomenlinna, Kustannusosakeyhtiö Otava, 1998)

Merisotakoulu käyttää koulutusalusluokan aluksia saaristo- ja rannikkomerenkulun koulutukseen. Aluksilla koulutettavat ovat pääosin merivoimien kadetteja ja reserviupseerioppilaita.

Aluksen tekniset tiedot:

- Pituus: 19.8 metriä
- Leveys: 5.8 metriä
- Syväys: 1.9 metriä
- Uppouma: 65 tonnia
- Nopeus: yli 10 solmua
- Konetehto: 500 kw
- Henkilöstö: päällikkö, konepäällikkö, 8 koulutettavaa

Merivoimilla onnistunut rannikko-ohjusammunta Hangon edustalla

Uudenmaan Prikaati toteutti merivoimien onnistuneen rannikko-ohjusammunnan kesäkuussa 2006 Hangon edustalla Russarössä.

Tässä merikoeammunnassa merivoimat kokeili ensimmäisen kerran uutta rannikko-ohjusta Suomen meriolosuhteissa. Ohjus ammuttiin tätä varten rakennettuun maalilauttaan.

Rannikko-ohjus on tärkeä osa merivoimien uutta liikkuvaa rannikonpuolustusta. Rannikko-ohjuksen tehokas ampumaetäisyys on noin 8 kilometriä merimaalia ammuttaessa.

Rannikko-ohjusjärjestelmä on tarkoitettu merimaalien tuhoamiseen saaristoalueella. Toissijaisina kohteina voivat olla hitaasti liikkuvat ilmamaalit sekä kevyesti panssaroidut ajoneuvot. Rannikko-ohjuskomppania kykenee toimimaan hajautettuna koko merivoimien toiminta-alueella.

Rannikko-ohjus Maila 06 harjoituksessa.

KIELO 06 MERIVOIMIEN PÄÄSOTAHARJOITUS

Miinalautta Porkkala harjoitteli miinanlastausta Upinniemessä.

Merivoimat järjesti Kielo 06 harjoituksen 12.–16.6.2006 välisenä aikana. Harjoitus oli merivoimien tärkein sotaharjoitus tänä vuonna ja sen harjoitustoiminta keskittyi pääosin Suomenlahdelle. Merivoimien komentaja vara-amiraali Hans Holmström johti harjoituksen, suunnittelusta ja toteutuksesta vastasi Suomenlahden Meripuolustusalue.

Kielo 06 oli merivoimien

operatiivinen meripuolustus-harjoitus, jossa painopisteenä on Suomelle tärkeiden meriyhteyksien turvaaminen. Keskeisenä harjoittelukohteenä on viranomaistoiminnan yhteensovittaminen kiristyneessä kansainvälisessä tilanteessa sekä nopea reagoiminen uhkaan. Harjoitus on jatkoa aikaisempiin meripuolustusharjoituksiin. Valtioneuvoston puolustusselonteon linjaukset on otettu huomioon

sekä uhkakuvaan että harjoitus-kokoonpanossa. Tulevaisuutta ennakoidaan toimimalla uudessa vuoden 2008 alusta käyttöön otettavassa organisaatiossa. Uhkakuvaan on otettu huomioon myös sotaa alempiasteiset kriisit. Tällöin viranomaistoiminnan ja -resurssien yhteensovittaminen on erityisen tärkeää.

Harjoitukseen osallistui 18 alusta ja yli 1000 merisotilasta varusmiehiä, reserviläisiä sekä palkattua henkilökuntaa.

Viestinnän näkökulma

Viestinnän näkökulmasta harjoitus oli erittäin haastava. Reaali-viestinnässä tuotimme www.mil.fi/merivoimat/kielo_06 -sivustolle juttuja, kuvia sekä videoita harjoituksen edetessä. Osumia Kielo-sivuille saatiin kesäkuun

© PUOLUSTUSVOIMAT/PAULI KOPIU

Merivoimien suurin voimannäyttöharjoitus pidettiin Bengtskärin edustalla.

Sotilaspoliisijoukkue vartioi päätukikohdassa.

© PUOLUSTUSVOIMAT/PAULI KOPU

aikana yli 320 000.

Harjoituksessa ei ollut selkeää viikko-ohjelman mukaista käsikirjoitusta vaan joukkoja käytettiin tilanteen mukaisesti. Pääkaupungin ilmapuolustus-harjoitus alkuvuodesta, Bengtskärin 100-vuotisjuhlallisuuudet ja siihen liittynyt voimannäyttöharjoitus sekä miinalaiva Pohjanmaan kotiinpaluu toimivat kuitenkin harjoitustoiminnan kiintopisteinä.

Reaaliviestinnän rinnal-

la kulki kuitenkin pelitilanteen viestintä, joka oli tässä harjoituksessa piristävästi poikkeavaa aiempiin harjoituksiin verrattuna. Pelipäällikkö joukkoineen oli luonnut tilanteen, jossa Euroopan ja osin muunkin maailman mielenkiinto oli keskittynyt Suomenlahdelle. Mediasodankäynti ja yleiseen mielipiteeseen vaikuttaminen eri viestimien kautta on todellisuutta tämän hetken kriiseissä ympäri maailman ja tämä tosiasian kanssa myös Merivoi-

Merivoimien komentaja varamiraali Hans Holmström ja miinalaivan päällikkö komentajakapteeni Simo Laine koulutustarkastuksessa miinalaiva Pohjanmaalla. Alus kuvasi samalla suojattavaa merikuljetusta harjoitusjoukoille

mien pitää pystyä toimimaan.

SLMEPA:n tiedotuspäällikkö Kaptl Pasi Leskinen

Rannikkojoukot valmistautuivat ammuntoihin Isosaassa.

© PUOLUSTUSVOIMAT/ANU VUORINEN

Merivoimat vietti vuosipäivää Helsingissä 9.7.2006

Merivoimat vietti vuosipäiväänsä Helsingissä aurinkoisena sunnuntaina 9. heinäkuuta. Tapahtumapaikkana oli Eteläsatama, johon myös merivoimien alukset kiinnittivät. Yleisöä paikalle oli saapunut muutamia tuhansia tutustumaan merivoimien toimintaan ja kalustoon.

Vuosipäivään osallistuivat kaikki merivoimien joukko-osastot. Aluksista mukana olivat miinalaiva Uusimaa, miinalautat Pansio ja Porkkala ja ohjusvene Raahe. Yli tuhat henkeä kävi merivoimien uusimmalla aluksella, Hamina-luokan ohjusvene Porilla. Näyttelyalueella oli esillä MTO-85-ohjuslavettiajoneu-

vo, G-vene, rannikko-ohjus sekä sukeltajien, rannikkojääkärien ja meritiedustelukomppanian kalustoa. Tapahtumassa olivat mukana myös Sininen Reservi ry ja Maanpuolustuskoulu ry:n meripuolustuspiiri sekä Rannikkosotilaskotiyhdistyksen Suomenlinnan paikallisosasto. Lavaston soittokunta esiintyi Espan lavalla ja Kuivasaaren 305-Obuhov -tykki ampui kunnialaukusten.

Vuosipäivä alkoi juhlallisella lipunnostolla ja merivoimien komentajan vara-amiraali Hans Holmströmin paraatikatselemuksella. ■

Kuvat © Puolustusvoimat

MERIVOIMIEN KOMENTAJAN PUHE VUOSIPÄIVÄNÄ 9.7.2006

Kunnioitetut sotiemme veteraanit, paraatijoukot, merisotilaat!

Merivoimien vuosipäivää vietetään 9.7.1790 käydyin Ruotsinsalmen meritaistelun kunniaksi. Juhlallisuudet järjestetään tänä vuonna täällä pääkaupungissamme ja historiallisen Suomenlinnan merilinnoituksen suojassa. Juuri Suomenlinnasta lähti silloinen Ruotsi-Suomen Saaristolaivasto kohti itää ja Ruotsinsalmea. Suomenlinna on sotilaallisesti hiljentynyt, mutta perinteikäs Merisotakoulu jatkaa sotilaallista läsnäoloa tuolla maineikkaalla saarella.

Viime sodissamme Merivoimat täytti tehtävänsä meri- ja rannikkoalueittemme sekä ajan-kohtaisestikin elintärkeän meriliikenteemme suojaajana. Suhteellisesti raskaita tappioita kärsineenä, mutta taistelukelpoisena aloitettiin vielä viisi vuotta rauhan teon jälkeenkin jatkunut vaativa raivauskausi. Miinaveteraanit putsasivat raskaasti miinoitetut kulkuväylämme kaupameriliikenteelle turvallisiksi kulkea. Työ tehtiin puutteellisista välineistä huolimatta esimerkiksi; yhtäkään kauppa-alusta ei tuhoutunut sodan jälkeen merimiinaan. Merivoimiemme sodanajan toiminnassa tulee aina pitää mielessä virolaisten vapaaehtoisten, ”suomi-poikien”, suuri merkitys. Kunnioitetut sotiemme veteraanit, me jälkipolvet olemme Teille nöyrän kiitollisia uhrauksistanne vapaan Suomen puolesta.

Merivoimat on aina ollut

tekninen puolustushaara. Merisotamateriaali on herättänyt vilkkaitakin keskusteluja lähtien panssarilaivahankinnoista 1930-luvulla ja jatkuen nykypäivään saakka. Yleisenä trendinä on kautta aikojen ollut, että määrät ovat pieniä mutta laatu teknisesti huippua.

Näin voin ylpeänä todeta nykypäivästäkin.

Hamina-luokan neljäs ohjusvene ”Pori” kastettiin ja laskettiin vesille juhannusviikolla. ”Pori” on viimeinen Laivue 2000:n alus, ja laivue on nyt täydessä vahvuudessaan. Laivue vastaa hyvin niihin haasteisiin, joita merivoimille tullaan asettamaan myös tulevina vuosina.

Hämeenmaa-luokan miinalaivojen modernisointi on alkanut tänä vuonna. Modernisoinnilla parannetaan alusluokan meriyhteyksien turvaamiskykyä ja osallistumisvalmiuksia kansainvälisiin merioperaatioihin.

Modifioidulla meritorjuntaohjuksella, uudella ilmatorjuntaohjuksella ja perinteistä rannikkokotykistöä korvaavalla rannikko-ohjuksella on ammuttu onnistuneesti kotimaiset testiammunnat. Kotimaisen miina 2000 merikokeet on saatu päätökseen suunnitellusti.

Kipeät valinnat, jotka liittyvät vanhentuvasta ja perinteikkäästä toimintakyvystä luopumiseen, ovat alkaneet tuottaa tulosta. Supistamisen ja alasajon sijasta voimme enenevässä määrin keskittyä uuden ja korvaavan suorituskyvyn rakentamiseen vastaamaan yhä pirstaloitu-

neempaa turvallisuusympäristöämme.

Valtakunnallisen meritilannekuvan muodostaminen on eräs merivoimiemme keskeisiä tehtäviä ja samalla osa turvallisuusympäristömme hallintaa. Tämän tehtävän täyttämässä ihmisvoimaa on pystytty korvaamaan kaukokäyttöisillä sensoreilla, joiden tuottama meritilannekuva voidaan teknisesti keskittää periaatteessa ”minne tahansa”. Laajat ja pääosin näkymättömät muutokset aloitettiin 2000-luvun alussa ja saadaan päätökseen vuosikymmenen loppuun mennessä. Näkyvimpänä seurauksena varusmieskoulutus lopetettiin vuodenvaihteessa pääosalla linnakesaarista ja suunnitellut linnakkeiden sulkemiset voitiin loppuunsaattaa.

Meritilannekuvan tuottamisessa merellisten viranomaisen välisellä kiinteällä hyvällä yhteistyöllä on varmistettu päällekkäisyyksien välttäminen ja omiin ydintoiminta-alueisiin keskittyminen. Viranomaisyhteistyön merkitys kokonaisuudessaan on aiempaa korostuneempi tulevaisuuden kriisejä ja uhkatilanteita arvioitaessa.

Suomen ja Ruotsin merivoimien välinen yhteistyö sai jatkoa toukokuun lopussa, jolloin merivalvontajärjestelmämme liitettiin

teknisesti yhteen. Yhteistyö luo myös mallia ja mahdollisuuksia laajemmallekin eurooppalaiselle merivalvontayhteistyölle.

Merivoimien kehittämisen painopisteinä ovat meriliikenteen suojaamiskyvyn ja siihen liittyvän miinanorjuntakyvyn sekä liikkuvien rannikkojoukkojen kehittäminen. Merivoimien torjuntakyky säilytetään vähintään nykytasolla. Tämä edellyttää pitkäaikaiseen toimintaan kykeneviä sekä tehokkailla valvonta- ja asejärjestelmillä varustettuja ohjus-, miina- ja miinanorjunta-aluksia sekä liikkuvia meritiedustelu-, rannikkojääkäri- ja rannikko-ohjususyksiköitä.

Kaiken materiaallisen kehittämisen keskellä on kuitenkin muistettava, että paraskaan väline ei korvaa inhimillistä taitoa ja tahtoa. Rajallisista resursseista huolimatta merivoimien joukkojen kouluttamisen ja harjoitus-toiminnan laatua on kyettävä ylläpitämään ja kehittämään. Asevelvollisuuteen perustuva puolustusjärjestelmämme edellyttää toimivan varusmieskoulutusjärjestelmän ylläpidon lisäksi kykyä kertausharjoituttaa säännöllisin väliajoin reservin yksiköitä joiden varassa äärimmäisellä het-

kellä toimintakykymme lepää. Kertausharjoitustoimintaa tukeva vapaaehtoinen maanpuolustustyö on arvokas tuki ja voimavara, jonka avulla ylläpidetään maanpuolustustahtoa ja yhteyttä reserviläisiin sekä kehitetään reserviläishenkilöstön ammattitaitoa. Merivoimien maakuntajoukkojen perusteet on määritetty. Ensivaiheessa merivoimiin on suunniteltu kahdeksan erilaista ja erityyppistä maakuntajoukkoa. Näistä joukoista merivoimien vapaaehtoinen reservi löytää varmasti itselleen yksikön, jonka osaksi pyrkiä. Joukkoihin valitut tulevat olemaan osa merivoimien kriisiajan terävää kärkeä, joille suunnitellaan vaativia rauhan ajan virka-aputehtäviä sekä kriisin ajan sotilaallisia tehtäviä.

Asevelvolliset ja kantahenkilökunta

Merivoimien rakenteellinen uudistuminen on suuri haaste henkilöstölle ja koko merivoimien toiminnalle. Uudentyyppiset toimintamallit ja välineistö sekä toimintaympäristön kansainvälistyminen edellyttää henkilöstöltä ennakkoluulotonta uusien asioiden omaksumista ja hallintaa. Tulevaisuudessa tarvitsemme yhä enemmän korkeaa teknistä tietämystä sekä teknisiä käden taitoja. Merivoimien kehittämisen tavoitteena on nykyistä sodan ajan vahvuutta pienempi, mutta laadultaan parempi ja suorituskyvyltään tehokkaampi 2020-luvun puolustushaara.

Kiitän merivoimien henkilöstöä, asevelvollisia ja yhteistyökumppaneita tinkimättömästä uurastuksesta ja merivoimien eteen tehdystä työstä. Toivotan Teille kaikille hyvää merivoimien vuosipäivää sekä rauhallista ja mukavaa kesää.

Merisotilaat!

Kohottakaamme kolminkertainen eläköön-huuto itsenäiselle Suomelle.

Merivoimien komentaja
vara-amiraali Hans Holmström

(Toimitus on poistanut puheen ruotsinkieliset käännökset)

Merivoimien vuosipäivä

Merivoimien komentaja tarkastaa Sininen Reservi ry:n lippuryhmän.

Vapaaehtoiset maanpuolustajat olivat vahvasti esillä merivoimien vuosipäivänä toteuttamassa päivän tapahtumia Sininen Reservi ry:n ja Maanpuolustuskoulutus ry:n Meripuolustuspiirin riveissä.

Katselmus

Aamu alkoi vilkkaana jo ennen seitsemää Merivoimien kaikkien joukko-osastojen katselmukseen osallistuvien yksiköiden saapessa Kauppahallin ja Lyypekin laiturin tuntumaan. Joukko-osastojen lisäksi Sininen Reservi ry oli asettanut lippuryhmän kantamaan neljää alueellista lippuaan. Lippuryhmän johtajana toimi Seppo Vihersaari ja lipunkantajina Timo Mäkiö, Kari Marttila, Martti Helamaa ja Sami Wetterstrand.

Joukot ryhmittäytyivät lipunnostoa ja katselmusta varten Lyypekin laiturille ja alukset miehittivät partaan. Juhlallisen lipunnoston jälkeen kenttävastavi Lauri Salminen piti kenttähartauden ja merivoimien komentaja vara-amiraali Hans Holmström vuosipäiväpuheen.

Sotilasansiomitalit

Merivoimien komentajan isän-

nöimässä kahvitilaisuudessa luovutettiin neljä sotilasansiomitalia. Mitalin saivat sukeltajadokumentin tuottaja Marko Röhr ja historiointsija Pekka Silvast sekä voitokas meri-5 ottelija ylikersantti Terhi Pyyhtiä.

Näyttelyalue

Merivoimia, sen joukko-osastoja, vapaaehtoista maanpuolustusta ja sotilaskotia esittelevä näyttelyalue ja alukset olivat avoinna yleisölle kello 0830–1600. Kuten usein Merivoimien vuosipäivänä, sää oli tänäkin vuonna aurinkoisen helteinen. Yleisön suihin upposi yli 1400 Rannikkosotilaskoti ry:n Suomenlinnan paikallisosaston leipomaa munkkia juomien kera.

Iltajuhla

Sininen Reservi ry järjesti jo perinteeksi muodostuneen merivoimien vuosipäivän iltajuhlan, tällä kertaa Merisotakoulun tiloissa.

Paikalle oli saapunut reilu 80 juhlijaa. Tilaisuuden aluksi puheenjohtaja Arno Hakkarainen kohotti maljan vuosipäivää juhliville merivoimille. Juhlaväki siirtyi Merisotakoulun muonituskeskus Hilmaan nautiskelemaan herkul-

lisesta illallisesta. Vara-amiraali Hans Holmström kiitti Sininen Reservi ry:tä miellyttävästä iltajuhlasta ja toivoi mukavan perinteen jatkuvan edelleen myös tulevaisuudessa.

Ruokailun jälkeinen kahvi avec sekä käsintehty suklaakonvehdit tarjottiin 2. kerroksen luokissa. Merikadettioppilaskunnan esittelypisteessä oli tarjolla virvokkeita ja myynnissä oppilaskuntatuotteita. Tanssimusiikista vastasi aina yhtä innokas Puolustusvoimien Varusmiessoittokunnan tanssikkoonpano.

Kun katsoi juhlaväen ilmoitettuna illan aikana, saattoi tyytyväisenä todeta kaikkien olleen iloisella juhlatuulella.

Teksti ja kuvat: Mika Kuutti

Sotilasansiomitalilla palkitut historiointsija Pekka Silvast, tuottaja Marko Röhr ja ylikersantti Terhi Pyyhtiä.

Merivoimat mukana Bengtskärin majaka 100-vuotisjuhlissa

Sonja Lumpeen tulkinta Myrskyluodon Majasta sopi Bengtskärin kallioiselle saarelle hienosti.

Presidentti Tarja Halonen kuuntelemassa juhlaohjelmaa puolisonsa, valiokuntaneuvos Pentti Arajärven kanssa. Vasemmalla Turun Yliopistosäätiön Pekka Vuorio ja oikealla majakan emäntä, matkailuyrittäjä Paula Wilson.

Bengtskärin majakka seisoo yhä yhkeänä paikallaan Saaristomeren ulkosaaristossa, vaikka sitä ovat jo sadan vuoden ajan koetelleet niin säälimättömät luonnonvoimat kuin ihmisen aseetkin. 14.6.2006 pidettyä majakan satavuotisjuhlaa saapui saarelle viettämään noin kaksisataa kutsuvierasta. He saivat tuntumaa merenkäyntiin matkatessaan juhliin merivoimien aluksilla. Miinalautat Pansio, Porkkala ja Pyhäranta kuljettivat vieraat Hangosta Bengtskärin edustalle, jossa matkustajat vaihtoivat maihinnousua varten kuljetuslautta Kalalle.

Juhlan odotetuin vieras saapui kuitenkin ilmateitse: tasa-

vallan presidentti Tarja Halonen laskeutui majakkasaarelle helikopterilla ja viihtyi juhlissa pidempään kuin osattiin odottaa. Onnistuneesta juhlasta vastasi Turun Yliopistosäätiö, joka on vuodesta 2000 alkaen omistanut majakan ja huolehtinut tämän merellisen kulttuuri-kohteen kunnostamisesta. Käytännössä majakkaa isännöi Paula ja Per Wilsonin matkailuyrittäjäperhe.

Merivoimanäytös

Juhlaohjelman näyttävin numero oli meripuolustusharjoitus Kieloon liittynyt voimanäytös, joka alkoi Hornetien ylilennolla. Horisontista ilmestyivät laivueiden

alukset, joita johti 6. Ohjuslaivueen komentaja Raimo Pyysalo. Samalla rannikkojääkärit nousivat maihin rantakallioille tiedustelutehtävissä. Tiedustelijat tosin onnistuivat tehtävässään niin hyvin, että heidän etenemisensä saarella taisi jäädä useimmilta juhlavierailta huomaamatta.

Ohjusveneet ja miinalaivat lähestyivät maalilauttaa, joka oli sijoitettu noin yhden meripe-ninkulman päähän majakasta. Maaliin ammuttiin ensin yhteistorjuntana iskukranaateilla. Heti sen jälkeen miinalaiva Uusimaa ja vartiovene Kiisla ampuivat sukellusvenentorjuntaraketeilla kahdenkymmenen raketin yhteislaukauksen ja ohjusveneet

Ohjusveneet lähestymässä saarta merivoimanäytöksen alussa.

Kutsuvieraat siirtyivät miinalautoilta Kala-lautalle saaren edustalla maihinnousua varten. Maihinnousu kallioiselle rannalle onnistui hyvin kuljetuslautalta.

hyökkäsivät pudottamaan kukin kolme syvyyspommia simuloituun maaliin. Sulkeutuvan esiripun virkaa tässä näytöksessä toimitti savuverho, jonka suojaussa alukset katosivat jälleen horisonttiin.

Merivoimanäytöksen toimeenpanoon osallistuivat Suomenlahden ja Saaristomeren Meripuolustusalueiden lisäksi Uudenmaan Prikaati, Länsi-Suomen Merivartiosto ja Satakunnan lennosto.

Bengtškärin taistelu

Merivoimanäytös ei ollut ensimmäinen kerta, kun Bengtškärissä tai sen tuntumassa on ammuttu. Saarella käytiin 26.–27.7.1941

ankara taistelu, jossa kaatui kaikkiaan 32 suomalaista ja noin 100 venäläistä. Venäläiset yrittivät tuhota majakan, jota suomalaiset käyttivät Hangon rintaman tähytys- ja tulenjohtopaikkana. Venäläiset lähestyivät saarta Hangosta viiden laivan voimin 26.7. yöllä aikeenaan räjäyttää majakka. Suomalaiset puolustivat majakkaa nuoren luutnantti Fred Lutherin johdolla, ja tukea saatiin pikaisesti rannikkotykitön tulituksesta Öröstä. Muutama tunni paikalle saatiin myös laivasto ja ilmavoimat.

Taistelu oli kiivaimmillaan aamuyöllä, jolloin tilanteessa oli kummaltakin osapuolelta yhteensä noin 1500 miestä. Aamulla suomalaiset saivat vahvistukseksi vielä 83 miestä. Venäläisiltä upotettiin yksi alus, eikä taistelun päättyessä illalla saarella ollut enää yhtään taistelukuntoista venäläistä.

Venäläiset eivät kuitenkaan tyytyneet lopputulokseen, vaan pommittivat seuraavana päivänä majakkaa lentokoneista. Osa rakennuksen seinää tuhoutui ja 11 ihmistä menehtyi. Pommituksen jälkeä voi yhä nähdä rantakallioissa.

Rapakunnosta uuteen kukoistukseen

Ennen sotaa majakalla asui viisi

majakkanvartijaperhettä ympäri vuoden, ja lapsia varten saarella toimi koulu. Sodan jälkeen majakka korjattiin, mutta majakanvartijat eivät enää tuoneet perheitään mukanaan saarelle. Vuonna 1968 majakka automatisoitiin ja rakennus jäi tyhjilleen. Vuosien kuluessa majakka alkoi rapistua ankarien kelien ja ilkkivallan takia, kunnes vuonna 1992 Turun täydennyskoulutuskeskus vuokrasi sen kunnostusta varten. Kolme vuotta myöhemmin majakka avattiin museo- ja vierailukäyttöön. Nykyään sen asuinhuoneita voi vuokrata kokous- ja majoitustiloiksi.

Saaristomeren Meripuolustusalue

Tiedottaja, FM
Nina Soini

Laivaston Soittokunta esiintyi juhlassa musiikkikommentajakapteeni Timo Kotilaisen johdolla. Kuvassa käyrätorvensoittaja Kalle Kataja.

Sotilasmeriottelun pohjoismaiset mestaruuskilpailut Upinniemessä

TEKSTI: SLMEPA /KIRSI-MARJA HILTUNEN
KUVAT: PUOLUSTUSVOIMAT/
TKM HANNU NEVANLINNA,
TKM JOHANNES FLINKILÄ,
GRAAF KIRSI-MARJA HILTUNEN

Sotilasmeriottelun avajaiset Kirkkonummen keskustassa

Suomenlahden Meripuolustusalueella Upinniemessä kilpailtiin sotilasmeriottelun pohjoismaisista mestaruuksista 16.-21.6.2006. Mukana kilpailemassa olivat joukkueet Suomen lisäksi, Norjasta Ruotsista ja Tanskasta. Kilpailun ulkopuolella kilpaili myös Saksan joukkue. Kilpailulajeina sotilasmeriotteluun kuuluvat: esterata, pelastusuinti, merimiestaito, esteuinti ja purjehdus. Purjehdus ei kuitenkaan ole meri-5-ottelulaji, eikä siis ole mukana maailmanmestaruuskilpailuissa.

Valmistautuminen kilpailuun

Upinniemi on valmistautunut kuluneen vuoden aikana Suo-

nessa 2007 järjestettäviin meri-5-ottelun maailmanmestaruuskilpailuihin rakentamalla uusia kilpailuratoja. Tämän vuoden PM-kilpailuissa testattiin juuri valmistuneet esterata ja merimiestaito -rata. Upinniemen kuntotalon remontti valmistuu vasta syksyllä 2006, joten uintiosuudet kilpailtiin Kirkkonummen uimahallissa.

Kilpailut Upinniemessä

PM-kilpailujen sääolosuhteet olivat kilpailijoille vaativat, sillä juhannusta edeltävä viikko oli helteinen, noin 28 astetta joka päivä. Tämä oli kuitenkin hyvää harjoitusta ajatellen meri-5-ottelun maailmanmestaruuskilpai-

luja Turkin Istanbulissa. Maailmanmestaruuskilpailut järjestettiin heti PM-kilpailujen jälkeen 1.-9.7.2006.

PM-kilpailuissa oli käytössä kisatelta, jossa jaettiin kaikkien osakilpailujen palkinnot ja vietettiin muutenkin yhteistä aikaa. Päätjäistilaisuudessa hauskutti yleisöä taitavilla tempuillaan Suomenlahden Meripuolustusalueella työskentelevä taikuri Keke Pulliainen.

Tuloksia

Pohjoismaiden mestaruuden yksilölajeissa voitti Upinniemessä miehissä luutnantti Sami Sorri, naisissa ylikersantti Terhi Pyyhtiä. Joukkueena mestaruus meni

SOTILASMERIOTTELUN PM 2006 TULOKSIA:

Miehet:

1. Sami Sorri FIN
2. Reidar Anmarklund NOR
3. Ole Alsos NOR
- ...
12. Janne Paloheimo
20. Petri Sassi
24. Marko Kolsi
31. Sami Jalonen

Naiset:

1. Terhi Pyyhtiä FIN
2. Torunn Hammersland NOR
3. Camilla Janke NOR
- ...
5. Elena Ojala
7. Saima Ratasvuori

Joukkue miehet:

1. Norja
2. Ruotsi
3. Suomi
4. Tanska

Joukkue naiset:

1. Norja
 2. Suomi
- Ruotsilla ja Tanskalla ei joukkuetta

Purjehdus:

1. Suomi
2. Tanska
3. Norja
4. Ruotsi

Sotilasmeriottelun tulokset löytyvät kokonaisuudessaan nettisivuilta www.mil.fi/navysport. Samalta sivustolta on linkitys myös CISM-sivustoille, josta löytyvät meri-5-ottelun Turkin mestaruuskilpailujen 2006 tulokset.

**Ylikersantti Terhi Pyyhtiä este-
radalla**

niin miehissä kuin naisissakin Norjalle. Suomen miesten joukkue sai pronssia ja naiset hopeaa. Helteinen, tyyni sää ei sopinut purjehtijoille ja siksi osa lähdöistä jouduttiin peruuttamaan. Purjehduksen pohjoismaisen mestaruuden vei Suomen joukkue. Purjehtivat valitsivat joka vuosi joukostaan joukkueen, jolle annetaan ns. "Fair Play" -kiertopalkinto. Tänä vuonna palkinto meni Ruotsin joukkueelle.

PM-kisamenestys toi haastetta suomalaisille Turkin MM-kilpailuihin. Turkissa miesten yksilölajeissa voitti rautahermoisena viidennen kerran maailmanmestaruuden luutnantti Sami Sorri. Naisissa ylikersantti Terhi Pyyhtiä aloitti kilpailun hyvin, mutta viime vuoden kultamitali vaihtui tänä vuonna hopeaan. Suomen naisten joukkue, jossa kilpaili ylikersantti Pyyhtiä lisäksi myös ylliluutnantti Elena Ojala, voitti pronssia. Miesten joukkue ei Sami Sorrin voitosta huolimatta yltänyt tällä kertaa kuudetta sijaa paremmaksi. ■

■ Luutnantti Sami Sorri merimiestaitoradalla ■ Kapteeniluutnantti Janne Paloheimo amfibiojuoksuradalla ■ Kuva merimiestaitoradalta ■ Kuva pelastusuintiosuudesta Kirkkonummen uimahallissa ■ Toinen näkymä merimiestaitoradalta ■ Kuva purjehduskilpailuista Helsingissä

**44th Military World Championships
18.24.8.2007 Upinniemi**

International.

Laiva- ja korroosionestomaalit

Oy International Paint Ab
Malmarintie 20, 01300 VANTAA
Puh. 0207 501 501
Fax. 0207 501 507
www.international-marine.com

SUOJALAUKUT KOVAAN KÄYTTÖÖN

CE IP67, ATA, MIL C-4150J

Vesi- ja ilmatiiviitä. Rungas kokovalikoima.

Maahantuoja:

CC-CASE

Puh. (09) 8603 0141

www.cccase.fi

Rolls-Royce

DUNLOP HIFLEX

STEYR MOTORS

alamarinjet

Mobil

Watercat

MARINE ALUTECH
SERVICE

SERVICE

24/7

MOOTTORIT
JA
VARAOSAT

VETOLAITTEET
JA
VARAOSAT

WATERCAT

LAIVASÄHKÖTYÖT
JA
LAITEASENNUK-
SET

METALLITYÖT

KOULUTUS

Life saving design for life threatening situations

BALLISTIC PROTECTION
BURGMANN

A member of the
VERSEIDAG
PROTECTION GROUP

OVE ENQVIST

Kaksi harvinaisuutta

**57 mm:n 45 kaliiperin merikanuuna
mallia Bridgeport (57/45 Br)**

**57 mm:n 45 kaliiperin merikanuuna
mallia Derby (57/50 De)**

Hotchkiss ja Nordenfelt-tykkeitä tai niiden kopioita tehtiin monessa eri maassa, ja niiden mitat vaihtelivat hieman valmistajalta toiselle. Venäjältä Suomeen tulleen 57/45 Br -tykin valmistaja oli tiettävästi American Ordnance Co, Bridgeportissa Connecticutissa USA:ssa. Pienten amerikkalaisten ase tehtaiden keskinäiset suhteet olivat kovin mutkikkaita. Tehtaita oli pelkästään Connecticutissa suuri määrä. American Ordnance Co. suunnitteli ja valmisti omia aseita, toimi eräiden ulkomaisten ase tehtaiden edustajana Amerikassa, tärkein niistä Hotchkiss, teetti aseita alihankkijoilla ja va-

rusti ne omalla nimellä sekä todennäköisesti teki itse alihankintatöitä muille ase tehtaille.

Yhteistyö Amerikkalaisten ja Venäläisten asevalmistajien välillä alkoi ainakin jo 1870-luvulla käsiasekaupoilla. Suunniteltiin myös monia 37 mm:n ja 57 mm:n tykkeitä, joista joitakin ei koskaan otettu käyttöön kotimaassaan. Venäläiset ostivat todennäköisesti Bridgeport ja Derby tykit Amerikasta ensimmäisen maailmansodan aikana kun heillä oli huutava pula aseista.

Suomessa käytetyistä 57 mm:n tykeistä kaksi oli 57/50 De -mallisia (Derby), ja kolme oli Bridgeportissa valmistettuja

57/45 Br -mallisia. Alunperin eri 57 mm:n tykkimalleissa oli erilaiset ampumatarvikkeet, mutta niiden patruunapesät porattiin Nordenfelt-patruunalle sopiviksi. Kantakirjojen mukaan Derby- ja Bridgeport -tykkien patruunapesät muutettiin Tampellalla kesällä 1941, jonka jälkeen lukot ja kiskurit muutettiin vastaavasti sekä jarrusylinterin nesteaukkoja pienennettiin Helsingin laivastoaseman tykkipajalla.

Vuonna 1945 Bridgeport- ja Derby-tykit lähetettiin Parolaan varikolle. Yksi Bridgeport-tykki on Sotamuseon kokoelmassa Kuivasaarella.

VIELÄ SAATAVANA!

Suomenlinnan Rannikkotykistökillan tuottama itsenäisen Suomen rannikkotykistöä esittävä noin 36 minuuttia pitkä video.

Video kertoo rannikkotykistöstä vuodesta 1918 alkaen aselajin lakkauttamiseen saakka.

Kuvamateriaalina on käytetty muun muassa harvinaisia TK-filmejä, asiantuntijoiden haastatteluja ja jonkin verran varta vasten videota varten kuvattua uutta materiaalia. Videota myydään omakustannushintaan 20 euroa + mahdolliset postituskulut.

Videon vastuuhenkilöt ovat olleet:

Ohjaus: Jukka Heinonen

Käsikirjoitus: Jukka Heinonen ja Pekka Silvast

Kuvaus ja editointi: Ilmo Lintonen

Myyntistä vastaa Suomenlinnan Rannikkotykistökillan myyntisihteeri **Kristiina Slotte**, Merivirta 16 as 7, 02320 ESPOO, pk (09) 801 1116, 050 525 0022

kristiina_slotte@yahoo.com

Hangossa videota myy **Pekka Silvast**, 019 2482659, 041 4921250, po.silvast@pp.inet.fi

Helsingin Miinanraivaajakilta kokoontuu nykyisin Ravintola White Ladyssa joka kuukauden toinen tiistai klo 13.00.

Terveisin
Helsingin Miinanraivaajakilta ry
Erik Erwes pj
0400-503 099

UPM-Kymmene Seaways
Kotka

**TAMMISAAREN
KAUPUNKI**

EKENÄS STAD
puh./tel. 020 775 2200
www.ekenas.fi
www.tammisaari.fi

■ ■ ■
ERIKOINEN TAPAUS

■ Minulle sattui erikoinen tapahtuma. Löysin 17.7.2006 Helsingissä raitiovaunuun jätetyn Rannikon Puolustaja -lehden 4/2005 ja selailin sitä matkan aikana. Lehden s. 62-63 on Teuvo Rönkkösen kirjoittama juttu otsikolla ”Äänisen Rannikkoprikaatin raskaat rannikkotykistö-patterit”.

Kiinnitin heti huomioni jutun yhteydessä olevaan kuvaan lotista otsikolla Äänisen Rannikkoprikaatin lotat kesäkuussa 1994 (Veteraanikuva). Kuva näytti jotenkin tutulta ja tunnistin siitä isoäitini Katri Vähätalon (o.s. Ala-Nikkilä).

Isoäitini on tällä hetkellä 86-vuotias ja asuu Ikaalisissa – hyvässä kunnossa ja mieleltään yhtä sinnikkäänä kuin aikoinaan ollessaan lottana. Usein kuuntelen hänen tarinoitaan sota-ajoilta ja katselemme yhdessä sota-ajan valokuvia. Oli yllättävää löytää tämä kuva lehdestänne.

En tiedä oletteko mahdollisesti kiinnostunut tästä tiedosta, mutta halusin kuitenkin kertoa yllättävästä löydöstäni!

Hyvää kesää toivottaen,
Parhain terveisin,
Juuso Kalliokoski

Veteraanit vastaavat yleisökysymyksiin. Vasemmalta kommodori Nikolai Kolesnik, piiripäällikkö Matti Mäkinen, komentaja Arvo Komulainen, kenraali Jaakko Valtanen. Kuva: Matti Erävala

Suomalais-venäläinen miinanraivaajaseminaari

Muutama vuosi sitten käynnistetty suomalais-venäläinen merikokoustyöskentely sivuutti uuden merkkipaalun, kun perjantaina 19. toukokuuta täysi salillinen miinanraivauksen asiantuntijoita ja muita aiheesta kiinnostuneita kokoontui Kotkan kirjastotalon auditorioon. Tilaisuus oli avoin yleisöseminaari, joka oli sijoitettu osaksi Kotka-päivien yhteydessä pidettävää historiallista seminaarisarjaa sekä osaksi suomalais-venäläisen merikokouksen ohjelmaa ja laivaston veteraanien tapaa-issisarjaa.

Seminaarin nimi ”Suomenlahden miinanraivauksesta 60 vuotta” kertoi yksiselitteisesti, mistä oli kyse. Rauhansopimusehtoihin kuulunut miinanraivaus alkoi täydellä teholla keväällä 1945 liittoutuneitten val-

vontakomission, käytännössä venäläisten vaatimuksesta.

Itämereen laskettiin sodan aikana 60 000 miinaa ja raivausestettä. Raivaustoiminta oli huipussaan vuonna 1946 ja se katsottiin päättyneeksi vuonna 1950. Venäläiset raivasivat itse Suomenlahden etelärannalla ja määräsivät suomalaisille raivausalueet ja kiireysjärjestyksen Suomenlahden keski- ja pohjoisosassa. Suomalaiset raivasivat vuosina 1945–50 lähes 10 000 miinaa ja raivausestettä. Suurimmillaan suomalaisia osallistui raivaukseen 2000 miestä ja 200 raivaajaa. Henkilötappiot olivat 63 miestä, joista kaatuneita oli 25.

Venäläisten virallisen puheenvuoron käytti raivaajaveteraani kommodori Nikolai Kolesnik. Hänen seikkaperäinen esi-

tyksensä on ohessa. Suomalaisen raivaajaveteraanien puolelta esiintyivät mm. kenraali evp. Jaakko Valtanen ja komentaja evp. Arvo Komulainen. Lisäväriä seminaari sai paikalle saapuneen runsaan veteraanijoukon lämmetessä kertomaan omia tunteuksiaan ja kokemuksiaan. Tarinaa olisi riittänyt. Valitettavasti käytettävissä ollut aika asetti tälläkin kertaa omat rajoituksensa.

Tilaisuuden lopuksi lähetettiin KotRan asettama seppelipartio miinanraivauksen uhrien muistomerille Haapasaareen.

Seminaarin järjestäjinä olivat Kotkan kaupunki, Pietarin yrityskontaktikeskus, Sininen Reservi ry ja Maanpuolustuskoulu ry:n meripuolustuspiiri. Puhetta johti piiripäällikkö kommodori evp. Matti Mäkinen.

Seuraavana päivänä pide-

Seppelapartio lähetetään Haapasaaressa muistomerkille. vas. kommodori Nikolai Kolesnik, amiraali Vitaly Ivanov, kenraali Jaakko Valtanen. Kuva: Matti Erävala

tyssä Merikokouksessa valittiin suomalais-venäläisen Merikokouksen Suomen puheenjohtajaksi maakuntajohtaja Tapio Välinoro ja varapuheenjohtajaksi toimialajohtaja Tapani Salmenhaara Kymenlaakson ammattikorkeakoulusta. Kotkan kokoukseen osallistui Venäjän Merikokouk-

sen varapuheenjohtaja, amiraali Vitali Ivanov. Hän on toiminut mm. Itämeren laivaston komentajana.

Allekirjoitetussa aiesopimuksessa määriteltiin keskeiseksi yhteistoiminta-aloiksi muun muassa laivaston ja merenkulun perinteet, veteraanitoiminta ja

merihistoria. Hanketoimintaan kuuluvat lisäksi meriturvallisuus, vapaaehtoinen meripelastus ja meriarkeologia. Lisäksi huomiointiin erilaisten merellisten asiointitapaamisten ja tapahtumien järjestäminen.

Teksti: Tapio Riikonen

Raivaajaveteraanien komea rivistö. Kuva: Matti Erävala

MIINANRAIVAUS SUOMENLAHDELLA 1941–1957

*Kommodori Nikolai Kolesnik on Venäjän Itämeren laivaston raivaajaveteraanien neuvoston varapuheenjohtaja. Seuraavassa hänen Kotkassa 19.5.2006. pitämänsä esitelmä kokonaisuudessaan. Suomennos ja väliotsikot: Matti Mäkinen
Kuvat Nikolai Kolesnik*

Kommodori Nikolai Kolesnik. Kuva: Matti Erävala

Vuosina 1941–45 Suomenlahti oli laajamittaisen miinasodan näyttämö. Sotivat osapuolet laskivat sinne 69 779 miinaa ja raivausestettä. Neuvostoliiton Itämeren laivasto laski aktiivisiin ja puolustuksellisiin miinoitteisiin 16 179 miinaa ja 2441 raivausestettä. Suomen merivoimat laski 6382 miinaa. Suurimman osan miinoista laskivat Saksan merivoimien pinta-alukset, sukellusveneet tai lentokoneet: yhteensä noin 45 000 miinaa, joista lähes kolmetuhatta oli herätemiinoja.

Valtavan miinamäärän takia Suomenlahti muuttui poikkeuksellisen vaaralliseksi suureksi miinakentäksi, jonka sodanjälkeinen raivaus kesti kaksitoista vuotta. Ennen sotaa Neuvostoliiton merivoimilla ei ollut käytössään suojakeinoja eikä raivauskalustoja herätemiinoja vastaan, mikä aiheutti laivastolle suuria

tappioita miinaräjähdyksissä sodan alkuvaiheessa.

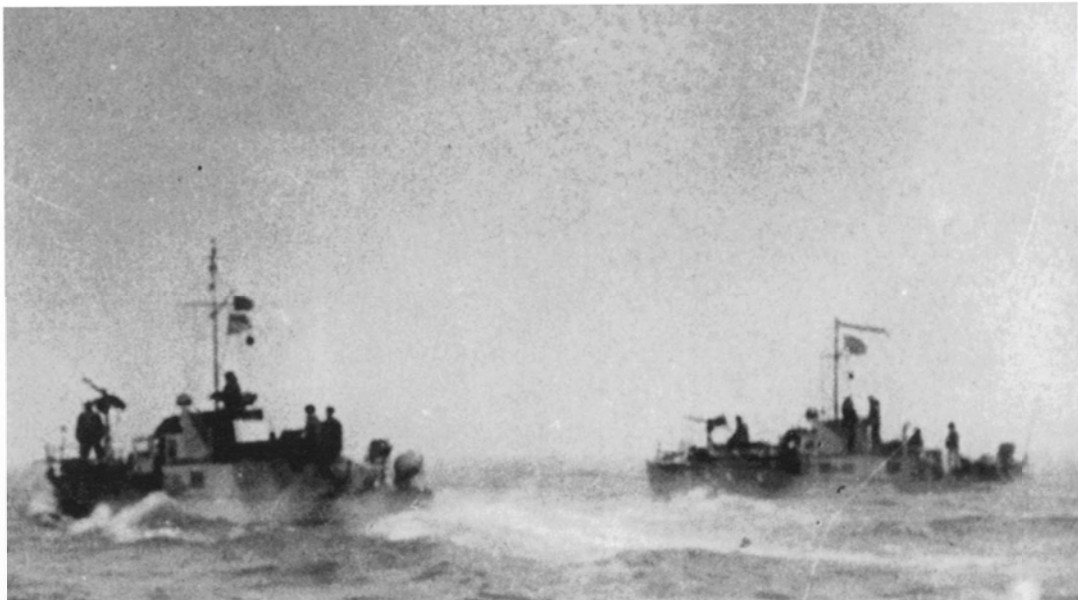
Sota jatkuu, raivaajien määrä moninkertaistuu

Itämeren laivastolla oli ennen sotaa verraten vähän miinan-

raivaajia, kaikkiaan 45 alusta. Näistä 30 oli laivaluokan ja 15 veneluokan raivaajia. Aluksista vain 14 oli tuon ajan mittapuun mukaan nykyaikaisesti varusteltu. Ne olivat 53U-luokan nopeita tukikohtaraivaajia, standardiuppouma 417 tonnia, no-

Saksalainen verkonlaskija-miinalaiva Suomenlahdella.

Neuvostoliiton Itämeren laivaston raivaajia työssään Suomenlahdella 1945.

peus 18 solmua. Veneluokan ns. KM- raivaajat olivat puurunkoisia, minkä johdosta moni säästy magneettimiinoilta. Niiden uppouma oli 12 tonnia ja nopeus 10 solmua. Raivaajien raivauskalusto soveltui vain kosketusmiinojen raivaukseen. Sodan puhjettua saatiin jonkin verran raivaajatäydennystä jokihinaajista, joita otettiin palvelukseen ja varustettiin raivaajiksi.

Sodan ajan Leningrad oli vihollisen saartama maalta ja mereltä. Tästä syystä kaupungin laivanrakennusteollisuus joutui käytännössä keskeyttämään uusien alusten rakentamisen – yhtä poikkeusta lukuunottamatta: piiritetyn kaupungin vaikeissa olosuhteissa rakennettiin pieniä ”sata-tonnareita” eli 253 L-luokan raivaajia sekä veneluokan, mm KM-luokan raivaajia.

Leningradin telakoilla rakennettiin sotavuosina kaikkiaan 35 satatonnaria ja 200 veneluokan raivaajaa. Näin Itämeren laivastolla oli sodan lopussa suurista raivaajatappioista huolimatta (kaikkiaan tuhoutui 59 raivaajaa, joista 47 miinaräjähdyksessä)

kahdeksan tukikohta-, 33 pientä, 42 otto- ja 216 veneluokan raivaajaa eli yhteensä 299 raivaajaa. Tämä oli seitsemänkertainen määrä sodan alkuun verrattuna.

Vuonna 1941 vaikeutunut sotilaallinen tilanne pakotti Itämeren laivaston alukset siirtymään Riian- ja Suomenlahden tukikohdista Leningradiin, missä ne hajautettiin Nevajoen suistoon. Etuvartiopaikat olivat Seiskarissa ja Lavansaaressa, joihin oli jatkuva meriyhteys. Sodan alkuvaiheessa tyydyttiin tarkastamaan käytettävät väylät raivauksella määrääjain, mutta pian havaittiin saattoraivaus käytännöllisemmäksi ja tehokkaammaksi. Vuoden 1941 aikana raivaajat tuhosivat 202 ankkurimiinaa, mutta ei yhtäkään herätemiinaa. Vuonna 1942, kun ensimmäiset heräteravauskalustot, mm hinnattavat voimakkaan magneettikentän muodostavat magneettipölyt ilmestyivät, onnistuttiin raivaamaan ensimmäiset 75 herätemiinaa. Kaiken kaikkiaan vuosina 1941–1944 Itämeren laivaston raivaajat raivasivat 2078 kosketus- ja 205 herätemiinaa

(yht. 2333). Kun otetaan huomioon, että vuonna 1945 Suomenlahteen ei enää laskettu uusia miinoja ja raivaus alkoi käytännössä vasta sodan päätyttyä, neuvostolaivaston raivaamien miinojen yhteismäärä oli hieman yli 4 prosenttia kaikista sodan aikana lasketuista miinoista.

Suomen saaristoväylällä strateginen merkitys

Kun välirauha Suomen ja Neuvostoliiton välillä astui 19.9.1944 voimaan, voitiin aloittaa Suomenlahden miinasulkujen suunnitelmallinen tuhoaminen Neuvostoliiton Itämeren laivaston ja Suomen laivaston raivaajien voimin. Samalla avattiin Neuvostoliiton sukellusveneille tie sotatoimiin Itämerelle. Suomen hallitus tarjosi mahdollisuuden käyttää Suomen sisäisillä aluevesillä olevia saaristoväyliä, jolloin sukellusveneet pääsivät Suomenlahden miinasulkujen ohi Ahvenanmaan vesille.

Veneet siirrettiin Leningradista länteen siten, että ne kulkivat ensin neuvostoliittolaisten raivaajien vanavedes-

sä Kronstadtin ja Lavansaaren kautta Ulko-Tammioon, josta alkaa Kotkan kautta länteen kulkeva saaristoväylä. Ulko-Tammion osta suomalaiset luosit ohjasivat sukellusveneet pintakulussa Turkuun, josta ne jatkoivat taistelusemiin Itämerelle. Tätä samaa reittiä kulki päinvastaiseen suuntaan lokakuun 1944 ja helmikuun 1945 välisenä aikana 117 kauppalaivaa kuljettaen Ruotsista ja Suomesta Leningradiin yli 250 000 tonnia elintärkeitä tavaroita. Ensimmäiset kauppalaivat, jotka saapuivat juuri avattua saaristoväylää pitkin Leningradiin, olivat suomalaiset kuivalastialukset ”Salla” ja ”Mimiekoski” (?).

Sodan päättyessä koko Suomenlahti oli miinavaarallinen. Merenkululle asetettiin monia rajoituksia ja käytännössä edellytettiin saattoraivausta. Alusten tuli olla ehdottomasti demagnetisoituja, mikä vaatimus oli Suomenlahdella voimassa vielä vuosia sodan päättymisen jälkeen.

Kansainvälinen raivaajayhteistyö

Haagin 8. konvention sopimus

vuodelta 1907 määrittelee kansainvälisen oikeuden mukaiset velvoitteet miinasodassa merellä. Sopimuksen mukaan jokainen maa on velvollinen poistamaan laskemansa miinoitteet heti sodan jälkeen. Miten tämä oli toteutettavissa Suomenlahdella, jossa kaikki sotaa käyvät maat laskivat miinoitteitaan kirjaimellisesti toinen toisensa päälle ja yksi osapuolista (Saksa) oli sodan jälkeen kokonaan poissa pelistä menetettyään sotalaivastonsa? Samankaltaisia ongelmia oli muillakin merisodan näyttämöillä.

Euroopan sotalaivastot tekivät merkittävää ja epäitsekästä yhteistyötä mereen jääneiden miinojen muodostaman yhteisen uhan poistamiseksi. Iso-Britannian, Yhdysvaltojen ja Neuvostoliiton hallitusten päätöksellä muodostettiin keskitetty kansainvälinen organisaatio koordinoimaan eri sotalaivastojen raivaajavoimien yhteistyötä Euroopan vesien puhdistamiseksi miinoista. Euroopan vedet jaettiin neljään vyöhykkeeseen, ja kunkin vyöhykkeen raivaustyön johtoon asetettiin kansainväli-

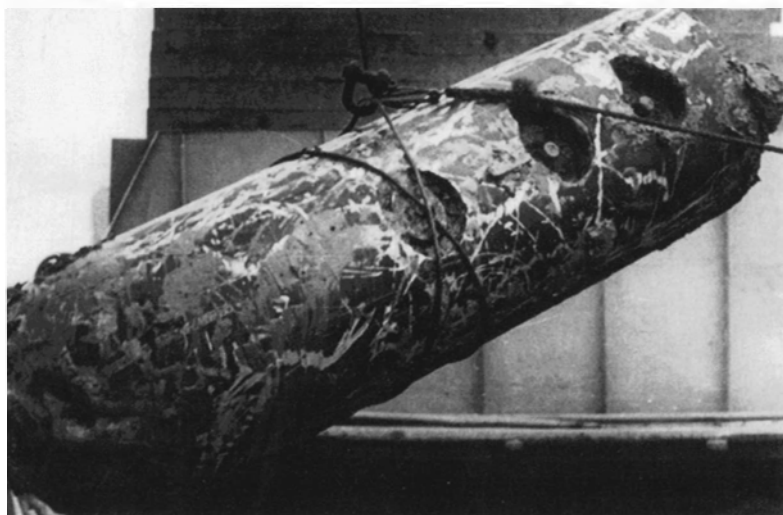
nen kollegio.

Suomenlahden miinanraivaus oli yksi niistä käytännön tehtävistä, jonka ratkaisi Barentsinmeren, Itämeren ja Mustanmeren vyöhykkeen kollegio. Kollegion johdossa oli Neuvostoliiton sotalaivaston edustaja. Itämeren sotanayttämöllä raivaukseen osallistui Neuvostoliiton ja Suomen raivaajalaivaston ohella raivaajia myös Ruotsista ja Tanskasta sekä myöhemmin Puolasta ja SDT:sta. Suomenlahdella miinojen etsintään ja tuhoamiseen osallistui ainoastaan neuvostoliittolaisia ja suomalaisia raivaajia.

Ensimmäisenä sodanjälkeisenä vuonna Itämeren laivaston raivaajien tärkeimpänä tehtävänä oli satamien, redien ja sisääntuloväylien raivaaminen. Erityisellä huolella raivattiin alueet, joiden kautta oli lähitulevaisuudessa tarkoitus avata väyliä kauppalaivoille. Jotta käynnistettyä raivaustoimintaa ei tarvitsisi keskeyttää ja jotta sodan aikana saatua miinanraivauskokemusta voitaisiin parhaiten hyödyntää, raivaajayhtymien koko reserviläishenkilöstö määrättiin ylimääräiseen palvelukseen ja heidän sotapalveluksensa jatkui miinanraivauksessa.

Vuoden 1945 jälkipuoliskolla suoritetun raivauksen tuloksena voitiin seuraavat Suomenlahden väylät avata liikenteelle: Kronstadt–Lavansaari (27.6), Tallinna–Osmussaari, Tallinna–Helsinki (28.6), Nevskaja Guban alueella Elagin, Petrovskin ja Korabelnyin väylät (heinäkuu), Lavansaari–Ulko-Tammio (17.8),

Saksalainen heräte miina ”S”, joita saksalaiset laskivat sukellus- ja torpedoveneistä.

Saksalainen EMC-miina räjähtää.

Kronstadt–Koivisto (29.8) ja Kronstadt–Viipuri (24.09)

Risteilijä Kirovin siirtyessä 17.10. Kronstadtista Krasnaja Gorkan redille sen alla räjähti heräte miina. Tämän seurauksena juuri avattu Krasnaja Gorkan–Seivästönniemen väylä suljettiin uudelleen merenkululta. Muistuttakoon, että kaikilla avatuilla väylillä kulkulupa myönnettiin vain päivänvalon ajaksi ja vain demagnetisoiduille aluksille.

Vaikka liikenteelle onnistuttiin avaamaan paikallisesti tärkeitä väyliä, tärkein syväväylä Leningradista Itämerelle, ns. Suuri laivaväylä oli vuonna 1945 yhä suljettuna merenkululta ja laivat jouduttiin kiertämään saaristoväylää pitkin.

Suomenlahden miinavaaraa onnistuttiin kuitenkin pienentämään olennaisesti; Itämeren laivaston raivaajat tuhosivat 1914 miinaa ja 201 raivausestettä, ja suomalaiset raivaajat vastaavasti 2091 miinaa 1371 raivausestettä, kaikkiaan 4005 miinaa 1572 raivausestettä.

Vuoden 1946 huikea raivaustulos – Leningradin miinasaarto murtuu

Itämeren laivaston ensisijaisena tehtävänä vuonna 1946 oli Suuren laivaväylän avaaminen. Neuvostohallituksen 18.2. säätämä erityisasetus määräsi avauksen tehtäväksi kesäkuun alkuun mennessä. Tämän johdosta raivaajat tekivät mm. Jumindan–Kalbädagrundin ja Suursaaren–Narvanlahden välillä sijaitseviin tiheimpiin ja laajimpiin miinakenttiin 20–30 kaapelinmitan levyisiä aukkoja. Tärkeän tehtävän suoritusta haittasi kevään 1946 myöhäinen jäidenlähtö.

Kaikesta huolimatta Itämeren laivaston hydrografinen osasto saattoi tiedonannossaan no 286/5.6 ilmoittaa, että Suuri laivaväylä Kronstadtista Helsingin–Tallinnan väylälle oli avattu meriliikenteelle ilman syväysrajoitusta. Tämä merkitsi sitä, että Leningradin miinasaarto oli saatu murretuksi yhdessä vuodessa sodan päättymisestä.

Vuonna 1946 Itämeren laivaston raivaajavoimia täyden-

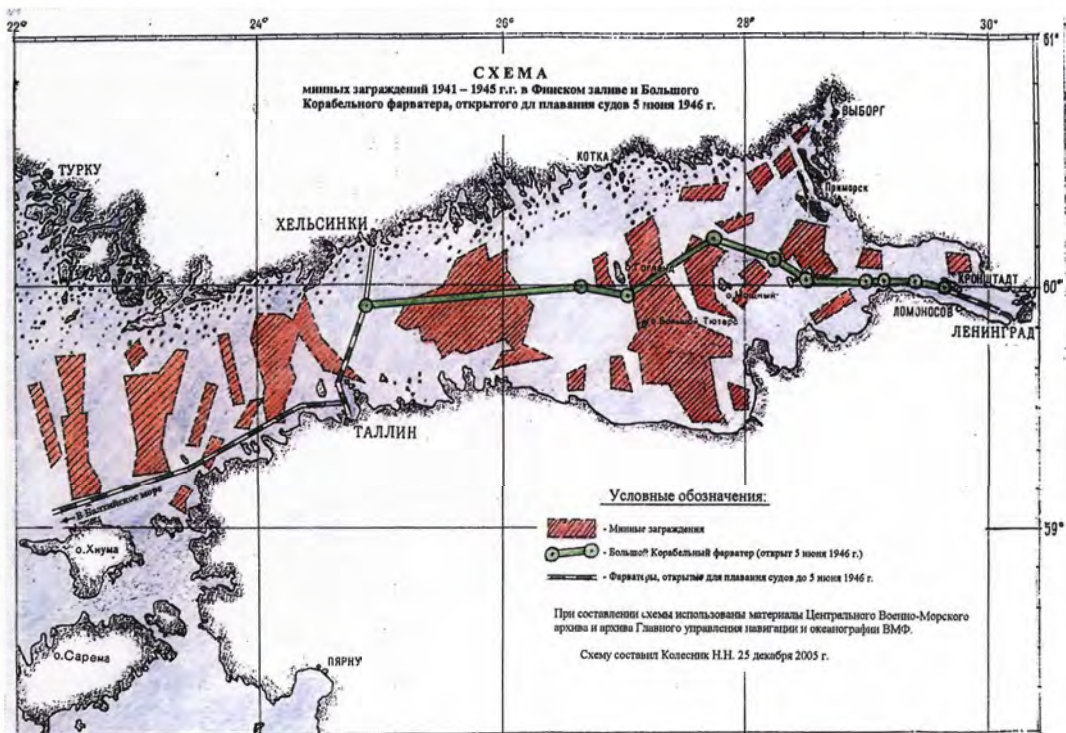
nettiin sotasaalisraivaajilla, jotka olivat peräisin entisestä Saksan laivastosta. Itämeren laivasto jaettiin kahdeksi itsenäiseksi laivastoksi, jotka olivat Pohjois-Itämeren ja Etelä-Itämeren laivasto. Suomenlahdella raivauksia jatkoi Pohjois-Itämeren laivasto (SBF= Severo-Baltiyskij Flot) kolmen raivaajaprikaatin voimin. Ensimmäiseen ja kolmanteen prikaatiin kuului 78 raivaajaa kumpaankin ja neljänteen prikaatiin 108 raivaajaa eli yhteensä 264 laiva- ja veneluokan raivaajaa. Suomen laivasto raivasi samaan aikaan 220 raivaajan voimin.

Raivaustyön rasitusta kuvaa raivauskauden tavoite: lähtökohtana oli raivata 100 päivää ja 10 tuntia päivässä. Kun otetaan huomioon Itämeren sää- ja jääolosuhteet, voidaan kuvitella, millaisia vaikeuksia tehtävän täyttäminen merimiehille asetti.

Vuonna 1946 määrättiin kosketusraivattavan alueen pinta-alaaksi SBF:lle 2397 ja Suomen laivastolle 2490 neliömeripenikulmaa. Vastaavat luvut heräteraiivauksen osalta olivat 182.5 ja 59.5 neliömpk. Heräteraiivauksen selvästi pienemmät pinta-alat johtuivat siitä, että heräteraiivauksessa vaadittiin varmuuden vuoksi useita saman paikan, vyöhykkeen tai halssin ylikulkuja.

Samana vuonna 1946 Itämerellä onnistuttiin löytämään siihen mennessä tuntematon saksalainen magneettis-akustinen yhdistelmämiina M2-A4. Tämä odottamaton miinalöytö muutti perin juurin käsitykset luotettavaan raivaustulokseen tarvittavien ylikulkujen vähimmäismäärästä. Löydön jälkeen heräteraiivauksessa vaadittiin 24 varsinaista ja kaksi tarkistusylikulkua!

Vuodesta 1946 tuli raivauk-

Leningradin miinasaarron murtuminen. Kesäkuussa 1946 avatut väylät.

Selitteen tekstit ylhäältä alas: miinakenttä (punaiset alueet), suuri laivaväylä, avattiin 5.6.1946 (vihreä murtoviiva), muut 5.6. avatut laivaväylät (Helsinki–Tallinna–Itämeri). Kaavio: Nikolai Kollesnik

sen ennätysvuosi, sillä kaikkiaan tuhottiin 5268 miinaa ja 768 raivausestettä. Näistä SBF raivasi 2547 miinaa ja 80 raivausestettä, Suomen laivasto 2721 ja 688. Siten kahtena ensimmäisenä sodanjälkeisenä raivauskautena neuvostoliittolaiset ja suomalaiset raivaajat tuhosivat Suomenlahdella peräti 11 613 miinaa ja raivausestettä!

Mereen laskettujen miinojen elinikä

Kosketusmiinojen toiminta-aika meressä riippuu niiden syvyytyksestä eli siitä, kuinka monta metriä pinnan alle ne lasketaan. Miinat, jotka on laskettu pintakerrokseen eli alle kolmeen metriin, irtoavat ankkuristaan tavallisesti 2–3 vuodessa, koska ankkurivaijeri ei juuri kestä kauempaa myrskyjen, ajojaiden ja korroosion rasituksia.

Tästä syystä vuosina 1941–42 lähelle pintaa lasketut kosketusmiinat olivat sodan loppuun mennessä suurimmaksi osaksi irronneet ankkuristaan. Aivan toisin käyttäytyivät miinat, jotka oli tarkoituksella laskettu syvemmälle, yleensä pohjakerrokseen, tai miinat, jotka olivat vajonneet pohjaan syvyytysmekanismin toimintahäiriön johdosta.

Sodanjälkeiset vuodet opettivat, että tällaiset miinat voivat säilyttää toimintakykynsä useita vuosia ja aiheuttaa vaaraa varsinkin sukellusveneille ja pohjapyydyksiä käyttäville kalastajille. Kyseiset miinat saattavat irrota ankkuristaan vielä kymmenen, jopa

kahdenkymmenen vuoden kulluttua ja pulpahtaa pinnalle, jolloin ne ovat yhtä vaarallisia kuin ennenkin. Tästä syystä 1940-luvun lopulla, kun SBF:n raivaajat olivat raivanneet pintakerroksen 30 metriin asti, ne siirtyivät syväraivaukseen. Tällöin havaittiin vuosittain 100–150 miinaa, vuodesta 1957 eteenpäin vain joitakin kymmeniä. Vuonna 1964 havaittiin 7 miinaa.

Herätemiinan yleinen tuhoamistapa oli alkuaikoina syvyysspommi, joka miinan viereen osuessaan sai sen räjähtämään tai vaurioitti sen herkkiä vastaanottimia. Myöhemmin opittiin, että tämä menetelmä ei ollut luotettava: miinan ”tuntoaisti” muuttui vain karkeammaksi, ja miina oli yhtä vaarallinen kuin ennen-

kin. Tehokkaampi tulos saavutettiin käyttämällä solenoidilla varustettua elektromagneettista silmukkaa eli lenkkiraivainta yhdessä hinattavan akustisen raivaimen eli kilistimen kanssa. Kaikista parhain tulos saatiin ohjaamalla miinakenttään erityinen sulunmurtaja-alus.

Saksalaisten herätemiinojen akut takasivat miinoille pitkäikäisen toiminta-ajan. Tästä olivat todisteena taistelulaiva Novorosjskin miinaan ajo vuonna 1955 Mustallamerellä ja jäähdytysalus Penzhinon miinanajo vuonna 1956 Riianlahdella. Viimeinen havainto toimivasta herätemiinasta saatiin lokakuussa 1958, kun miina räjähti Suomenlahdella Naissaaren vesillä vain 40 metriä sulunmurtaja Kushkan

partaan vieressä. Tästä voidaan päätellä, että meren pohjassa makaava heräte miina voi säilyttää toimintakykynsä 14 vuotta!

Miinanraivauksen päättyminen

Kun miinavaara Euroopan kaikilla tavanomaisilla merireiteillä oli poistettu, kansainvälinen Euroopan vesien raivausorganisaatio katsoi tehtävänsä päättyneeksi. Barentsinmeren, Itämeren ja Mustanmeren vyöhykkeen kansainvälisen raivauskollegion viimeinen istunto pidettiin 5.10.1951.

Tämän kollegion suomalaisena jäsenenä oli monien vuosien ajan eversti M. Miettinen. Kollegion puheenjohtajana oli aluksi kommodori Kirejev, myöhem-

min kommodori Tsubunov.

Neuvostoliitossa raivausoperaation virallisena päättymisvuotena pidetään vuotta 1957, jolloin Itämerellä suoritettiin viimeinen raivaus hinattavalla raivaimella. Tämän jälkeenkin pintaan nousseiden ja ajelehtivien miinojen vaara oli olemassa vielä noin 10 vuotta, jona aikana raivaajat ajoittain suorittivat merellä täydentävää tarkistusraivausta.

Monta vuotta on siis jo kulu- nut siitä, kun viimeinen sivu kirjoitettiin kronikkaan, joka kuvaa Suomen ja Neuvostoliiton laivastojen maineikasta yhteistyötä yhteistä vihollista – Suomenlahden miinavaaraa – vastaan. ■

Suomentajan toteamus käytetyistä lähteistä:

Kommodori Kolesnik ilmoittaa päälähteekseen Venäjän puolustusministeriön keskussota-arkiston merisotaa koskevat asiakirjat. Sieltä hän on löytänyt Suomen ulkoministeriön ja Suomen merivoimien toimittamia asiakirjoja allekirjoittajina mm. kommodori Koivisto, komentaja Kijanen, komentaja Pukkila, komentajakapteeni Helikari, komentajakapteeni Suosalmi ja kapteeniluutnantti Siivonen.

Kolesnik valittaa, että raivaustoiminnasta vuoden 1946 jälkeen hän ei onnistunut löytämään tarpeeksi kattavaa tai luotettavaa aineistoa. Tämä selittää mm. eräät tilastoeroavaisuudet: Liitetietona Kolesnik ilmoittaa raivattujen

ja tuhottujen miinojen kokonaismääräksi 22565, joista suomalaisten osuus 7150. Suomalaislähteiden mukaan suomalaisten kokonaistulos oli 9276 miinaa ja raivausestettä, näistä 7753 vuosina 1945–46.

Kolesnik perustaa numeronsa Itämeren laivaston operatiivisen osaston laskelmiin, jotka on julkaissut osastolla vanhempana upseerina palvelut kommodori O. Schulman. Suomalaisluku on komentaja Tapani Mattilan yhteenvedosta teoksessa Suomen laivasto II. Jälkimmäistä voitaneen pitää Suomen lukujen osalta kattavampana. (MM)

Eesti Meremuuseum – Viron meripuolustuksen museo

Sukellusvene Lembit ja jäänmurtaja Suur Tõll Lentosatamassa.

Rannikon Puolustajassa 2/2006 esiteltiin Tallinnan miinamuseota. Tallinnassa on paljon muitakin nähtävää rannikonpuolustuksesta kiinnostuneille. 1980-luvun alussa avattiin Viron Merimuseo, joka sijaitsee kaupungin muurin tornissa. Lisäksi näyttää siltä, että merimuseotoiminta tulisi kehittämään voimakkaasti lähivuosina. Jo nyt on vuonna 1914 rakennettu vanha höyryjäänmurtaja Suur Tõll (entiseltä nimeltään muun muassa Wäinämöinen 1918-

1922) sekä virolainen ennen toista maailmansotaa rakennettu sukellusvene Lembit siirretty uuteen, Neuvostoliiton sotaväeltä vapautuneeseen satamaan, niin sanottuun Lentosatamaan. Satamassa on lisäksi mm. miinalaiva Kalev ja vartiovene Grif.

Lentosatama on rakennettu vuonna 1915, ja tulevaisuudessa sinne ja siellä sijaiteviin historiallisiin rakennuksiin, kasarmeihin ja halleihin on suunniteltu erilaisia museoita ja näyttelyitä. Todennäköisesti mainittu miina-

museokin siirtyy tulevaisuudessa Lentosatamaan. Lentosatama sijaitsee noin 1,5 km keskustasta länteen.

Merimuseo vanhoissa tiloissa on myös jonkin verran meri- ja rannikopuolustukseen liittyvää materiaalia. Esillä on muun muassa kaksi Tallinnan lähivesiltä aluksista nostettua 47 mm:n Hotchkiss rannikko/laivatykkiä. Museossa on myös myytävänä jonkin verran rannikopuolustukseen liittyvää kirjallisuutta.

Ove Enqvist

Yhteystiedot

Viron Merimuseo

- <http://www.meremuuseum.ee>
- Pikk 70 Tallinn 10133, puh +372 6 411 408, avoinna ke-su 10.00–18.00, suljettu ma, ti ja valtakunnallisina juhlapäivinä

Viron Merimuseon

haaramuseo, Miinamuseo

- Uus 37 Tallinn 10133, puh +372 6 411 004, avoinna ke-su 09.00–17.00, suljettu ma, ti ja valtakunnallisina juhlapäivinä

Viron Merimuseon museolaivat

- Lentosatama Küti 15 A Tallinn 10415, puh +372 6 411 408, avoinna ma su 10.00–18.00
- Esim Lembitin esittely vain tilauksesta ja ryhmille, varaukset viimeistään viikkoa ennen vierailua, tiedustelut ja varaukset 372 6 411 410/Katrin tai katrin@meremuuseum.ee

Vanhassa hallissa olisi tilaa vaikka miinamuseolle.

RANNIKKOTYKISTÖN UPSEERIYHDISTYS TIEDOTTAA

- RTUY ja MY järjestävät yhteisen koko päivän tutustumisretken Uudenmaan Prikaatin järjestämään kansainväliseen ATU-harjoitukseen Saaristomerelle la 21.10. Linja auto lähtee Helsingistä Rautatientorilta tilausliikennepysäkiltä klo 09.00. Yhdistys tarjoaa jäsenilleen lounaan. Mukaan mahtuu jäseniä linja-autollinen ja ilmoittautumisia ottavat vastaan yhdistyksen sihteeri RTUY Kari Salin 040-5674149, PVAH tai e-mail kari.salin@mil.fi. Ohjelmasta tarkemmin syksyn jäsentiedotteessa.
- RTUY järjestää tapaamisen vastavalmistuneille upseereille Tikkurilassa Sampo-pankin tiloissa 27.10 klo 1800 – 2200. Tilaisuuteen on lähetetty erilliset kutsut.
- RTUY:n vuosikokous järjestetään keskiviikkona 1.11.2006 Haminassa. Bussikuljetus lähtee Rautatientorilta klo 13.00. Paluu Helsinkiin noin klo 22.30. Ohjelmasta tarkemmin syksyn jäsentiedotteessa.
- RTUY:n ja MY:n yhteinen esitelmätilaisuuden ajankohta on ma 20.11 klo 18.00 paikkana Suomenlinnan Upseerikerho. Esitelmän pitäjänä toimii pääjohtaja prikaatikenraali Ilkka Laitinen ja aihealueena on Euroopan rajaturvallisuus. Tilaisuuden yhteydessä yhdistys tarjoaa iltapalan jäsenilleen. Tilaisuuteen ottaa ilmoittautumisia vastaan yhdistyksen sihteeri (yhteystiedot yllä).

–Hallitus–

Suojavarusteet ammattikäyttöön

www.finnprotec.fi

Suojavarusteet ja -välineet

- ballistiset suojamateriaalit
- EOD/IEDD puvut, varusteet ja robottijoneuvot
- Hesco Bastion suojaseinäkkeet
- ladattavat käsivalaisimet ja työvalot
- lasersuojalasit
- läpivalaisulaitteet
- metallinilmaisimet
- miinanraivaustuotteet
- NBC-puvut

- natolankatuotteet
- pommipeitteet ja suojaäällöt
- suojelasit ja -visiirit
- taktiset tikkaat
- tarkastuspeilit ja -välineet
- tukimatot
- tähystimet
- valotikut
- sekä paljon muuta

Maahantuojana
puh (09) 554 334
www.finnprotec.fi

FinnProtec Oy

Meriupseeriyhdistyksen jäsentiedote 5 / 2006

TULEVA JÄSENTOIMINTAA

TUTUSTUMINEN AMFIBIOJOUKKOIHIN 21.10. – TURUN SAARISTO

■ Yhdistys tutustuu Uudenmaan Prikaatin amfibiojoukkojen harjoitukseen lauantaina 21. lokakuuta. Uudenmaan Prikaati vastaa kansainvälisen rannikkojääkäryksikön koulutuksesta, ATU tai Amphibious Task Unit. ATU-yksikön tehtäviin kuuluu tähyttäminen, valvominen ja jälkietsiminen etenkin rannikolla, saaristossa ja satama-alueissa. Koulutuksen kieli on ruotsi ja englanti.

Lähtö klo 9.00 Helsingistä (Rautatientori, Aleksis Kiven patsaalta). Ajo bussilla Turkuun, jossa aikataulun mukaan klo 11.30 Forum Marinumin edessä, josta edelleen siirrytään Jurmoilla saariston suojaan. Yhdistys tarjoaa lounaan päivän aikana. HUOM! Varustus sään ja saariston mukaan. Kuljetuksen ja ruokailun järjestämiseksi ilmoittautumiset hyvissä ajoin sihteerille, tiistaihin 10.10. mennessä.

83. VUOSIPÄIVÄN KOKOUS 24.10.

■ Yhdistyksen perinteinen, järjestyksessään 83. vuosipäiväkokous pidetään **Merisotakoululla** tiistaina 24.10. Koulun isosauna lämpiää kello 16.30 alkaen. Klo 18.10 kunnioitetaan sankarivainajia laskemalla seppele sankaritaululle. Kokousesitelmä alkaa auditoriossa tämän jälkeen noin kello 18.20. Esitelmän aiheena on ”Laivue 2000 – valmiina kansallisiin ja kansainvälisiin tehtäviin”. Yksi laivueen aluksista on tutustumista varten Suomenlinnan laiturissa. Esitelmän ja tutustumisen jälkeen nautitaan iltapalaa koulun ruokalassa.

Lautat Suomenlinnaan Kauppatorin rannasta kello 16.00, 16.40 ja 17.40. Ilmoittautumiset sihteerille tiistaihin 17.10. mennessä. Tervetuloa!

MARRASKUUN ESITELMÄTILAISUUS

■ Meriupseeriyhdistys ry ja Rannikkotyöstön Upseeriyhdistys ry järjestävät yhteisen esitelmätilaisuuden Suomenlinnan Upseerikerholla maanantaina 20. marraskuuta klo 18.15 alkaen. Pri-

kaatikenraali Ilkka Laitinen, EU:n rajaturvallisuusviraston pääjohtaja on lupautunut illan esitelmöitsijäksi.

Yhdistykset tarjoavat jäsenistölleen esitelmän jälkeen iltapalan. Lautat Suomenlinnaan Kauppatorin rannasta kello 16.40 ja 17.40. Ilmoittautumiset sihteerille tiistaihin 14.11. mennessä. Tervetuloa!

SYYSMATKA: RIIKA

■ Yhdistyksen syysmatka Riikaan toteutui viikonloppuna 8.–10. syyskuuta. Liikkeellä oli kahdella linja-autolla ja jäseniä matkassa lähes 60. Matkasta lisää seuraavassa Rannikonpuolustajan numerossa.

PALKITSEMISET

■ Yhdistys on palkinnut kesäkuussa Esiupseerikurssin 58 Merisotalinjan opinnoissa parhaiten menestyneenä Laivaston upseerina, kapteeniluutnantti Kaarle Wikströmin. Hänet palkittiin perinteisellä Kipparin Kellolla.

Yhdistys on myös palkinnut menestyneitä kadetteja keväällä valmistuneelta 72. Merikadettikurssilta.

Yhdistys jakaa vuosittain Kurt Tourin stipendin Merisotakoulun korkeakouluosastolla eli vanhalla kadettiosastolla annettavaa johtamistaidollista koulutusta edistäviin tarkoituksiin.

Stipendin jakoperuste on seuraava: ”Stipendi annettakoon Merisotakoulun kadettiosastolla opiskelevalle vanhimman vuosikurssin merikadettille, joka kadettiaikanaan on osoittautunut johtajaominaisuuksiltaan ja -kyyviltään kurssinsa parhaaksi. Arvostelussa otettakoon huomioon varsinkin käytännössä punnittu johtajan taito sekä sen ohella johtamistaidon samoin kuin kasvatus- ja opetusopin tietopuolisessa osassa saavutetut arvosanat.” Palkintoa on jaettu vuodesta 1964 lähtien. Tänä vuonna stipendin saajana oli **kadettikersantti Kristina Baumgartner**.

Toinen perinteisistä palkinnoista on Reilun Kadetin Kiikari, jonka Meriupseeriyhdistys lahjoittaa sille upseeriksi valmistuvalle merikadetilille, joka on osoittautunut reiluimmaksi toveriksi omalla kursillaan. Valinnan palkinnon saajasta tekevät kadetit itse keskuudestaan suljetulla lippuäänestyksellä. Kiikari on jaettu vuodesta 1959 lähtien ja tänä vuonna Reilun kadetin kiikarin arvoinen oli **kadetti Eero Korpi-Tassi**.

MAJA-ASIAA

■ Kesäkauden vuorot olivat lähes kaikki käytössä. Syksyn viikoista suurin osa on edelleen vapaana. Vapaita majavuoroja voi tiedustella sihteeriltä. Aineistopäivään mennessä vapaina olivat mm. seuraavat viikot 39, 41–43, 45, 47–52. Varattuna ovat yleensä viikonloput, joten myös arkiviikkoja kannattaa tiedustella.

MERISOTILAS-TEOS

■ Edesmenneen yhdistyksemme jäsenen kommodori Eino Pukkilan (1905-1989) jäämistöstä löytyneen käsikirjoituksen pohjalta ovat hänen poikansa Olavi Pukkila ja tyttärensä Eija Iirola (os. Pukkila) julkaisseet Merisotilas-kirjan. Teos on mukaansatempaava kuvaus laivastoelämästä vuosina 1925-36. Siinä on ainutlaatuisia tuokiokuvia, jotka eivät tuolloin kestäneet julkisutta tai ovat arkaluontoisina asioina muusta syystä jääneet dokumentoimatta.

Yhdistyksellä on teosta myynnissä, 20 euron hintaan (ovh. 25,90) + postimaksu 1,40. Kirjaa voi tilata sihteeriltä.

JÄSENTUOTTEITA

■ Yhdistyksen jäsentuotteita voi nyt siis tilata sekä sihteeriltä, että internetin välityksellä osoitteesta www.rannikonpuolustaja.fi. Sihteeriltä saa kaikkia tuotteita. Internetin kautta voi tilata toistaiseksi ai-noastaan kirjoja.

REICHHOLD

A DIC GROUP COMPANY

■ Kirjat:

- Uhka lännestä, Suomen meripuolustus autonomian aikana, 20 €
- Suomen laivaston rakentaminen itsenäisyyden alkutaipaleella 1918–1939, 17 €
- Suojattu merenkulku elinehtonomme, miinoitusten ja miinanraivauksen vaikutus meriliikenteeseemme vuosina 1939–1950, 20 €
- Baltian kuvernementtien ja Suomen merkitys Venäjän keisarilliselle laivastolle v. 1856–1914, 20 €
- Meriupseeriyhdistys 80 vuotta, 15 €

■ Videot:

- Suomen laivasto 1918–1993, 17 €
- Meripuolustus ennen itsenäisyyden aikaa, 17 €

■ Muut tuotteet, kankaat brodeeratulla

MY:n merkillä

- pikee-paita, 30 €, tumman sininen
- t-paita, 23 €, tumman sininen
- lippalakki, 17 €, tumman sininen
- klubitakkimerkki, 8 €, mustaa huopaa

Hintoihin lisätään postituskulut.

TUOTTEITA VOIVAT OSTAA MYÖS YHDISTYKSEEN KUULUMATTOMAT!

Meriupseeriyhdistyksen hallitus toivottaa jäsenilleen hyvää ja värikästä syksyä!

YHTEYSHENKILÖT

■ Pääkaupunkiseutu:

Sihteerit, kapteeniluutnantti Jyrki Myllyperkiö
Huvilakatu 20–22 C 25, 00150 Helsinki
työpuhelin: 09-453 4117
gsm: 050-552 0244
sähköposti: jyrki.myllyperkio@tapiola.fi

■ Turku:

Yliluutnantti Henri Kummala
Saaristomeren Meripuolustusalue
02-181 42111, gsm 0400-416 769
sähköposti: henri.kummala@mil.fi

■ Majajaosto:

Kapteeniluutnantti Pasi Puoskari,
majan kehitysesitukset jne.
Saaristomeren Meripuolustusalue
02-181 42111, 050-373 8909
sähköposti: pasi.puoskari@ppl.inet.fi tai
pasi.puoskari@mil.fi
(majavaraukset edelleen sihteeriltä)

Epomare Oy

Perämiehenkatu 11, 20810 TURKU
P. 02 274 9640 F. 02 235 1499
www.epomare.fi

ALUKSIIN JA SATAMIIN

- ankkurit ja ankkurikettingit: **Damen**
- automaattiliivit: **Kadematic**
- biologiset ja mekaanis-kemialliset jätevedenkäsittelylaitteet: **BioCompact, Hamann**
- Epocast-koneklossausaineet: **H.A.Springer**
- fendarit: **MRI**
- kansi- ja Ex-valaisimet: **Karl Dose, Sammode**
- kansikoneet ja vinssit
- kansimassat ja pinnoitteet: **Fjerby**
- kaukopeilausjärjestelmät: **Sicom**
- kipparintuolit: **E-Vejvad Hansen**
- koneistojen kauko-ohjauslaitteet: **Prime Mover Control**
- koneistojen valvontalaitteet: **Lemag**
- laivaikkunat: **WIGO, Finnglas**

Kysy myös muita tuotteita!

- lasikuituovet ja -kalusteet: **Kunststoff Technik Julitz**
- levylämmönvaihtimet: **Tranter**
- meripelastusvälineet: **Seepilz**
- mob- ja rescue-taaveitit: **Hydramarine**
- pakokaasuäänenvaimentimet ja -suodattimet: **ETB**
- paljatasajaat: **HKS**
- pilssivesiseparaattorit: **RWO**
- pumput: **Desmi, AP-Pumpen**
- putkilämmönvaihtimet: **Behr, Thermex**
- putkistoarmatuurit: **Armaturen Wolff, Göpfert**
- softcoating-tankkimaalit: **Hodt**
- SWT-ovet: **Podszuck**
- teräs- ja keinokuituköydet
- tyfoonit: **Zöllner**
- WT-ovet: **Schoenrock Marine Hydraulik**

MERIVAIHTEET

2 Speed

**2-nopeuksiset ZF-vaihteistot
tehoalueelle 300 - 1 500 hv**

Maahantuoja:

Ruukintie 7-9, 02330 Espoo
Puh. (09) 6827 1, Faksi (09) 6827 305

MILCON

- Sotilaselektronikan alihankintapalvelut
- Military-liittimet
- Pro Beam Jr. -valokuitutuotteet
- Valmiit valokaapelit ja kelat
- Liitintyökalut
- Antennit/virtalähteet/varaosat
- Koulutuspalvelut

Milcon Oy
Tykkitie 1
36240 Kangasala
<http://www.milcon.fi>

puh. (03) 364 2810
gsm 050 505 3670
faksi (03) 364 2812
info@milcon.fi

Kaptl Hannu Keppola esittelemässä evp-jäsenille PFA-järjestelmää. Jaakko Ryyänen (vas.) ja Matti Kokoi.

RANNIKKOTYKISTÖN OPISTOUPSEERIT RY

JÄSENISTÖ LIIKKEELLÄ KESÄISENÄ VIIKONLOPPUNA

Tänä vuonna oli pitkästä aikaan päätetty järjestää erillinen evp-jäsenten tapaamistilaisuus. Osin sattumalta tapaamistilaisuus ja jo perinteeksi muodostunut yhdistyksen kesäretki, osuivat samalle viikonloppulle. Näin moni evp-jäsenistä hyödynsi tilaisuuden ja osallistui kumpaankin tapahtumaan, niiden satuaessa vielä samalle alueelle.

UUSIA PERINTEITÄ LUODEN

Päätös järjestää erillinen evp-jäsenten tapaamistilaisuus kuuden vuoden tauon jälkeen johtui vallitsevasta tilanteesta. Ammattikuntaan ei ole enää vuoden 2003 jälkeen tullut uusia ihmisiä ja myös rannikkojoukkojen tilanteen tiedämme. Tämän johdosta yhdistyksen hallituksessa oli tehty päätös pitää kiinni kaikista nykyisistä jäsenistä, myös heidän eläkkeelle jäämisen jälkeen. Täten uutena toimintana otettiin käyttöön evp-jäseneksi kutsuminen.

Tilaisuus järjestettiin Santahaminassa 4.-5.8. Tilaisuuteen ilmoitautui 17 henkilöä. Muutaman viime hetken poisjäännin jälkeen vahvuus oli 15. Tilaisuuden vetovastuu oli yhdistyksen puheenjohtajalla

kapteeniluutnantti Markku Kaukorannalla sekä hallituksen evp-jäsenellä yliluutnantti evp Pentti Hietamiehellä. Lisäksi tilaisuuteen ja alussa olleeseen esittelyyn osallistui kapteeniluutnantti Hannu Keppola Merivoimien Tutkimuslaitokselta.

Alussa olleen esittelyn jälkeen syötiin illallinen Santahaminan Upseerikerholla. Tämän jälkeen siirryttiin Villen-saunalle jossa suoritettiin evp-jäseneksi kutsuminen perinnemenoin. Menneen vuoden aikana oli yhdistyksen jäsenistä siirtynyt eläkkeelle kolme. Vain luutnantti evp Timo Kurki uskaltautui paikalle. Pentti Hietamiehen johdolla Timo päätti uransa siihen mistä se oli aikoinaan alkanut – eli katkeran kalkin juontiin.

Tämänkertainen katkerakalkki piti sisällään menneelle aselajille kuuluneita elementtejä kuten punaisen värin, merivettä ja öljyä eikä se olisi myöskään jäänyt missään olosuhteissa. Timo selviytyi hyvin saadusta tehtävästä jota todisti paikalla ollut arvovaltainen jäsenistö. Näin uusi perinne oli luotu. Osallistujat majoittuivat kurssimajoituksessa D46, mikä on osa vanhasta Rannikkotykistökoulusta pe-

Kesäretkelle osallistujat ryhmäkuvassa Aleksanterin patterin päällä Vallisaarella.

ruskorjattua tilaa.

RETKEILYÄ KUSTANMIEKAN KUMMALLAKIN PUOLELLA

Evp-jäsentenkin herättyä uuteen aamuun, joukkoamme hieman täydennettiin ja oli aika siirtyä perinteiselle kesäretkelle. Retkellämme oli oikeastaan kaksi pääkohdetta, jotka sijoittuvat Helsingin tärkeän sisääntuloväylän Kustaanmiekan kummallekin puolelle.

Ensin suuntasimme Vallisaareen, jossa yhdis-

tyksen edellinen puheenjohtaja kapteeniluutnantti Jari Andersson piti lyhyen katsauksen linnakesaaren historiasta.

Varsinaisen opastusvastuun otti yliluutnantti evp Jorma Katajamäki. Hänen tietonsa Vallisaaresta ovatkin vertaansa vailla, onhan Jorkka peräti syntyperäinen vallisaarelainen.

Jorkka johdatteli ryhmämme läpi lapsuutensa leikkipaikkojen yhdelle Helsingin korkeimmista maastonkohdista. Vallisaaren Aleksanterin patterilta avautui komea merimaisema auringossa kylpe-

Evp-jäsenten tapaamistilaisuuteen osallistujat ryhmäkuvassa.

välle Suomenlahdelle. Saaren koskematon luonto ja rikkumaton rauha tekivät mukana olleisiin vaikutuksen, tätäkin elämystä kelpaa muistella.

Vallisaaren osuuden jälkeen oli aika siirtyä Kustaanmiekkan toiselle puolelle eli Suomenlinnaan.

SUOMENLINNA EILEN JA TÄNÄÄN

Useimmat retkiläisistä olivat toki aikaisemminkin vierailleet Suomenlinnassa, mutta tämänkertainen käyntimme oli uskoakseni hieman tavallista perusteellisempi. Aloitimme Suomenlinnan osuuden nimittäin käymällä Merisotakoulussa, jossa lounastimme ja tutustuimme lyhyesti koulun organisaatioon ja tiloihin. Merisotakoulun sauna mittasuhteiltaan jäi varmasti mieliimme. Edellisenä päivänä lämmitetty kiuaskin vielä sihahteli, kun sen päälle ”heitti” lölyvettä.

Koska kyseessä oli muutenkin helteinen päivä, ryhmällemme tuli tarve päästä saunan löylyistä vilvoittelemaan ulkoilmaan. Vilvoittelukierros toteutettiin paikallisen ammattioppaan johdolla. Saimme erittäin kattavan läpileikkauksen Suomenlinnan historiaan käymällä historiallisilla paikoilla ympäri saarta. Oman eksoottisen lisänsä antoivat pari pimeissä tunneleissa tehtyä siirtymistä. Samoja tunneleita ovat eilispäivän tykkimiehet siirtyneet tuliasemiin. Sinänsä vanhat tykkiasemat eivät tavallaan poikkea nykyisistä; kummassakin tarvitaan nöyrää asennetta, mikäli ei halua saada kuhmuja päähänsä.

Opastettu kierroksemme päättyi Kustaanmie-

kalle, samalle paikalle, jossa 12.5. yhä nostetaan itsenäisen Suomen lippu vuosikymmenien perinteiden mukaisesti Suomenlinnan Rannikkorykmentin viettäessä perinnepäiväänsä. Koska kyseessä ei nyt ollut kuitenkaan paraati, pystyimme hyödyntämään lipputangon läheisyydessä sijainneet palvelut paraatipäiviä paremmin.

SYKSY KOITTA

Helteisen kesän jälkeen syksykin on oikeastaan viileine ja kuulaine päivineen ihan tervetullutta vaihtelua. Rannikkotykkien Opistoupseerien syyskauden ohjelmassa on perinteinen syyskokous, joka järjestetään Gyltön linnakkeella. Kyseessä on samalla jäähyväiskäyntimme rakennemuutoksen kouriin joutuneelle linnakkeelle. Toivotan hallituksen puolesta jäsenemme lämpimästi tervetulleiksi hyvästelemään Saaristomeren tärkeän valvonta- ja koulutuspiirteen, joka on vuosikymmenien ajan toiminut monen jäsenemme palveluspaikkana. Lisää syyskokouksen yksityiskohdista jäsentiedotteessa.

Teksti:

Markku Kaukoranta, Tatu Vartiainen

Kuvat:

Markku Kaukoranta, Jari Hartikainen

Ylil evp Jorma Katajamäki esittelee tykin saloja. Vartiainen, Ratia ja Hölsö pääsivät Jorkan tykkiin mukaan (kuva alla).

Jos oli viime syksy poikkeuksellisen kaunis, niin kyllä luonto kaiken tasapainottaa! Kevät oli puolestaan kalsean kylmä. Mieltämme lämmitti kuitenkin yhdistyksemme sihteerin ja taloudenhoitajan Anu Vuorisen paluu yhdistyksemme tukipylvääksi. Kesäkuun loppupuolella ja heinäkuussa saimme otsamme hiessä nauttia Suomen ennätysuudesta.

Maaliskuun viimeisenä päivänä sääntömääräinen vuosikokous Santahaminassa hyväksyi vuoden 2005 toimintakertomuksen. Toiminnan pääpaino oli siirtynyt perinnekertomuksien ja -muisteloiden tehokeräämisestä muistolaattojen kiinnittämiseen itsenäisyysajan rannikkotykistön ja -joukkojen entisille toimipaikoille Rannikkotykistösäätiö ry:n kiitettävällä tuella. Perinteiden keräämistä toki jatketaan silti edelleen.

Kokous myös ihmetteli kiirettä, jolla rannikkoujoukkoja ja niiden kalustoja supistetaan. Ovathan esim. 100 56 TK-rtpatterit teknisesti edelleen varsin iskukykyiset huippumodernin elektroniikkansa ja laskimiensa sekä FLIR-laitteistojen ansiosta. Tykkikalustollisesti patteri vastaa yhtä entistä saattajaa, mutta on moninkertaisesti taistelunkestävämpi. Kalliiksi kävisi vastustajalle nyppiä niin pieniä ja panssarikuoren suojaamia aseita yksitelten pois, eritoten jos linnakkeen ilmasuojaus on saatettu ajan tasalle...

Vuonna 2006 yhteistoimintaa on tapauskohtaisesti jatkettu eri virallisten ja vapaaehtoisten yhteistoimintatahojen kanssa. Syksyllä pyrimme järjestämään perinneyhdistysten puheenjohtajien ja sihteerien yhteisen ideointi- ja neuvottelukokouksen Haminaan tai Turkuun.

Muistolaattojen sijoittamisen valmisteluita jatkettiin niin Hankoniemen kuin Kaakon Kulman suunnilla entisten ohella. Paikallisten perinneyhdistysten kanssa yhteistoimin pyrimme turvaamaan sen, että rannikkotykistön ja rannikkoujoukkojen supistusten jälkeenkin paikalle osuva kulki- ja huomaa, että juuri sillä paikalla valmistauduttiin torjumaan niin painostukset, alueloukkaukset kuin hyökkäykset. Omaperäisin ratkaisuin ja vähin varoin vaihteittain luodut, alueelliseen puolustusjärjestelmään luontevasti niveltävät rannikon järjestelmät ovat herättäneet ansaitsemaansa,

kansainvälistäkin arvostusta. Viimeisimmät laatat kiinnitettiin, kuten lehdessämme toisaalla erikseen kerrotaan, Bolaxin ja Stor-Krokön 152 45 C -tykkien asemien betoniseinään ja 1.8. eli HanRPSton perinnepäivänä Hangon kaupungintaloon ulkoseinään.

Toimintaa rannikkoujoukkojen ja -tykistön keskeisten linnoitteiden ja kalustojen museaaliseksi taltiointiseksi pyritään edistämään aloittein ja ehdotuksin. Yksin Isosaari, Vallisaari ja Kuivasaari edustavat niin ainutlaatuista, viime vuosisadan alun tsaariväenlinnoitustaidolle perustuvaa ja tähän päivään saakka meidän itsemme kehittämää uniikkia rannikon puolustuslaitteiden järjestelmäkokonaisuutta. Se tulisi saada julkisen vallan toimien, ehkä EU-rahoituksen turvin maailmanperinnöiksi ja tuleville polville jatkuvasti ylläpidettyiksi. Silloin Rannikkotykistömuseollekin löytyisi arvoisensa paikka Kuivasaaresta, autenttisesta merellisestä ympäristöstä. Siellähän Suomenlinnan RT-Kilta on jo tehnyt aivan uskomattoman hienoa työtä mm tykkikalustopuiston muodossa.

Suomenlinnan kuvaa erityisesti Ruotsin ja myös Venäjän aikaista perintöä, jota onneksi jo vaalitaan, muttei juurikaan itsenäisyyden aikaisia sotilastoimiamme... Verrattakoon vanhojen tiilisten talli- ja tavaramakasiinien suojelemiseksi pidettyä meteliä(!) viranomaisten ja median suureen hiljaisuuteen tätä todellista suurkohdetta koskien!

Kokous otti suurella kiitollisuudella vastaan heraldikko, ekonomi ja rannikkotykistön reservin vänrikki, Jukka Suvisaaren yhdistykselle piirtämän ja kaikin oikeuksin luovuttaman ehdotuksen, kansainvälisen käytännön mukaisesti virkapuvun oikealla rinnoilla kannettavaksi, Rannikkopuolustuksen kompetenssimerkiksi. Merkissä ilmenevät heraldisesti keskeiset ja kaikkien tuntemat rannikkopuolustuksen perinteiset kultaiset symbolit, jotka yhdessä laivaston virkapuvun, sen arvomerkin ja ankkurinappien kanssa osoittavat kantajansa mantereella ja saaristossa tapahtuvan puolustustaistelun erityispuoleisuuden omaavana kuuluvan merivoimat-kokonaisuuteen.

Vuosikokous velvoitti hallituksen ja puheenjohtajan viemään tätä henkilöstön palvelushenkeä ja -intoa palvelevaa asiaa eteenpäin rannikko-

puolustuksen henkilökunta- ja perinneyhteisöjen kanssa ja esittelemään hankkeen puolustusvoimien henkilöstöpäällikölle sekä merivoimien ja puolustusvoimain komentajille, kun asiasta annetut lausunnot on saatu.

Valitussa uudessa hallituksessa jatkavat puheenjohtajana Juhani A. Niska, jäsenet Ossi Ketunen, Anu Vuorinen, Asko Kilpinen, Jorma Hakala, Juha Tuominen, Jaakko Leppänen, Ove Enqvist ja Veikko-Olavi Eronen. Hallituksen jäsenyydestä luopuivat Juhani Haapala ja Hans-Peter Rekola, tilalle Jarmo Valtimo, varalle Auvo Viita-aho; Teemu Leivo, tilalle Samu Rautio; ja Jari Andersson, tilalle Markku Kaukoranta. Kiitos lähtijöille heidän antamistaan hienoista panostuksista perinnetyömme hyväksi ja olkaa tervetulleet uudet voimat tärkeään toimintaan!

Yhdessä olemme vahvoja, erillään heikkoja! Lopuksi muistutan jäsen- eli tukimaksun (tälle vuodelle puolitettu 10 euroksi!) maksamisen tärkeydestä tilille 157230-379024. Nimi, osoite- ja e-mail- sekä puhelintiedot lomakkeen tiedotusosaan mukaan, on Anun ystävällinen toivomus.

Hyvää syksyä,
Juhani A. Niska

Ehdotus rannikopuolustuksen kompetenssi-merkiksi.

Länsi Lapin Kuljetus ja Raivaus Oy

Verkkotehtaankatu 1, 95420 Tornio
Puh. (016) 458 8100

Kaivataan tietoja järjestöstä nimeltä "Laatokan Karjalan Aseveljet ry"

Yhdistysrekisteri ei tuon nimistä järjestöä tunne. Olemassa olevien tietojen mukaan Laatokan Karjalan Aseveljet ry on perustettu Jyväskylässä 17.11.1940.

Tiedon muruja yhdistyksestä on seuraavasti:

– se pani vireille Laatokan puolustajien muistomerkin pystyttämisen Parikkalan Sikoharjulle. Paikalle, johon 4.4.1940 haudattiin kaksi Mantsinsaaren sankarivainajaa. Tunnettu taiteilija ja sotilas Aarno Karimo oli tehnyt luonnoksen, jonka mukaan muistomerkistä olisi tullut varsin näyttävä, ja sen aihe oli tykistön piiristä. Muistomerkin paljastus oli tarkoitus tapahtua elokuussa 1941.

– Laatokan Aseveljet ry:n Lappeenrannan alaosaston kuukausikokouksessa maaliskuussa 1941 todettiin, että Parikkalaan suunniteltua sankaripatsasta varten oli koottu varoja noin 25 000 markkaa. Konevitsan luostari oli lahjoittanut yhdistykselle yhden kirkonkelloistaan, joka sittemmin oli myyty ja josta oli saatu yhdistyksen kassaan 25 000 markkaa. Kesäkuussa 1941 alkanut jatkosota hautasi alleen kaikki suunnitelmat ja muistomerkkiasia unohtui vuosikausiksi.

– Valde Näsin ja Emil Ovaskan kirjoittama, vuonna 1942 julkaistu kirja "Laatokan mainingit" on tehty Laatokan Karjalan Aseveljet ry:n nimissä

Vähäisetkin tiedot ovat tärkeitä! Mikäli nimittään yhdistystä ei ole virallisesti lopettu, harkitsee nykyinen, vielä rekisteröimätän Laatokan puolustuksen perinneyhdistys toimintansa jatkamista em vuonna 1940 perustetun yhdistyksen pohjalta.

Erkki Marttila
Signalistinkatu 11 G 61
20360 Turku
02-2355410, 050-3518111

Western Shipyard Oy LTD

Telakkatie 67
25570 TEIJO
puh. 02 736 6050
fax 02 736 6077

Suomenlinnan Rannikkorykmentin perinnepäivä 12.5.2006

Suomenlinnan Rannikkorykmentin palkattu henkilökunta, varusmiehet ja kutsuvieraat kokoontuivat aurinkoisena kesäaamuna Suomenlinnan Patterinmäelle. Oli toukokuun 12. ja Rykmentin perinnepäivä.

Kustaanmiekan liputukseen liittyy paljon perinteitä, joista käsky vuodelta 2004 kertoo seuraavaa:

Liputtaminen kielekkeisellä valtiolipulla Kustaanmiekan bastion Zanderissa juontaa juurensa päivämäärään 12.05.1918, jolloin Suomen lippu nostettiin ensimmäisen kerran Kustaanmiekan lipputankoon senaattori Pehr Evind Svinhufvudin ja Suomen senaatin läsnä ollessa.

Tilaisuudessa ampui kunnialaukaukset vastaperustettu, I (ensimmäinen) Suomalainen Raskastykistöpatteri. Patteri kuului Eversti Arno Axel Almqvistin johtamaan Suomenlinnan Linnoitustykistö-nimiseen joukko-osastoon, joka oli perustettu Suomenlinnaan 07.05.1918. Tämä Eversti Almqvistin johtama joukko-osasto on se, josta nykyinen Suomenlinnan Rannikkorykmentti juontaa juurensa.

Suomenlinnan Rannikkorykmentin edeltäjä, Suomenlinnan Rannikkotykistörykmentti vastasi Kustaanmiekan liputuksesta aina 29.09.1972 asti, jolloin perinne luovutettiin Merisotakoululle juhllisessa paraatissa, kun rykmentin esikunta ja tukiosat siirtyivät Suomenlinnasta Santahaminaan.

Tästä perinteestä johtuen liputus Kustaanmiekkassa lopetetaan vuosittain syyskuun 29. päivänä.

Vuoden 2006 perinnepäivä

Tämän kevään tilaisuudessa Rykmentin komentaja komentaja Heikki Rauhala käsitteli puheessaan niin historiaa kuin nykypäivääkin:

”Arvoisat kutsuvieraat, rykmentin palkattu henkilökunta ja varusmiehet!

**”Älköön mikään vihollinen
koskaan kyetkö vetämään
alas tätä lippua, vaan
liehukoon se tässä aina”.**

Tällä päivämäärällä, 12. toukokuuta, vuonna 1748 laskettiin Suomenlinnan linnoituksen peruslivi. Itsenäisyytemme alussa tänne perustettiin Suomenlinnan Linnoitustykistö -niminen joukko-osasto, josta perinteemme juontavat juurensa. 12.5.1918, siis tasan 88 vuotta sitten, nostettiin itsenäisen Suomen leijonalippu ensimmäisen kerran salkoon tässä paikassa. Senaatin puheenjohtaja PE Svinhufvud lausui historiaan jääneet sanansa: ”Älköön mikään vihollinen koskaan kyetkö vetämään alas tätä lippua, vaan liehukoon se tässä aina”.

Niinpä Lippurykmentiksi kutsuttu Suomenlinnan Rannikkorykmentti juhlii perinnepäiväänsä tänään.

Nuori Suomi rakensi rannikkotykistöä Venäjältä periytyneen Pietari Suuren merilinnoituksen pohjalta. Osaavien tekijöiden ja kovan työn ansiosta Suomessa oli sotien aikana edistyksellinen rannikko-puolustusjärjestelmä. Vihollinen sai opetukset ran-

Perinnpäivän päiväjuhla pidettiin historiallisessa ja upeassa ympäristössä Vallisaaren Aleksanterin patterilla (patteri 6).

nikkotyöstön tehosta, ja niinpä Helsingin tykistön kantamaan ei ilmaantunut laivoja. Sen sijaan täältä lähetettiin joukkoja rintamille ja rannikkotyökin osallistuivat ilmatorjunnan ponnisteluihin pääkaupungin suojaamiseksi. Historian saatossa joukkomme on saanut 11 kertaa uuden nimen, mutta tehtävänä on aina säilynyt pääkaupungin puolustaminen.

Tänään Suomenlinnan Rannikkorykmentti valvoo ja turvaa pääkaupunkiseutua modernilla kalustolla ja kouluttaa osaavia rannikonpuolustajia. Pietari Suuren merilinnoitus ei vastaa nykyaikaista sodan kuvaa, ja niinpä puolustusvoimien rakennemuutoksessa vähennetään kiinteitä puolustusjärjestelmiä. Muutos ei ole epäluottamuslause aiempien sukupövien työlle, vaan luonteva kehitysaskel. Suomenlinnan Rannikkorykmentti on aina ollut rannikopuolustusjärjestelmien vahva kehittäjä, josta viimeisin esimerkki on ohjuspatterin keskeinen rooli meritorjuntaohjuspattereiden modernisoinnissa ja uuden järjestelmän jalkauttamisessa merivoimiin.

Rakennemuutokseen liittyy myös Helsingin merivalvontakeskuksen toimintojen siirtäminen Upinniemeen. Päätös on aiheuttanut huolta tulevista työpaikoista ja meitä kaikkia koskettaa ajatus tutujen ja turvallisten työkavereiden menettämistä. Suomenlahden Meripuolustusalue on aktiivisesti ajanut muutoksen toteuttamista järkevällä tavalla siten, että valvonnan korkea taso säilytetään siirtymävaiheessa ja siirtouhan alla olevia työntekijöitä ei heitetä tarpeettoman aikaisin tyhjän päälle.

Rykmentillä on vahva reservi ja erinomaiset varusmiehet. Meille asetetut tavoitteet on saavutettu. Koulutustulokset sekä varusmiehiltä ja reserviläisiltä saatu palaute ylittävät valtakunnallisen tason. Tänä päivänä moni varusmies nimenomaan haakeutuu Isosaareen palvelukseen palvelupaikan hyvän maineen vuoksi. Lausun parhaimmat kiitokseni

näistä saavutuksista rykmentin koko henkilöstölle ja meitä tukeneille tahoille.

Yhteiskunnan tehokkuusvaatimukset ajavat Puolustusvoimat jatkuvasti keskittämään toimintaansa. Uutena painotuksena Puolustusvoimien tehtävissä nähtäneen lähitulevaisuudessa viranomaisten yhteinen yhteiskunnan elintärkeiden toimintojen turvaaminen. Rykmentti on näyttänyt, että pienehkön joukkomme työn jälki on laadukas. Uudet tehtävät ovat tervetulleita. Valttikorttejamme ovat rannikkojoukkokoulutuksen kärkiosaaminen sekä tärkeä sijaintimme pääkaupungin edustalla. Näyttäkäämme päättäjille ja ympäröivälle yhteiskunnalle joka päivä, että Suomenlinnan Rannikkorykmentti on siihen laitetun rahan ja luottamuksen arvoinen!

Kohottakaamme kolminkertainen eläköön-huuto Suomenlinnan Rannikkorykmentille: ELÄKÖÖN – ELÄKÖÖN – ELÄKÖÖN!

Komentajan puheen jälkeen joukot siirtyivät Suomenlinnan kirkolle, jossa Sodassa kaatuneiden muistokivelle laskettiin seppele.

Päiväjuhla Aleksanterin patterilla

Patteri sijaitsee korkealla mäellä kaakko-luode linjalla saaren Kustaanmiekan salmen puoleisen alueen keskiosassa. Samassa kohdassa oli Krimin sodan aikana rakennettu avopatteri ns. Korotettu patteri, joka purettiin kun kasemattipatterin rakennustyöt aloitettiin 1849.

Kaarevan muotoisen patterin pituus oli 170 metriä ja sen torjuntasuunnat olivat idän ja lännen välillä kohti saaren eteläosaa, avomerta ja Kustaanmiekan salmea. Kasematteja oli yhteensä 20, joista tykkikasematteja oli 13 ja ruutikellareita seitsemän kappaletta. Katolla olevat tykkiasemat valmistuivat 1876. Saman vuoden heinäkuussa Suomen matkallaan ollut Keisari Aleksanteri II tarkasti Viaporin linnoituksen. Vallisaareessa hän tutustui seurueineen,

Kuva Komentajat ja hovi

Aleksanteri saapuu

johon kuului mm. perintöruhtinas, patteriin 6.

Vierailun muistoksi patteri sai uuden nimen lokakuussa 1876: Naslednika Tsesarevitša (Kruununperillisen patteri). Samalla Vallisaaren, josta venäläiset käyttivät tuolloin nimitystä Skanslandet, uudeksi nimeksi tuli Aleksandrovskij (Aleksanterin saari).

Patteri 6:ta ovat suomalaiset myöhemmin kutsuneet Aleksanterin patteriksi. Patteri muodostaa nykyään Vallisaaren korkeimman kiintopisteen. Sen ruohottunut maavalli erottuu hyvin mereltä ja Suomenlinnasta päin katsottaessa.

Päiväjuhlan teema oli rakennettu Aleksanteri II:n vierailun pohjalle ja niinpä ”keisari hovinsa” kanssa ilahduttikin juhlayleisöä vierailullaan.

Suomenlinnan Rannikkorykmentin aikaisemat komentajat everstit Juhani Niska ja Torsti Lahti, prikaatinkenraali Asko Kilpinen ja Suomenlahden Meripuolustusalueen komentaja kommodori Antero Karumaa nauttivat shampanjaa vierailijoiden kanssa.

Henkilökunnan palkitsemistilanteessa hauskan värinsä antoivat värikkäät vastaukset palkitun henkilön kuullessa nimensä. Normaalin ”herra komentaja” asemasta ilmaan kaikui niin ”hänen keisarillinen korkeutensa” kuin ”herra komentajakeisarikin”.

Henkilökunnasta palkituiksi tulivat: kaptl Jussi Rodriquez – Kenraalin kannu, ylil Ville Tynkkyinen – RSKY:n haarikka, ylik Karoliina Koponen – Laaksosen lautanen.

Rannikonpuolustajainkillan ansiomitallit saivat pursim Ismo Jukarainen ja sotilaspastori Ensio Selin. Vuoden kouluttajaksi valittiin ltn Manu Partanen. Parhaan jaosjohtajan miekan sai alil Tapio Tähtinen ja SLMEPA:n ankkuriristit saivat kaptl Henri Lavi, ylil Esko Järvinen, ylil Eero Suomalainen.

Perinnepäivän päätteeksi palkattu henkilökunta puolisoineen kokoontui Ilosaaren muonituskeskukseen nauttimaan upeaa juhlaillallista, hienon Kaartin varusmiehsoittokunnan musiikin kyydittämänä. Tämän jälkeen ilta jatkui vielä saaren päällystökerholla.

Teksti: SLMEPA/SLRR:n tiedottaja

Anu Vuorinen

Kuvat: **Anu Vuorinen ja Klaus Fromholz**

Lähteet:

MeriSK:n asiakirja R1557/1/D/III 26.05.2004

John Lagerstedt, Vallisaaren kasemattipatterit, 2003

Ylikersantti Karoliina Koponen, Aleksanteri ja Laaksosen lautanen.

Carl Zeiss Optronics GmbH
73446 Oberkochen, Germany
www.zeiss.com/optronics

VELEIRO Oy

- Volvo Penta Marin Center moottorimyynti, huolto, varaosat
- Venetarvikemyymälä
- Pienvenetelakka, nosturi 12 t
- Veneiden sisäsäilytys-hallit 3200 m²
- Vakuutusyhtiöiden auktorisoima lujitemuovikorjaamo
- Vajjerityöt

Veleiro Oy, Puolanlaituri, 48200 Kotka, puh. (05) 2109 555

info@veleiro.fi
www.veleiro.fi

Laatutuotteet Telvasta

fascination of power

Särkiniementie 18, Lauttasaari
00210 HELSINKI. ☎ (09) 5844 900
www.telva.fi

Sepeleen Hangon sankaripaadelle laskivat vas:lta Hangon Sotaveteraanien varapuheenjohtaja Ahti Paananen, Perinneyhdistyksen puheenjohtaja majuri Veikko-Olavi Eronen ja SiMeriP:n pataljoonapuseeri komkapt Jyrki Ahonen

HANGON RANNIKKOPATTERISTON PERUSTAMISEN 85-VUOTISJUHLA HANGOSSA 1.8.2006

Hangon Rannikkopatteriston perustamisen 85-vuotisjuhlallisuuudet aloitettiin perinteisesti sepeleenlaskulla sankarihaudoilla. Sepeleenlaskuun osallistui tällä kertaa runsaslukuinen joukko, yli sata henkeä: sotaveteraaneja, kutsuvieraita ja yhdistyksen jäseniä. Sepeleen sankarihaudoille laskivat sotaveteraanien edustajana Hangon Sotaveteraanien varapuheenjohtaja Ahti Paananen, Perinneyhdistyksen puheenjohtaja majuri Veikko-Olavi Eronen ja Suomenlahden Meripuolustusalueen edustajana komkapt Jyrki Ahonen. Tilaisuudessa puhui kenttärovasti evp Hannu Kivijärvi muistutaen muun muassa kuinka isänmaan puolesta taistelleiden uhrauksia ei tule unohtaa.

Patteriston muistolaatan paljastus

Patteriston perustamisen 85-vuotisjuhlan kohokohta oli muistolaatan paljastus kaupungintalon seinässä. Laatta muistuttaa siitä ajasta, jolloin patteristo oli olennainen osa Hankoa ja tarjosi samalla työpaikan monille hankolaisille. Patteriston toiminta-aikaan 1921–2002, sen historiaan sisältyy niin sodan kuin rauhan vuosia. 1.8.1921 perustetun patteriston nimi oli Turun Erillinen Rannikkopatteristo. Joukko-osaston nimi on vaihtunut 13 kertaa ja sen kokoonpano on myös muuttunut monta kertaa, mutta sen tehtävä Hankoniemen puolustaminen on säilynyt. Tänäpäin puolustamisesta vastaa Suomenlahden Meripuolustusalue.

Tilaisuus aloitettiin juhlavasti Suomenlahden

Rva Pirjo Lange poistaa muistolaatalta verhon. Vas:lla kunniaavartiossa komentaja Jarmo Valtimo, oikealla pursimies res Jari Aspinen

Meripuolustusalueen ja hankolaisten niin sotaveteraani- kuin nuorempien maanpuolustusjärjestöjen lippujen vastaanottamisella. Katselmuksen suoritti Meripuolustusalueen esikuntapäällikkö kommodori Sakari Martimo ja katselmusta komensi komkapt Jyrki Ahonen. Kenttähartaudessa puhui kenttärövästi evp Hannu Kivijärvi. Kenttähartauden jälkeen Perinneyhdistyksen puheenjohtaja Veik-

Kaupunginvaltuuston puheenjohtaja Sture Söderholm pitää kaupungin puheenvuoron. Puhujasta oikealle kaupunginjohtaja Tom Axberg, komdri Sakari Martimo, kenttärövä Hannu Kivijärvi, komkapt Jyrki Ahonen

ko-Olavi Eronen luovutti virallisesti muistolaatan Hangon kaupungille. Hän iloitsi siitä, että muistolaatta on saatu juuri kaupungintalon seinään. Tämä on kunnianosoitus menneiden sukupolvien työlle, kaikille niille, jotka ovat aikanaan palvelleet Hangon Rannikkopatteristossa ja sen perinnejoukko-osastoissa. Eronen kiitti Hangon kaupunkia erinomaisesta yhteistyöstä vuosikymmenien aikana. Erityisesti tämä yhteistyö ja henki tuli esille 1990-luvun alussa, jolloin koko kaupunki kaupunginjohtajan johdolla taisteli patteriston säilyttämisen puolesta. Taistelu ei ollut turhaa, saatiinhan lakkauttamiseen kymmenen vuoden viivytys. Eronen kiitti Hangon kaupungin johtoa virka- ja luottamusmiehineen sekä Rannikkotykistösaatiötä myötämielisestä suhtautumisesta muistolaattahanketta kohtaan ja sen toteuttamisesta. Muistolaatan sai kunnian paljastaa rva Pirjo Lange.

Kaupungin puheenvuoron käytti kaupunginvaltuuston puheenjohtaja Sture Söderholm. Hän sanoi ottavansa mielellään kaupungin puolesta vastaan patteriston muistolaatan. Se tulee muistuttamaan kaupungin asukkaita siitä, että täällä on

85 vuoden ajan toiminut aktiivinen Suomen itenäisyyttä puolustava joukko-osasto. Muistolaatan paljastaminen siitä, mikä kerran on ollut olennainen osa kaupunkia sekä luotettava työnantaja ei ole Sture Söderholomin mukaan ilon aihe. Mutta ymmärtäkää minua oikein! En halua tuoda tämän päivän päälle surua, mutta sydämessäni on suru siitä, että varuskunta lakkautettiin ja monen perheen elämä muuttui radikaalisti, Söderholm totesi. Hän otti esille myös Russarön saaren avautumista matkailulle seikan, saarellahan on tuo kuuluisa ”Hangon silmä”.

Suomenlahden Meripuolustusalueen tervehdyksen toi esikuntapäällikkö kommodori Sakari Martimo. Hän kertoi meripuolustuksen nykyisestä kehityksestä ja käynnissä olevasta rakennemuutoksesta, jolloin esim Kotkan rannikkoalue liitetään vuodenvaihteessa Suomenlahden Meripuolustusalueeseen. Hän painotti, että vaikka puolustusvoimia on Hangon alueelta supistettu, niin puolustusvoimat valmistautuu edelleenkin puolustamaan tätä historian meille niin tärkeäksi todistamaa aluetta yhtä vakavasti kuin aiemminkin.

Mielenkiintoisen ja hauskan juhlapuheen Hangon Casinolla piti patteriston entinen komentaja prikaatikenraali Askö Kilpinen

Kommodori Martimo kiitti puheensa loppuksi veteraaneja, Hangon kaupunkia, Rannikkotykistö-säätiötä, Perinneyhdistystä ja totesi kokemansa ”Hangon hengen” voivan hyvin.

Kommodori Martimon puheen jälkeen lippulinna poistui ja juhlaväki siirtyi kaupungintalon lämpiöön Rannikkosotilaskodin järjestämille ”sotkun munkkikahveille”.

Vuosipäivän tilaisuuksiin toi perinteisen juhlan tunnun Dragsvikin perinnesoittoakunsa kapellimestari Helge Dahlin johdolla.

85-vuotisjuhla

Juhlapäivän vietto huipentui parinsadan hengen voimin Hangon Casinolla vietettyyn 85-vuotisjuhlaan. Tilaisuutta kunnioittivat läsnäolollaan mm Hangon kaupungin ja Suomenlahden Meripuolustusalueen johto, eri maanpuolustusjärjestöjen edustajat, kansanedustaja Matti Saarinen ja ilahduttavan moni entinen patteriston komentaja puolisoineen sekä hankolaisten yhdistysten ja liikemaiden edustajat.

Prikaatikenraali Askö Kilpinen piti juhlapuheen, jossa hän muisteli hausalla tavalla elämää ja kokemuksia linnakkeilla. Kansanedustaja Matti Saarinen toi juhlaan oman tervehdyksensä, kiittäen osalleen tulleesta huomionosoituksesta. Tervehdyksensä toivat myös kaupunginjohtaja Tom Axberg, Hangon Sotaveteraanien varapuheenjohtaja Ahti Paananen, Hangon Suomalaisen seurakunnan rovasti Heikki Rantala, Rannikkotykistön Perinneyhdistyksestä kommodori Stig-Göran Grönberg. Onnitteluadresseja ja sähköitä yhdistykselle oli lähetty monelta eri taholta.

Hangon Rannikkopatteriston Perinneyhdistys kiittää Hangon kaupungin johtoa virka- ja luottamusmiehineen, Rannikkotykistösäätiötä ja kaikkia eri yhteisöjä ja yhdistyksiä sekä toimintamme tukijoita ja kaikkia teitä, jotka olitte juhlallisuuksissa mukana tekemässä tästä päivästä ikimuistettavan.

Veikko-Olavi Eronen

Kuvat on ottanut: Kuva-Ahti Oy

Patteriston pienoislippujen saajat, vasemmalta kaupunginjohtaja Tom Axberg, Sotainvalidien Hangan osaston varapuheenjohtaja Henry Nyman, Hangan Sotaveteraanien varapuheenjohtaja Ahti Paananen, kansanedustaja Matti Saari- nen, Hangöudds Krigsveterans viceordförande Elmer Lindström

Hangan Rannikkopatteriston juhlapäivänä luovutetut huomionsoitukset:

Patteriston pienoislippu: kaupunginjoh- taja Tom Axberg, rva Marja-Liisa Kahma, Sotainvalidien Veljesliiton Hangan osaston varapuheenjohtaja Henry Nyman, Hangan Sotaveteraanien varapuheenjohtaja Ahti Paa- nanen, kansanedustaja Matti Saari- nen, Han- göudds Krigsveteraners ordförande Ossian Österlund.

Patteriston lippukilpi: Oy Forcit Ab, toi- mitusjohtaja Hannu Hytti; asiakaspäällik- kö Ismo Karjalainen; Kuva-Ahti Oy, johtaja Mauri Kylänpää; Marine Lines HK - Service Oy, johtaja Jouko Tuomarmäki; Osuuspank- ki Raasepori, konttoripäällikkö Ann-Mari

Kinnunen; Salon Kone ja Rauta Oy, toimi- tusjohtaja Pekka Helander; Saunatec Group Oy, johtaja Pentti Piisku.

Perinnekolikko tammialustalla: toh- tori Ulf Bergen, rva Leena Lindfors, johtaja Pentti Miero, kapt evp Jorma Mäenpää, kapt res Kimmo Mäkipeska, viestittäjä Aulikki Parkko, majuri evp Arto Vapaavuori

Päiväjuhlassa palkittiin myös **Hankonie- men ristillä** maanpuolustuksen hyväksi ansiokkaasti toimineita niin vanhempia kuin nuorempia henkilöitä. **Perinnekolikat** luo- vutettiin uusille vuonna 2005 jäseniksi liit- tyneille.

Kommodori Sakari Martimo tarkastaa osastot seurassaan katselmuksen komentaja komkapt Jyrki Ahonen

Retkeläiset Krokön tykillä.

Rannikkokotikiston muistolaattojen paljastustilaisuudet Stora Krokössä ja Bolaxissa 28.6.2006

■ Muistolaattojen paljastustilaisuuksiin osallistui sekä Hangon että Turun Rannikkopatteristojen Perinneyhdistysten jäseniä yhteensä n. 40 henkeä. Suomenlahden Meripuolustusalueen ”Jurmo” toi Hangon itäsatamasta kyytiin tulleet ja Saaristomeren Meripuolustusalueen kaksi ”Jurmoa” turkulaiset Gyltöstä ja Kasnäisistä. Sää oli vielä tuolloin koleahko, mutta aurinkoinen, merellä vallinnut nava-vaakka tuuli antoi sopivasti kyytiä matkalaisille.

Tilaisuuksien suunnittelu ja järjestelyt hoidettiin yhteistoiminnassa molempien yhdistysten kesken. Saarethan kuuluivat aluksi Hangon vastuualueeseen, 1960-luvun lopulla tapahtuneiden Hangon Rannikkopatteriston ja Turun Rannikkokotikiston vastuualueiden muutosten myötä ne siirtyivät turkulaisten alaisuuteen. Molemmilla saarilla rannikkokotikisto vaikutti vuosina 1940–2000. Tykkikalustoina olivat 152/45 Canet, Krokössä oli kolme tykkiä ja Bolaxissa kaksi.

Sotatoiminta näillä saarilla ajoittuu jatkosodan alusta joulukuun alkuun 1941. Sotatoimien Hangon rintamalla päätyttyä Krokön tykit ja Bolaxin toimintakuntoinen tykki evakuoitiin jäänmurtajalla ja kuljetettiin maaliskuun alussa 1942 rautateitse Äänislinaan. Tykeistä kaksi sijoitettiin Äänislinnan edustalle ja kaksi Väliniemeen. Vasta kesällä 1958 Kroköseen asennettiin kolme 152/45 CL -tykkiä jatkosodan aikaisiin aseisiin.

Muistolaattojen kiinnityksen hoiti Turun Rannikkopatteriston Perinneyhdistys.

Everstiluutnantti Urho Myllyniemi piti kummallakin saarella ansiokkaan esitelmän linnakkeiden viime sotien aikaisista tapahtumista jopa kellontarkkoine aikoineen, milloin saarilta ammuttiin. Esitelmään toi mielenkiintoisen lisänsä esitelmäitsijän omakohtaiset kokemukset nuorena vänrikkinä syksyllä 1961, jolloin hän joutui uudelleen mittaamaan Krokön patterin tykkien paikat ja laatimaan linnakkeen puolustus suunnitelman. Topografisessa valmistelussa jouduttiin erikoisratkaisuihin, kun Krokö sijaitsi 21 ja 24 asteiden keskimeridiaanikaistojen saumalla. Mutta taitavana mittausupseerina hän sai tykit ”oikeille paikoilleen”. Näihin edellä mainittuihin toimenpiteisiin vaikutti syksyn 1961 ”noottikriisi”, jolloin valmiutta kohotettiin rannikkokotikistössä.

Muistolaattojen paljastustilaisuuksia kunnioittavat läsnäolollaan Rannikkokotikiston Perinneyhdistyksen puheenjohtaja eversti Juhani Niska ja Saaristomeren Meripuolustusalueen komentaja kommodori Kari Takanen sekä Rannikkokotikiston muistolaattojen hankevastaava komentaja Ove Enqvist puolisoineen.

Hangon ja Turun Rannikkopatteristojen Perinneyhdistykset kiittävät Rannikkokotikistösäätiötä ja Rannikkokotikiston Perinneyhdistystä muistolaattojen toteuttamisesta! Kiitokset kaikille mukana olleille!

Veikko-Olavi Eronen

Hankoniemen Killan kukkalaitteen laskivat Raija Myllymäki, Uudenmaan kiltapiirin puheenjohtaja Outi Siltaniemi ja Maritta Sariola. Killan lippua kantaa Uffe Johansson. Kuvassa keskellä takana killan puheenjohtaja Aimo Forss (maastopuvussa).

RIILAHDEN TAISTELUN MUISTOPÄIVÄ 27.7.2006

Vuonna 1714 käydyin Riilahden meritaistelun muistopäivää vietettiin torstaina 27.7. Muistomerkit sijaitsevat Bromarvissa Aminoffien kartanon mailla. Hankoniemen Kilta ja paikallinen muistomerkkiyhdistys kävivät laskemassa kukkalaitteet taistelun muistomerkeille. Paikalle oli maitse ja meritse saapunut runsaat 70 henkeä.

Ruotsi-Suomen ja Venäjän laivastot kävivät Hankoniemen pohjoispuolella vuonna 1714 meritaistelun. Tämä Riilahden taistelu oli tosiasiaa vain laivastokahakka, mutta strategisesti merkittävä, koska Hankoniemen ohittaminen avasi Venäjän laivastolle ja sen myötä myös maa-armeijalle vapaan hyökkäys- ja huoltotien länteen. Tsaari Pietari Suuri oli itse mukana taistelussa, vaikkakin laivastoa johti amiraali Appraxin. Varsinainen meritaistelu käytiin Hankoniemen pohjoispuolella pienen suomalais-ruotsalaisen, alle kymmenen saaristopurttia käsittävän osaston ja sitä tukevan yhden vanhan tykkiproomun, sekä noin sadan venäläisen kaleerin välillä.

Saaristopursiosastoa komentanut suomalais-syntyinen kontra-amiraali Nils Ehrenskiöld ei tai-

punut antautumaan ylivoimaisen vihollislaivaston edessä, vaan ilmoitti viholliselle taistelevansa. Taistelu kääntyi vääjäämättä pikkupursiosaston tappioksi. Ehrenskiöld itse haavoittui ja jäi venäläisten vangiksi ja taistelevat osapuolet kärsivät suuria alus- ja miehistötappioita. Tsaari kohteli rohkeaa ja urheaa aatelista upseerivankiaan kunnioittavasti ja arvosti tämän oppineisuutta ja merisotataittoa. Vuosien sotavankeuden jälkeen Ehrenskiöld pääsi palaamaan Ruotsiin mukanaan tsaarin antama ansiokirje taistelussa osoitetusta urhoollisuudesta.

Amiraali Wattringin komentama Ruotsin avomerilaivasto suurine tykistöpurjealuksineen oli poistunut Hangon edustan vesiltä takaisin Ruotsiin heti, kun se oli todennut epäonnistuneensa estämään vihollislaivaston pääsyn nopeilla soudettavilla kaleereilla Hankoniemen ohi länteen. Tyynen sään vuoksi tykistöalukset olivat jääneet liian kauaksi merelle, jolloin vihollinen pääsi ohittamaan ne niiden tykkien kantomatkan ulkopuolella. Ruotsin avomerilaivastosta jäi näin ollen venäläislaivastoa vastaan taistelemaan vain pieni alle kymmenen aluksen saaristopursiosasto, joka oli

alunperin lähetetty Hankoniemen pohjoispuolelle estämään vihollisen mahdollinen kaleerien hinaaminen maakannaksen, dragetin, poikki. Tähän tehtävään pурсiosastolla oli käytettävissään vanha tykistöproomu Elefanten tykkeineen.

Tämä paikallinen ja voimasuhteiltaan äärimmäisen epäsuhtainen merikahakka käytiin arvatavasti Sandön salmikapeikossa Hankoniemen pohjoispuolella ja silloin vielä tuntemattomilla ja nimettömillä autiolla rannikkoseuduilla. Sittemmin on tämä taistelu erityisesti niin Venäjän kuin Neuvostoliitonkin laivastohistoriassa saanut varsin näyttävät historialliset ”propagandapuitteet” voitokkaana meritaisteluna, jossa lyötiin suurvalta-Ruotsin laivasto. Taistelu oli itse asiassa Venäjän laivaston ensimmäinen merisotavoitto, vaikkakin sen merkitys on enemmänkin strateginen, kuin varsinainen laivastovoimien välinen meritaistelu. Tarkkaa taistelun paikkaa ei edelleenkään täydellä varmuudella tiedetä, mutta kaikesta huolimatta se on saanut historiaan nimen Riilahden taistelu, koska niihin aikoihin lähin tunnettu ja riittävän arvokas paikannimi itse tsaari Pietarin johtamalle voittoisalle Venäjän laivaston meritaistelulle oli Riilahden aateliskartano Bromarvissa.

Taistelusta on löyty mitaleita niin Venäjällä, Neuvostoliitossa ja Ruotsissakin, ja siitä on kerrottu merisotahistoriassa ”suuremmin kirjaimin ja äänenpainolla”, kuin ehkä olisi pitänyt. Taistelun propaganda-arvo muodostuu siitä, että se oli itse asiassa Venäjän laivaston historian ensimmäinen merisotavoitto. Myöhemmät Ruotsi-Suomen ja Venäjän laivastojen väliset meritaistelut 1700-luvun loppupuolella Ruotsinsalmessa ja muuallakin, edustavat puolestaan aivan ”oikeita” merisodan taisteluita, joissa vastakkain ovat olleet kokonaiset laivastot tasaveroisine linjalaivoineen ja fregatteineen runsaine tykistöineen ja meritaktisine ryhmittäisineen.

Venäläisen mitalin kopio on nähtävissä pronsisjäljennöksenä graniittisen muistoristin kupeessa. Riilahden venäläinen muistomerkki on pystytetty aluksi Aleksanteri II:n toimesta vuonna 1870 valmisteluna tuleviin taistelun 200-vuotisjuhlallisuuksiin vuonna 1914, jotka juhlallisuuudet I maailmansodan vuoksi kuitenkin raukesivat. Sittemmin muistomerkki saatettiin kiviportaineen ja tasan teineen valmiiksi ja suomalaiset pystyttivät venäläisen mustasta graniitista tehdyn ristin rinnalle oman valkograniittisen muistomerkin 27.7.1928.

Muistomerkkiyhdistyksen kukkalaitteet sekä suomalaiselle että venäläiselle muistomerkille laskivat puheenjohtaja Maj-Britt Malmén ja rahastonhoitaja Anders Kurman.

Molemmat muistomerkit on pystytetty kaatuneiden merisotilaiden muistoksi. Muistomerkeillä on sekä vuosittain että tasavuosisikymmenin pidetty juhlallisia seppeleenlaskutilaisuuksia, joihin on osallistunut myös korkea-arvoisia entisiä Neuvostoliiton ja Venäjän meriupseereita.

Tällä kertaa läsnä olevalla vain suomalaisella kutsuvierasjoukolla oli tilaisuus hankkia itselleen taistelusta kertova uunituore historiategos ”Slaget vid Rilax 1714”. Ruotsinkielisen kirjan on Tammisaaren museon ja Museoviraston asiantuntijoiden opastuksin kirjoittanut kauppatieteiden maisteri Göran Eriksson ja sen on kustantanut Riilahden muistomerkin perinneyhdistys – Rilaxmonumentets Traditionsförening r.f. Yhdistyksen puheenjohtajana toimii Maj-Britt Malmén, joka kirjan kirjoittajan kanssa oli läsnä muistotilaisuudessa.

Hankoniemen Killan puheenjohtaja Aimo Forss, killan edustajat, monet hankolaisten maanpuolustusjärjestöjen jäsenet kutsuvieraina ja Uudenmaan kiltapiirin puheenjohtaja Outi Siltaniemi yhteensä 14 henkeä saapuivat tilaisuuteen meriteit-

Göran Eriksson piti muistomerkkiyhdistyksen järjestämänä ja ruotsinkielellä kiinnostavan esitelmän Riilahden meritaistelusta ja esitteli samalla uuden aihetta käsittelevän historiikirjansa ”Slaget vid Rilax 1714”.(Rilaxmonumentets Traditionsförening r.f., ISBN 952-91-8917-6, Erweko 2006).

Tilaisuudessa Hankoniemen Kilta palkitsi pienoislipulla seuraavat henkilöt pitkäaikaisesta työstä killan hyväksi: Jouko Veikanmaa, Uffe Johansson, Veikko Eronen ja Guido Wikström, jota viimemainittua tilaisuudessa edusti muistomerkkiyhdistyksen nykyinen puheenjohtaja Maj-Britt Malmén. Samassa tilaisuudessa luovutettiin Rannikonpuolustajain Killan ansiomitalit seuraaville: Ari Hyttinen, Maritta Sariola ja poissaolevana Rune Holmbergille (kuvassa henkilöt vasemmalta).

se Hangosta. Joitakin pienveneitä lukuun ottamatta muut viralliset yhdistysten edustajat sekä Riilahden muistomerkille saapunut yleisö olivat tulleet sinne maitse autoilla ja kävellen kartanon maiden kautta. Juhlapäivän kunniaksi oli muistomerkillä

olevaan salkoon nostettu Suomen lippu. Koko juhlapäivän vallitsi lämmin ja aurinkoinen sää.

Kaarle Lange

PUMPPUJA KAIKKIIN TARPEISIIN.

Oy Grundfos Pumput Ab
Mestarintie 11, 01730 Vantaa
puh. 030 665 650

www.grundfos.com

GRUNDFOS

Oulun Autokuljetus Oy

Poikkimaantie 18
90400 Oulu
Puh. 08-312 5850

Sähkösuunnittelutoimisto

Forsell Oy

Larin Kyöstintie 6
00650 Helsinki

Nousimme korkeille vuorille . . .

Turun Rannikkotyökistökilta ry:n matka 8.-12.7. Ruotsin Korkea Rannikolle (Höga Kusten) oli päätapahtuma kesällä 2006. Matkakertomuksen kirjoitti jäsen, asessori Heikki Winter.

**TURUN
RANNIKKOTYKISTÖ-
KILTA ry**

Meitä oli pari tusinaa Turun Rannikkotyökistökillan jäsentä seuralaisineen – joukossa oli sekä sotiemme veteraaneja että nuoremman polven edustajia – kun heinäkuun alussa läksimme tavanomaiselle kesäretkellemme Ruotsin kuningaskuntaan. Edelliset matkan olivat suuntautuneet etelään, edellinen Gotlantiin ja jälkimmäinen Götan kanavalle. Nyt kohteena oli Ruotsin Korkea Rannikko noin joltisenkin tarkkaan Vaasan korkeudella Pohjanlahden tuolla puolen. Jos muistelemme Suomen puolella olevaa rannikkoa voimme väittää Pohjanlahden rannikon olevan ”kaaheen aakee laakee”, mutta tämä vastaranta olikin sitten jotain aivan muuta. Oli nousua ja oli laskua, oli vuolasta virtaa ja todella ”postikorttimaisemaa.” Oli lisäksi sadetta ja oli päivänpaistetta.

Matkanjohtajana oli vanhan, totutun tavan mukaan kiltamestarimme Veijo Sillanpää ja taitavana kuljettajana sekä lisäksi erinomaisena tulkkinä Risto Tuominen, jonka kyydissä matka taittui mukavasti ja turvallisesti. Majapaikkana meillä oli neljän tähden hotelli Kramm Kramforsissa ja kohteet olivat valitut mitä huolellisimmin ja olivat ymmärtääkseni kaikille hyvin mielenkiintoisia.

”Hapansilakka” niin teollisuustuotteena kuin maistiaisina sai monen haukkomaan henkeään, mutta tuoksu- ja makuelämys se kai oli meille jokaiselle. Jossain mainoksessa sanottiin aikoinaan, jotta ”tätä täytyy saada lisää” saattoi toisille muuvautua ajatukseksi: ”Kaksi kertaa!”, tämän ja samalla viimeisen. Meille oli hotellimme pihamaalle järjestetty oikein maistiaiset, joissa emäntänä toimi erinomaista suomenkieltä puhuva hotellin tarjoilija Nadja Johansson ja silakan esille panijana irakilaisyyntyinen Ali Zohbin. Yksityiskohtaiset kirjalliset ohjeet olivat:

”Silakka kalastetaan leikki (kutu) aikana keväällä. Se laitetaan suolaveteen, niin sanottuun suolaliemeen aukinasiin puutynnyreihin. Joidenkin päivien jälkeen kaadetaan silakat toisiin tynnyreihin, missä on kannot uuden suolaliemen kanssa, mutta missä on vähemmän suolaa. Kun silakka on alkanut käymään, saavat tynnyrit olla 15–18 asteen lämmössä 8 viikkoa.” Sen jälkeen ne laitetaan säilykepurkkeihin ja lähetetään ympäri Ruotsia ja Ruotsin ulkopuolelle.

Maustekala tarjottiin meille perunoiden, sipulien kera vaalealle, pehmeälle leivälle asetettuna ja

”sitä makua en saata kertoa oo-hiio-hei...”. Juomana olivat tavanomaiset, tälle aterialle kuuluvat juomat, jotka mainio kuljettajamme oli etukäteen hankkinut laivan myymälästä. Hän kun ei ollut ensi kertaa ”pappia kyydissä” ja tiesi mikä juoma millekin aterialle sopii. Juomanlaskijana toimi kiltamestari Veijo.

Kaikkia matkakohteita ei toki voida tässä luetella, mutta kuka ei ole elämässään siamilaista (Thaimaa) temppeleitä nähnyt, niin hänen olisi syytä tehdä tutustumismatka tuonne kauas vieraille maille. Tarinan mukaan Siamin kuningas Chulangkorn oli vierailut Ruotsin kuningas Oscar II:n vieraana 1897 ja tutustunut maan kulttuurielämään Tukholmassa ja pohjoisen metsäteollisuuteen. Sen jälkeen eri mutkien kautta viime vuosikymmenellä oli erinäisten neuvottelujen jälkeen päätetty rakentaa ensimmäisenä ja ainoana maailmassa siamilainen paviljonki tuonne Ruotsin ”erämaahan” ja nykyisin se on satojentuhansien turistien matkakohde täällä seudulla. Oli siinä loistoa ja kullan kimalusta, eikä tietysti mihinkään saanut koskea.

Siinä lyhyesti kerrottuna erinomaisen matkan

Samilainen temppeleli

ehkä tärkeimmät kohokohdat. Yhteisellä kynttiläilallisaterialla Hotelli Krammissa esitti matkalaisten kiitokset ”pomoille” tämän kirjoittaja ja paluumatkalla luovutti vielä kirjailija Altti Holmroos omakätisesti syksyllä julkaistavan, Turunmaan saaristoa esittelevän kirjansa ”Saaristoni” kiltamestari Veijo Sillanpäälle hienosti junaillun matkan päätökseksi. Kirjaan olivat matkalaiset kirjoittaneet nimensä. Veijo kiittikin, oikein kädestä pitäen kuniista sanoista. – Mihinkä me ensi kesänä lähdemme – sitä jäi moni matkalainen miettimään.

Tapahtumia

(tarkemman tiedon saat killan tiedotteesta ja TS:n Treffi -liitteen kiltapalstalta):

Lokakuu:

Vierailu UPM Kymmene Oy:öön Raumalle

Marraskuu:

Killan Syysjuhla 18.11., Varsinais-Suomen Kiltapiiri ry:n syyskokous

Joulukuu:

Ostosmatka Tallinnaan, seppelenlasku Itsenäisyyden kivellet 6.12. ja kunniavartio Unikankaarella 24.12.

Tilitoimisto Salminen Ky

Laurinkatu 46 LOHJA

Puh. 019-321 261

Nadja ja Ali

www.lielahdenapteekki.fi
Possijärvenkatu 2 • 33400 TAMPERE • puh. (03) 347 3800

Lielahden apteekki – Kaikki mitä apteekista tarvitset

- Avarat tilat Rientolan talossa.
- Voit keskustella lääkkeistäsi muiden kuulematta.
- Leikkipaikka lapsille.
- Reseptintoimitus nopeasti ja turvallisesti.
- Kerromme heti, jos lääkkeesi voidaan vaihtaa edullisempaan tuotteeseen.
- Maksuton pysäköinti aivan apteekin edessä.
- Monipuolinen itsehoitolääkkeiden valikoima.

arkisin 9-19 lauantaisin 9-15

Lielahden APTEEKKI

NAPA- ja ONBOARD-NAPA -ohjelmistot

laivojen suunnitteluun
ja operointiin

Napa Oy · Onboard-Napa Oy
PL 322, 00151 Helsinki
Puh. (09) 22 813 1
Internet: www.napa.fi

**SOTILAS PC:T,
SOTILASNÄYTÖT
&
RUGGEROIDUT
LAITTEET**

MILITARY TECHNOLOGY

CONTROL EXPRESS
www.controlexpress.fi

MERIDIESELIT JA APUKONEET

Meridieselitä, dieselgeneraattoreita,
merivaihteita ja säätölapapotkureita akseleineen

Anna meren se selvittää...

MYYNТИ-HUOLTO-VARAOSAT-HUOLTOSOPIMUKSET-PERUSKORJAUKSET

WITRAKTOR **CAT** Wihuri Oy Witraktor
Power Systems **CATERPILLAR**

Kiitoradantie 4, 01530 Vantaa
p. (09) 415 815, faksi (09) 4158 2582 www.witraktor.fi

Kokouskutsu

Rannikkojääkärikilta ry:n sääntömääräinen syyskokous pidetään maanantaina 27.11.2006 klo 18.30 Maanpuolustuskiltojen liitto ry:n auditoriossa, Töölöntorinkatu 2, Helsinki.

Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat.

Ennen virallista kokousta pitää Maanpuolustuskoulutus ry:n toiminnanjohtaja, eversti Pekka Majuri esitelmän vapaaehtoisen maanpuolustuksen nykyvaiheesta.

Tervetuloa!

Rannikkojääkärikilta ry:n hallitus

SHIP DESIGNERS

ILS OY
Puutarhakatu 45
20100 Turku
ils@ils.fi

S-IDEA OY

Käsityöläiskatu 7
20100 Turku
Puh. 0400 527 592

Patenttitoimisto Kolster

Iso Roopertinkatu 23
00120 Helsinki
Puh. 09-618 821

Teikarin muistojen iltapäivä

- Rannikkojääkärikillan ja Teikarin taistelijoiden perinteistä itsenäisyyspäivän ajan juhlaa eli Teikarin muistojen iltapäivää vietetään lauantaina 2.12.2006 klo 12.00 alkaen Turun Upseerikerholla, Kaivokatu 12, Turku.
- Ohjelma on perinteinen. Teikarin taistelijoiden puheenjohtajan Paavo Teikarin avaussanojen, alkuglögön ja hiljaisen hetken jälkeen syömmme jouluaaterian.
- VaaRannJP:n komentaja, komentaja Juha Vauhkonen pitää esitelmän rannikkojääkärien nykyisestä koulutuksesta.
- Perinteiden mukaisesti ohjelmaan kuuluu esitelmän ohella laulua, arpa-aijaiset sekä terveisiä eri tahoilta. Myös joulupukki on luvannut käydä juhlassa. Luvassa on siis jälleen kerran rattoisa iltapäivä vakavamman ohjelman ja viihteen parissa menneitä muistellen ja kuulumisia kertoen.

Tervetuloa!

- Sitovat ilmoittautumiset **15.11.2006** mennessä.
- Ilmoittautumiset ja tiedustelut:
Martti Kuivala,
puh. (02) 231 7870 (työ),
(02) 238 9330 (koti),
GSM 040 568 4500.

Teikarin taistelijoiden puheenjohtaja Paavo Teikari laskee kukkalaitteen Teikarin kivelle Upinniemessä. Vasemmalla killan puheenjohtaja Arne Krogerus ja Rannikkojääkärikoulun ensimmäisen kurssin edustaja Jari Ora. Vartiossa Esa Pajunen ja Viljo Lehtonen.

Teikarin päivää juhlittiin Dragsvikissa

■ Teikarin päivän vietto alkoi perinteiseen tapaan jo aamulla, jolloin killan edustajat laskivat kukkalaitteen Upinniemessä sijaitsevalle Teikarin kivelle.

Kello yksitoista Dragsvikissa alkoi tilaisuus jossa Rannikkojääkärikoulun ensimmäisen kurssin oppilaat saivat vihreät barettinsa. Tästä tilaisuudesta on ohessa erillinen artikkeli.

Teikarin taistelijoiden puheenjohtaja Paavo Teikari (oik.) luovuttaa Teikarin taistelijoiden standardin eversti Karl Gustav Storgårdsille.

Kello kaksitoista alkoi kauniissa kesäsäässä virallinen ohjelma Teikarin kivellä seppeleenlaskuineen ja palkitsemisineen. Paikalle oli saapunut tälläkin kertaa arvovaltainen kustuvierasjoukko. Paikalla oli kuusi Teikarin taistelujen veteraania sekä Rannikkojääkärikoulun ensimmäisen kurssin oppilaat, jotka hetkeä aiemmin olivat vastaanottaneet barettinsa.

Teikarin taistelijoiden puheenjohtaja Paavo Teikari luovutti tilaisuudessa Teikarin taistelijoiden pöytästandaarin Uudenmaan Prikaatin ja Vaasan Rannikkojääkäripataljoonan entiselle komentajalle, eversti Karl Gustav Storgårdsille sekä Teikarin taistelijoiden asevelimerkin Uudenmaan Prikaatin entiselle komentajalle, eversti Bjarne Ahlqvistille.

Rannikkojääkärimitalin veljeskunnan suurmestari, Vaasan Rannikkojääkäripataljoonan ensimmäinen komentaja, kenraaliluutnantti Heikki Tilander myönsi mitalitoimikunnan esityksestä seuraavat mitalit, jotka hän myös henkilökohtaisesti jakoi:

Rannikkojääkärikillan kultainen ansiomitali Vaasan Rannikkojääkäripataljoonan komentajalle Juha Vauhkoselle, Maanpuolustuskieltojen liitto ry:

Kenraali Heikki Tilander (selin) luovuttaa Rannikkojääkärimitalit Juha Vauhkoselle, Jarmo Meriselle, Aarne Krogerukselle ja Tommy Högströmille.

n eläkkeelle siirtyneelle toiminnanjohtajalle Jarmo Meriselle sekä killan puheenjohtajalle Aarne Krogerukselle.

Rannikkojääkärikillan hopeinen ansiomitali Vaasan Rannikkojääkäripataljoonan pataljoonaukseerille, komentajakapteeni Tommy Högströmille.

Rannikkojääkärikillan pronssinen ansiomitali killan aiemmalle sihteerille Jyrki Härkille.

Palkitsemistilaisuudessa Teikarin taistelijoiden puheenjohtaja Paavo Teikari luovutti killan baret-

timerkillä varustetun vihreän baretin Bengtskärin taistelun veteraanille Birger Jarl Holmlundille. Bengtskärin taisteluun 26.7.1941 osallistuneista suomalaisista veteraaneista on elossa kaksi, jotka molemmat olivat saaneet kutsun Teikarin päivän viettoon. Vihreän baretin luovuttaminen Bengtskäriässä taistelleille on symbolisesti arvokas tapahtuma ja tunnustus veteraanien ykseydestä. Kuten tunnettua rannikkojääkärien perinteet on virallisesti liitetty ainoastaan Teikarin saarella käytyihin taisteluihin kesällä 1944.

Palkitsemisten jälkeen juhlapäivän ohjelmassa oli yliluutnantti Olli Rusasen johtama toimintänäytös niin kutsutulla pioneerirannalla. Toimintänäytökseen kuului maihinnousu Jurmoilla ja sen jälkeen terroristien lamauttaminen rannan lähellä olevassa rakennuksessa. Vauhdikkaan ja yleisöä silmännähdessä innostaneen toimintänäytöksen jälkeen vieraat saivat tutustua pataljoonan uusimpaan kalustoon.

Päiväohjelma päättyi miellyttävään yhdessä-oloon Dragsvikin varuskunnan uljaalla upseerikerholla, jonne pataljoonan puolesta oli järjestetty cocktailtilaisuus.

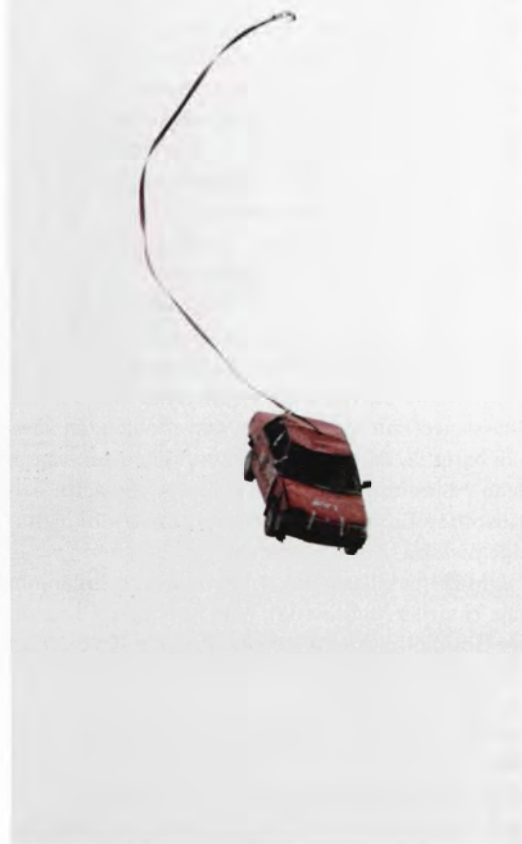
Teikarin taistelijoiden puheenjohtaja Paavo Teikari luovuttaa vihreän baretin Bengtskärin taistelun veteraanille Birger Jarl Holmlundille.

Teksti: Aarne Krogerus

Kuvat: Johanna Krogerus ja Henrik Krogerus

Utin vierailu

■ Kilta kävi tutustumassa Utin Jääkärirykmenttiin sen perinteisessä toimintanäytöspäivässä keskiviikkona 24. toukokuuta Utin varuskunnassa.

Pienilukuinen, mutta sitäkin innostuneempi joukko kokoontui sateisessa säässä varuskunnan portilla, josta jatkettiin vierailun isännän, ltn Seppo Hakkaraisen johdolla näytösalueelle, joka oli rajattu yhteen halliin ja lentokentän reunalle. Kalustonäyttely sekä sotilaskoti olivat hallissa ja näytökset sekä tilaisuuden avaus kentällä.

Esikuntapäällikkö Evi Juha Pekkola toivotti kello 10.00 vieraat tervetulleiksi, jonka jälkeen alkoivat sateen hivenen häihtaamat toimintanäytökset.

Vieraat saivat ihailta vakuuttavia esityksiä, joihin kuuluivat pelastuspalvelun toimintanäytös, hyppykoulutusnäytös, vartioston toimintanäytös, köysilaskeutuminen helikopterista, MD500-kevyt-helikopteri, Mi-8 -kuljetushelikopteri. Vain laskuvarjojhyppynäytös jäi huonon sään vuoksi väliin, yleisön ja korvien riemuksi jopa Hornet-torjuntahävittäjä käväisi kentän päällä näyttäytymässä.

Näytöksen jälkeen nautittiin sotkussa munkikahvit, luovutettiin isännälle killan historiikit ja kiitettiin mukavasta päivästä. Mukana nauttimassa olivat allekirjoittaneen lisäksi killan jäsenet Aarne Krogerus, Viljo Lehtonen, Esa Pajunen, Jyrki Härkki, Ahti Pohjonen, Tampereelta Paavo Penttilä ja Petri Ilkka sekä laskuvarjojääkäri Markku Tiilikainen.

Antti Rautiainen

Kiltalaisia tutustumassa laskuvarjojäärien toimintanäytökseen. Vasemmalta alkaen Esa Pajunen, Markku Tiilikainen, vierailumme isäntä, luutnantti Seppo Hakkarainen, Jyrki Härkki, Ahti Pohjonen, Petri Ilkka, Aarne Krogerus ja Viljo Lehtonen. Taustalla Mi-8.

Tulokset ovat selvillä. Oikelta kouluttajat, rannj, krh ja kilta.

Killan esittely varusmiehille

■ Vaasan Rannikkojääkäripataljoonassa siirrettiin reserviin eli kotiutettiin varusmiehiä perjantaina 7.7.2006. Rannikkojääkärikillasta mukana oli allekirjoittanut jakamassa killan huomionsoitukset ansioituneille rannikkojääkäreille.

Kotiuttamista ennen maanantaina 19. kesäkuuta kävimme Dragsvikissa myös kertomassa halukkaille killan toiminnasta sekä pelasimme neljän joukkueen haasteturnauksen sählyssä. Turnaukseen osallistuivat kaksi varusmiesten joukkuetta (krh ja rannj), kouluttajien joukkue sekä killan joukkue, jota vahvisti pataljoonan komentaja Juha Vauhkonen. Niin koko tapahtuma kuin turnauskin oli kaikin puolin onnistunut ja tätä päätettiin jatkaa tulevaisuudessa. Voittajaksi tiukassa turnauksessa selviytyi rannj-komppanian joukkue voitettuaan finaalisissa kouluttajat. Killan joukkue, jossa pelasivat allekirjoittaneen ja komentajan lisäksi Markku Tiilikainen, Tero Mäkinen, Olli-Pekka Pitkänen, Marko Marsala, selvisi pronssille voitettuaan jumbofinaalisissa krh-komppanian. Kannustamassa killan joukkuetta oli killan pj Aarne Krogerus. Kiitos niin komentajalle kuin kaikille osallistujille!

Kotiuttamistilaisuudessa jaetut huomionsoitukset

Rannikkojääkärikillan plaketti: alil Karlsson Claus Robert Wilhelm, alik Könönen Juho Samuli, alik Anckar Andreas Sebastian, korpr Rosenqvist Jonatan Lars Erik

Teikarin risti: alil Lybeck Mattias Kristian, korpr Stenfors Patrick Andre

Rannikkojääkärikillan plaketti diplomilla: alik Lind Jasper Alex Urbanus

Antti Rautiainen

BARETTIMARSSI

■ Rannikkojääkärikillan jäsenet saivat jälleen mahdollisuuden osallistua Vaasan Rannikkojääkäripataljoonan barettimarssiin toukokuun alussa. Tänä vuonna barettimarssi oli muokattu uuteen uskoon ja jaettu kahteen osaan: ensimmäiseen marssiin 2.–3.5. osallistuivat pioneeri- ja krh-komppanian varusmiehet sekä killan 1. ryhmä ja toiseen 3.–4.5. osallistuivat rannj-komppanian varusmiehet sekä killan 2.ryhmä. Kiltalaisten osalta barettimarssiin osallistuminen suoritettiin VEH:na.

Marssi suoritettiin jalkaisin sekä saaristossa että mantereen puolella kokonaismatkan ollessa n. 70 km ja matkalla oli erilaisia tehtäviä mm. vesistönylitys uiden. Marssin hyväksytysti loppuun asti marssineet rannikkojääkärit saavat oikeuden käyttää baretia, mutta baretin käyttöoikeuteen vaaditaan paljon muutakin (tietoa löytyy prikaatin netiosoitteesta www.mil.fi/merivoimat/joukot/uu-dpr/historia_baretten_fi.dsp).

Mukana killasta olivat 1.ryhmässä ryhmänjohtaja Henrika Malmström, Lars Baarman, Christoffer Granholm, Aleks Heikka, Kristian Holm, Marko Lehtopelto ja Elias Rissanen sekä 2.ryhmässä ryhmänjohtaja Dan Jakobsson, Jon Jakobsson, Jonathan Lagerqvist, Christoffer Häggblom ja Janne Nyman.

Mainittakoon, että pataljoonan komentaja ja koi Marko Lehtopellolle vihreän baretin ja sen käyttöoikeuden barettimarssin jälkeen. Marko sai

Killan 1.ryhmä johtajanaan alil Henrika Malmström. Oikealla killan hallituksen jäsen Antti Rautiainen kannustamassa ryhmää eteenpäin. Vauhti riitti krh-/pion-komppanian barettimarssin nopeimpaan suoritukseen.

barettinsa ei niinkään suoritetusta marssista vaan pitkästä aktiivisesta reserviläistoiminnasta. Marko on aikanaan palvellut EK/RannJP:ssa tväl-au:na (III/83), osallistunut useisiin vapaaehtoisen maanpuolustuksen tapahtumiin ja koulutuksiin, mm. suorittanut menestyksellisesti toisen aliupseerista upseeriksi-kurssin saaden ylennyksen vääpelistä vänrikiksi vuonna 2005. Nyt Marko on lähdössä Kosovoon operaatioupseeriksi ja toivottavasti saamme kuulla hänen kokemuksistaan.

Antti Rautiainen

Pataljoonankomentaja kom Juha Vauhkonen ja pataljoonapseeri kom Tommy Högström kannustamassa varusmiehiä barettimarssin vesistönylitysrastilla. Krh- ja pion-komppanijat suorittivat barettimarssinsa 2.-3.ja rannj-komppania 3.-4. toukokuuta. Tehtävät olivat barettimarsseilla oman koulutushaaran mukaiset ja jalkaisin suoritettu matka n. 70 km.

Rannikkojääkäreitä Upinniimestä RannjK:n 1.kurssilta. Keskellä killan hallituksen entinen jäsen Harri Ahopelto.

Upinniemen rannikkojääkärit saivat **BARETTINSA!**

■ Vuoden 2006 Teikarin päivä oli monelle rannikkojääkärille ikimuistoinen. Sää oli upean aurinkoinen, paikalla hienosti järjestetyssä juhlatilaisuudessa oli monia tuttuja ja tuntemattomia, nuoria ja vanhoja rannikkojääkäreitä – tunnelma Vaasan Rannikkojääkäripataljoonan vuosipäivänä oli hieno. Juhlan oheen järjestetty Dragsvikin rannikkojääkärien taistelunäytös ja cocktail-tilaisuus itsessään saavat hymyn vieläkin suun pieliin. Vaan erikoisen muistorikas päivä oli niille 28 Upinniemen 1. kurssin rannikkojääkärille, jotka tapasivat toisensa monen vuoden jälkeen ja joista moni sai vihdoin viimein barettinsa.

Barettienjakotilaisuudessa olivat RannjK:n 1.kurssin rannikkojääkärien lisäksi RannJP:n entinen komentaja ev evp Tapio Partanen sekä taustalla MPKL:n puheenjohtaja Erkko Kajander sekä UUDPR:n esikuntapäällikkö kom Harri Niskanen.

Aikanaan barettinkäyttöoikeus saatiin rannikkojääkäreille vasta ko. kurssin kotiuduttua syyskuussa 1980 ja kun heille jo lähetetyt kutsut seuraavan kurssin barettienjakotilaisuuteen 16.4.1981 jouduttiin pääesikunnan barettienjakomiskielolla perumaan, monelle jäi paha maku suuhun. Seuraavan eli 3. kurssin barettienjakotilaisuuteen vuonna 1982 kaikki 1. kurssin rannarit eivät enää tulleet hakemaan barettiansa. Ymmärrettävästi.

Kiltalaiset saivat tutustua taistelunäytöksen jälkeen mm. g-veneeseen kyytiin.

Rannikkojääkärikillan, VAARANNJP:n ja varsinkin sen komentajan kom Juha Vauhkosen sekä RannJP:n entisen komentajan ev eyp Tapio Partasen toimilla saatiin kutsuttua suurin osa 1. kurssilla palvelleista rannikkojääkäreistä kurssitapaamiseen sekä barettienjakotilaisuuteen. Paikalle saapui 28 vuosina 79–80 varusmiespalveluksensa Rannikkojääkärikoulussa suorittanutta rannikkojääkäriä ja tunnelma tapaamisessa oli jälleennäkemisen riemuisa. Komentaja Juha Vauhkosen erinomaisen tämän päivän rannikkojääkäri-koulutuksesta kertovan esitelmän jälkeen Tapio Partanen sai luovut-

taa 25 Upinniemen rannikkojääkärille vihreän baretin ja sanoa ”lakki päästä, baretti päähän!”. Päivän juhlallisuuksissa oli uusia ”sammalpäähineitä”, joita kannettiin tyytyväisinä ja taisipa merijalkaväen kansainvälinen tunnus värittää hivenen lisää loppupäivän muisteloita. Sen verran ”hylsy lensivät”.

Kerran rannikkojääkäri –
aina rannikkojääkäri!

Antti Rautiainen

PORT OF
HELSINKI
YOUR PORT OF EXCELLENCE

www.portofhelsinki.fi

Pohjoismaiset Laivastokiltapäivät Norrköpingissä

Laivaston Killan jäsenkillat tekivät yhteisen matkan Pohjoismaisille Laivastokiltapäiville Ruotsin Norrköpingiin 9.–11. 6. Pohjoismaiset Laivastokiltapäivät on joka toinen vuosi vuororjestyksen mukaan eri pohjoismaissa järjestettävä tapahtuma. Tänä vuonna järjestelyvastuussa oli Norrköpingin Flottans Män-järjestö. Laivastokiltapäivät ovat merellisen kiltäväen keskuudessa erittäin suosittuja ja niihin osallistutaan usein maakiintiön maksimin mukaan. Varsinkin tanskalaiset lähtevät suurella joukolla mukana. Tanskalaisia oli nytkin paikalla 35 henkeä. Meitä suomalaisia osallistui tähän matkaan kaikkiaan 18 henkeä. Suurin ryhmämme oli turkulaisten yhdeksän hengen joukko, joista kaksi naista. Pohjanlahden Laivastokillasta oli mukana kuusi kiltaveljeä ja pääkaupungistamme kolme. Kymen Laivastokillasta ei tällä matkalla ollut osallistujia. Norjasta oli lähtenyt matkaan 11 kiltalaista ja heilläkin oli kauniimpaa sukupuolta kolme kiltasisarta. Isäntämaa Ruotsista oli Norrköpingiin kerääntynyt 37 hengen ryhmä. Heiltäkin oli paikalla kaksi kiltasisarta. Suomalaisen ryhmää johti Laivaston Killan puheenjohtaja kom. evp Arto Tarvonen.

Kaksi vuotta on kulunut tavattoman nopeasti ja niinpä kokosimme joukkomme ja matkasimme siis tällä kertaa kohti Ruotsia. Pohjoismaisten Laivastokiltapäivien järjestelyvuoro siirtyi kaksi vuotta sitten Tanskalta läntiselle naapurillemme.

Kiltamme retkikunta Vaasasta, Helsingistä ja Turusta kokoontui 8.6. Viking Linen terminaaliin Turun matkustajasatamaan. Täältä lounaiskolkasta olemme ennenkin yhtenä miehenä jatkaaneet eteenpäin. Turun Laivastokilta vastasi perinteiseen tapaan matkanjärjestelyistä. Turun Laivastokillan sihteeri Eino Kostian jakoi matkalaisille ”propuskat” laivamatkaa varten.

Tutut, hyvin usein näillä reissuilla nähdyt kasvat kohtasivat iloisissa merkeissä satamassa. Vaasasta oli iloksemme tullut myös muutama meille muille tuoreempi kiltaveli. Vaasalaisilla onkin aina ollut poikkeuksellinen kyky saada runsas osanotto tapahtumaan kun tapahtumaan. - Onko siinä historiallisia kaikuja?

Viking Isabellalla saapui valtavana massana peittäen kaiken näkymän ulos terminaalin merenpuolen ikkunoista. Kahviossa alkoi hermostunut matkatavaroiden hypistely vaikka edellisistä matkalaisista pullistelevaan laivaan ei vielä asiaa ollut. Joku äänekäs, matkalle jo hiukan valmistautunut joukko ahtautui alakerrasta kahvilakerrokseen ja tähän asti väljätkö tunnelma alkoi muutenkin vaihtua portin tuntumaan tiivistymiseen. Astumme aikanaan tähän iltalaivaan ja majoituimme meille varattuihin A-luokan kahden hengen hytteihin kuudennelle kannelle. Kävimme illallisella seisovassa pöydässä ja hiukan tanssittamassa kiltasisariamme ja painuimme sitten pehkuihin keräämään voimia automatkaa varten.

Aamulla hyppäsimme Turusta mukaamme ottaamamme bussin puolikkaaseen. Hovikuljettajamme Jukka Harjamäen ja bussimme löysimme satamakentältä jonne hän oli ajanut bussin ulos laivasta odottamaan meitä. Keula E-neloselle ja pienen lisä maaseutukierroksen ja parin tunnin ajon jälkeen olimmekin jo hakemassa lounastuspaikkaa Norrköpingin vanhan keskustan tulumassa. Aikaisesta laivan saapumisaikataulusta johtuen meillä oli perjantaina runsaasti aikaa ja majapaikkaan saavuimme iltapäivällä hyvissä ajoin.

Brävalla on entinen ilmavoimien tukikohta, muutaman kilometrin päässä keskustasta, kaupungin luoteislaidalla. Siellä ei tietävästi ollut enää varusmieskoulutusta. Alue on mm. vapaaehtoisen maanpuolustuksen käytössä ja sinne on asettunut myös joukko yrityksiä. Kiiotien reunalla oli hangareja – lentokonehalleja ja valtava määrä erilaisia sotilasajoneuvoja reservissä. Ilmoittauduimme paikalle ja majoittauduimme väljästi 8-henhen tupiin, 2- 4 henkeä per tupa. Saman kasarmirakennuksen alakerrassa asui ruotsalaiset. Norjalaiset ja tanskalaiset oli majoitettu lähellä olevaan toiseen rakennukseen. Asumus oli siis kasarmi ja puitteet sekä puutteet sen mukaiset. Majoituksen järjestelyt ja varustus oli tietysti kaikille tutut. Onhan nämä varusmiesasumukset kaikissa pohjoismaissa hyvin saman kaltaiset. Eikä siinä mitään valittamista ollut. Hyvälaatuiset vuodevaatteet ja pyyhkeet oli-

vat lainassa jostakin lähiseudun vankilasta, naisten vuodevaatteet tietysti naisvankilasta ja totta kai – kuviot vaalean punaiset.

Avajaisseremonioiden paikaksi ruotsalaiset olivat valinneet Tyska Torget-aukion vanhankaupungin keskustassa. Aukion nimi juontui sen laidalle 1672 rakennetusta saksalaisesta kirkosta nimeltä Hedvigs Kyrka. Torin laidan suurin rakennus on 1910-luvuvulla rakennettu mahtavan kokoinen raatihuone korkeine torneineen. Tänne Tyska Torgetin avajaisseremoniaan marssimme Hölmen torilta läpi kaupungin soittokunnan johdattamana. Paraati kaupungin keskustassa on aina erittäin vaikuttava näky ja siihen osallistujille unohtumaton kokemus. Kiltalaiset marssivat kilta-asussaan valkoisine koppalakkeineen ja kunniamerkit välkkyen. Kansallis- ja kitaliput liehuvat ja valkoisiin puetun laivastosoittokunnan vasket kiiltelevät auringossa. Suomen lippua kantoi kokeneen varmoin ottein kiltaveljemme Veikko Kuivala ja Laivaston Killan lippua kantoi Lars Eklund. Marssin sävellet kaikuvat vanhankaupungin kapeilla kaduilla ja kaupunkilaiset ahtautuvat joukolla katujen varsille. Liikenne pysähtyy ja ihmiset vilkuttavat meille.

Pohjoismaiset loput vedettiin raatihuoneen edustan salkoihin kunkin maan kansallislaulun soidessa. Pormestari piti puheen kiltaväelle ja isäntämme, ruotsin Flottans Män-järjestön puheenjohtaja Gunnar Bengtsson julisti Pohjoismaiset Laivastokiltapäivät Norrköpingissä avatuiksi. Lippujen noston ja avauspuheiden jälkeen saimme vielä meriaiheisen vaskikonsertin soittokunnalta.

Virallisten seremonioiden jälkeen halukkailla oli mahdollisuus tutustua Norrköpingin vanhankaupungin alueeseen ohjatulla kävelyretkellä. Oppaanamme oli paikallinen kiltaveli. Keskusta-alue ei ollut kovin suuri mutta aikaa siellä vierähti aiottua kauemmin. Norrköpingin keskusta on todella kaunis, kaikkialla paljon istutettuja lehtipuita ja toinen toistaan komeampia rakennuksia. Paikalliset piirit ovat menneinä vuosina ehkä halunneet näyttää tukholmalaisille, että löytyy sitä muualtakin. Norrköping olikin aikoinaan tärkein kaupunki Tukholman jälkeen. Norrköpingiä halkoo voimallaan Motala ström. Isäntämme sanoi tämän hyvin vuolaan virran reunamilla käyskennellessämme, että Norrköping on ruotsin Tampere. Selviä yhtäläisyyksiä on. Täälläkin teollisuus ja niiden komeat punatilliset muurit oli aikoinaan nostettu virran partaalle, josta ilmaista energiaa oli jatkuvasti saatavilla.

Pudotusta järviltä merelle on yli 50 metriä. Nytemmin teollisuus oli muuttanut pois keskustasta ja sen tuottamat tavarat ovat osaksi vaihtuneet keveämpään – elektroniikkaan. Vanhoissa teollisuuskortteleissa toimii nykyisin mm yliopisto.

Kaupungissa ei kauniina kesäviikonloppuna voinut olla kohtaamatta kuninkaallisia. Keskustan puistikoissa paikallisen kiltaveli-oppaanamme johdattamana kävellessämme saavuimme mm. Carl XIV Johanin korkean paaden päällä seisovan pronssipatsaan luo. Tämä entinen Napoleonin kenraali oli ensimmäinen Bernadotte Ruotsin kuninkaana. Keskustan ja majapaikkamme välimaastossa oli kovin toisenlainen muistomerkki tekeillä nykyisten Bernadottien päämiehelle. Kaupunginisät olivat ehkä vähän kurillaankin päättäneet pysyttää erään liikenneympyrän keskelle jättisuuren kullanhoitoisen kuninkaan kruunun. Tämä on se kuuluisa risteys jossa Kalle Kustaa viime syksynä törmäili urheilubemarillaan. Kuninkaan huumorintajua oli saatettu kaupungissa tulkittu hieman väärin. Olemmekin saaneet alkukesän iltapäivälehdistä lukea miten hankkeen lopulta kävi. Me kuitenkin ehdimme vielä tämän kruunun nähdä. Nimettiinpä Tukholmassakin samankaltaisista syistä, jossakin Jarlapanin liepeillä eräs risteys joitakin vuosikymmeniä sitten kansan suussa Kungens kurvaksi.

Yllätykseksemme ja aivan sattumalta tapasimme keskustassa Silvian ja Carl-Gustavin. Porukkamme oli jo käynyt melko vähiin ja odotellessamme lopuille neljälle kuljetusta majapaikkaan. Meitä oli paikalla enää Ilkka Aarnio, Lars Eklund ja minä, sekä pari ruotsalaista. Käytimme odotteluajan tutustumalla sopivasti kohdalle sattuneeseen, paperitehtaasta konserttisaliksi muutettuun rakennukseen. Uteliaisuutemme heräsi nähtyämme sisäänkäynnin ja kadunreunan välille pyöräytetyn punaisen maton ja sen reunamilla tärkeän näköisenä tarkkailevan vahtimestarin. Pari lehtikuvaajan ja toimittajan näköistä tyyppiä nojaili viereiseen kaiteeseen. Ruotsalaiskolleegamme otti näiden kanssa asian puheeksi. Selvisi, että kuninkaallisia oli todellakin tulossa konserttiin minä hetkenä tahansa. Ruotsalainen laittoi saman tien asioihin vauhtia ja järjesti paikalle juuri tulleilta turvamiehiltä ja vielä protokollaihmiseltäkin luvan kuninkaallisten tapaamiseen. – Kuitenkaan mitään lupaamatta. Kertasimme kuninkaallisten puhutellumuotoja aivan varmuuden vuoksi. Punaisen ma-

ton alue tyhjennettiin muista kuin virallisista vastaanottajista ja meistä! Meidät pyydettiin riviin sille kohdalle, johon kuninkaallisten auto pysähtyy. Musta mersu saapui metrin päähän meistä. Jännitys tiivistyi. Seisoimme asennossa punaisen maton päässä aivan auton etuoven kohdalla. Silvia katsoi auton ikkunasta hetken suuntaamme, tuli ulos meidän puolen takaovesta ja tervehti meitä kaikkia pienellä nyökkäyksellä. Kuningas kiersi auton perän puolelta ja kiirehti ohitsemme. Pahus vieköön, tuhannen taalan paikka! – Eivät sitten ehtineetkään meitä kätellä.

Perjantai-iltana oli ohjelmassa varattu veljeslallilaiselle. Brävallan kasarmialueella sijaitsevalla ravintolalla lienee ollut sotilaskoti- tai varuskunnan ruokalatausta. Nyt siellä kokoontuivat reserviläiset erilaisissa tilaisuuksissaan. Tänä iltana sen pöydät oli katettu meille. Tila olikin tupaten täynnä. Täällä oli tilaisuus tutustua toisiimme. Puheensorina olikin heti alusta melkoinen. Sitä saattoi korkeintaan hetkellisesti hillitä uunista pöytään kannetut runsaat ruotsalaiset pyttipannu annokset. Iltaan kuului tietysti pikku puheet ja vähän musiikki-puoltakin. Ikävä vaan, ettei täällä ollut hanuristia, jonka säestyksellä Kuivalan Veikko olisi laittanut erikoiset lusikkansa soimaan. Siitä melkoisen spesialia taituruutta tämä pohjoismainenkin kiltäväki on aina silloin tällöin päässyt hämmästelemään. Ilta jatkui pubina.

Lauantai-aamu ei ollut varattu pitkille torkuille, vaan klo kahdeksan aamiaiselle sen jälkeen heti bussikuljetuksella Stakiin. Siellä vesibusseihin ja merelle. Matkan päämääränä oli pieni karun kaunis saari nimeltä Korum. Täällä ei asunut muita kun vesilintuja. Turisteihin tottuneiden lokkien pesiä oli siellä täällä matalan kasvillisuuden suojassa. Rannasta vei kapea polku kauniin portin alta matalan kallion laelle rakennetulle ekumeeniselle Pyhän Annan kappelille. Kaunis pieni kivirakennus näytti keskiaikaiselta mutta oli rakennettu 1970-luvulla ja nykyinen kuningas oli sen rakentamiseen myötävaikuttanut. Kappelin luona oli pieni hartaushetki, jonka piti kappalainen Tomas Sannerlund.

Jatkoimme täältä laiturissa odottaneilla vesibusseilla Itämerelle suuntana Arkön koulutuskeskus. Täällä on meripelastuskoulu. Saimme kokeilla simulaattorilla ajamista Tanskan salmissa. Hyvin sujui. Olihan meillä omasta takaa pari merikapteenia ja muita merenkulun osaajia. Lounastimme

täällä koulutuskeskuksen ruokailutiloissa. Vesibusilla taas pienen merimatkan tehtyämme saavuimme maihin Arkösundiin. Tänne aiottiin rakentaa Norrköpingin ulkosatama. Rautatiestä oli enää muistona paloasemana toimiva vanha veturitalli ja sataman laiturit toimivat nyt huvivenesatamana. Paluu busseilla maanteitse majapaikkaamme.

Illansuussa valmistauduimme vastaanottoon kaupungintalolle. Kaupungintalon juhlapuitteet olivat näyttävät. Ehkä jo 1600-luvun loppuilla rakennettu komea kivitalo hienoine kruunusaleineen ja pohjoismaisine lippuineen sai aikaan arvokkaan tunnelman päivien päättilaisuudelle. Juhlasaliin ilmalliselle pääsyy odotellessa seurustelimme vapaasti aulatiloissa tervetuliaismaljan kanssa. Juhlasaliin oli kattaus ja istumajärjestys laadittu niin, kuten yleensä, että kansallisuudet sekoittuvat ja keskustelu käy yli rajojen. Menu oli asiaan kuuluvasti juhlayla. En valitettavasti ottanut menulistaa mukaani, joten en osaa tässä kertoa millä kaikella herkuilla makuhermojamme pääsimme kutkuttelemaan. Juhlatilaisuudessa kuulumme tutun protokollan mukaan useita puheita joissa useimmissa tietysti kiiteltiin, ja syystäkin paikallisen kiltaväen ponnistelujen onnistumista. Myös Laivaston Killan puheenjohtaja Arto Tarvonen kosketteli puheessaan mm. näitä asioita. Tukholmasta oli paikalle kutsuttu laivaston ylitar kastaja, kontra-amiraali Jörgen Ericsson vaimoineen kunnioittamaan tilaisuutta. Huomionosoituksia vaihdettiin puolin ja toisin. Suomen ryhmä palkitsi paikallisten lisäksi myös tanskalaisen ystävämme Ib Kettler.

Kaupungintalolta siirryimme vielä kiltahuoneiston publiin. Tänne oli hankittu elävää musiikkia ja kiltäväki käytti heti tilaisuutta hyväkseen pistäen tanssiksi ahtaalla lattialla. Amiraalin viehättävä rouva ei juurikaan ehtinyt istahtaa kun kiltaveljet pyörittivät häntä ahkeraan tanssilattialla. Amiraali itse ei tainnut olla tanssimiehiä – minkähän kadettilaitoksen oppilaita onkaan ollut? Ehkä juuri tästä syystä rouvansa nautti silmin nähden mm. meidän ”partaveisten” tahdittamana! Majoitukseen palasimme puolenyön tietämissä.

Sunnuntain ohjelmassa oli enää se aikainen aamiaisen ja lippujen juhllinen lasku. Ruotsin Flottans Män-järjestön puheenjohtaja Gunnar Bengtsson piti Pohjoismaisten Laivastokiltapäivien päätöspuheen jonka jälkeen Norjan kiltajärjestön puheenjohtaja toivotti tervetulleeksi kahden vuoden päästä Laivastokiltapäiville Norjaan Larvikiin.

Laivaston Killan kiltapäivien retkikunta Norrköpingin kaupunhintalon komeassa aulassa.

Alkoi kotimatka halki kauniin ruotsalaisen maaseudun. Tukholmassa ehdimme vielä hyvin käydä kaupungilla kävelyllä ja hieman lounastaakin. Kiltapäivät sujuivat mukavasti ja kaikki me viihdyimme matkalla. Miksi emme olisikaan, olihan ryhmämme fiksua sakkia joka tulee erinomaisesti toimeen keskenämme ja myös naapuri-kiltäväen kanssa. Kiitos kaikille matkalaisillemme erittäin rehdistä ja mukavasta matkaseurasta. Erityismaininta matkan järjestelyistä vastanneille

Turun Laivastokillan hallituksen aktiiveille. Näissä kiittelyissä ei voi mitenkään ohittaa mainiota kuskiamme Jukka Harjamäkeä, joka jälleen kerran hoiti huolettomat siskot ja veikot perille ja myös takaisin kotisatamaan.

Toivottavasti näemme näillä matkoilla taas uudestaan kahden vuoden päästä.

Teksti ja kuva: **Seppo Kaila**, tiedottaja, Turun Laivastokilta.

FURUNO FINLAND

PROFESSIONAL MARINE ELECTRONICS

Integroidut laivojen komentosilta-, valvonta- ja hälytysjärjestelmät, sähköiset merikartta- ja näyttöjärjestelmät sekä navigointi- ja kommunikaatiolaitteet. Myös merialueiden valvonta- ja tarkkailujärjestelmiä.

Myynti • Suunnittelu • Tuotekehitys • Koulutus • Tekninen tuki • Asennus • Huolto

Furuno Finland Oy

Niittyrinne 7, PL 74
02271 Espoo
info@furuno.fi

Puh. 09-4355 670
Fax 09-4355 6710
www.furuno.fi

Turun Laivastokillan retkiryhmä tutustumassa Raippaluodon mahtavaan siltaan.

TURUN LAIVASTOKILTA RY

Käytiinpähän vähän Vaasassa

Kuluneeseen kesäkauteen kuului tänä vuonna kaksi kiltapäivätapahtumaa johon kumpaankin Turun Laivastokillasta luonnollisesti osallistuttiin. Kesäkuussa kävimme Ruotsin Norrköpingissä Pohjoismaisilla Laivastokiltapäivillä, josta kertomus toisaalla tässä lehdessä ja elokuun 12.–13. oli vuorossa valtakunnallinen Laivastokiltapäivä Vaasassa. Lue toisaalla tässä lehdessä oleva Pohjanlahden Laivastokillan puheenjohtaja Teuvo Rodénin kattavampi kirjoitus Vaasan Kiltapäiviltä.

Kuusi kiltaveljeä lähti liikkeelle Jouko Anströmin aina hyvin luotetussa ajossa Turusta. Koukkasimme Liedon kautta noutamassa Kuivalan Veikon mukaamme. Puheenjohtajamme Reino Varinowski oli muistanut Veikolla olevan syntymäpäivän juuri tänään. Niinpä kajautimmekin aamutuimaan Veikon pihalle suoraan auton ovista ja ikkunoista kuusimiehisesti ”paljon onnea vaan” -sävelet. Oli Reinolla lahjakin hankittuna – syömäpuikot! Reino oli ajatellut, ettei Veikolla ole kaikki ruokailuvälineet kunnossa, koska hänellä on laajalti tunnettu tapan tehdä lusikkasoittimia ja käydä kylillä pelimannien kansa musisoimassa. Syömäpuikkoihin ei ehkä kovin helposti saa kaiverrettua kaikukoppaa.

Ajankohta Laivastokiltapäiville tänä vuonna juuri Vaasassa sopi erinomaisesti. Vaasa vietti juuri 400-vuotisjuhlaa. Se näkyi selvästi katukuvassa. Vaasa 400 vuotta -lippuja liehui siellä täällä. Torilla oli juhlatelta ja suuri määrä iloisia vaasalaisia juhlatunnelmissa.

Kiltapäivien avauskahvit joimme Stramppenisä. Kävimme sotaveteraanimuseossa, jossa meille esiteltiin sen kattavia kokoelmia Tutustuimme hienoon Merimuseoon vanhassa entisessä suolamakasiinissa ja pääsimme mukaan sen seinään kiinnitetyn kauppaneuvos C. G. Wolffin pronssi-reliefin juhalliseen paljastustilaisuuteen. Olimme myös apulaiskaupunginjohtaja Lonkan isännöimällä kaupungin vastaanotolla. Iltajuhlaan meidät vietiin Vaskiluotoon, kaupunginpuoleisen rannan ravintola Segelföreningiin.

Meille oli varattu majapaikaksi Evangeliska Folkhögskolanin siisti sommarhotell Rantakadun varrella. Mielenkiintoinen ja rauhallinen paikka. Lähes vastapäätä rannan puolella, komeassa tiilirakennuksessa lienee asustellut määräaikaisesti monia ”häyjä”. Varmasti monia kuuluisia nimiä. Siinä rantapenkalla näytti olevan ”linna”, Vaasan vankila.

Sunnuntai-aamuna vähän jälkeen kukonlaulun, ennen virallisemman ohjelman alkamista kävimme omalla porukalla ajelemassa Raippaluotoon, sinne vievän komean sillan vuoksi. Iso oli silta ja yhtä komea oli näkyvä merelle sen kannen korkeimmalta kohdaltakin. Se kannatti käydä katso-
massa. Tämän jälkeen ajelimme takaisin kaupunkiin ja päivän ohjelman mukaan sisäsataman laiturille, jossa kiltalaisia jo odottikin m/s Tiira. Ohjelma jatkui risteilyllä pohjoista kohti, läpi kauniin saariston. Määränpäinä Kuusisaari ja siellä lounas. Osa tästä saaristosta kuuluu maailmanperintölistaan, eikä syyttä. Täällä saattaa nähdä merikotkaparin kaartelemassa aluksen yläpuolella. Luulin niitä lokeiksi. ”Ne on kyllä kotkia”, totesi vaasalainen Lehtimäen Eki, kiltaveli joka muutenkin piti meidät siinä keulalla selvillä paikoista reitin varrella. ”Tuolla on sen ja sen huvila.” ”Tuolla kävimme silloin ennen tansseissa ja tuossa saareissa kävimme usein telттаilemassa”. ”Katos tonne”. ”Siellä fil-
mataan se telkkarissa viikoittain FST:llä esitettävä Strömsö-ohjelma”. – onhan tuota useasti tullut katso-
tuakin.

Vaasan saaristo on kaunis mutta myös karik-
koinen. Saaretkin ovat täynnä murikoita. Silokallioita ei näy. Veneväylät ovat paikoin hyvin ahtaat ja mutkikkaatkin. Vastaantulijoita kohdatessa saatetaan joutua ajamaan ”keppejä” hipoen. Täällä ei puhelinluettelon kartalla ajella, kuten kuuleman mukaan jossakin etelärannikolla on joku navigoinut.

Pohjanlahden Laivastokilta oli tehnyt suuren työn kiltapäivien eteen. Sen huomasi! Oli myös haasteita viime kesältä. Kävivät katselemassa mallia Turusta, viime kesän kiltapäiviltä. Pistivät sitten ainakin kestossa paremmaksi, ohjelmaa riitti kahdelle päivälle. Vaasalaiset onnistuivat kyllä muutenkin todella hienosti. Ilmojen haltijat olivat myös suosiosia. Kyllä kannatti käydä ja olla myös ne molemmat päivät. Kiitoksia vaasalaisille!

Toivottavasti tästä tulee oikea perinne. Aikaan ympyrä sulkeutuu. Mielestäni seuraavalle kierrokselle kannattaa lähteä, kun kaikkien kiltol-
jen luona on käyty.

Teksti ja kuva: **Seppo Kaila**, tiedottaja,
Turun Laivastokilta.

KOKOUSKUTSU

Turun Laivastokillan syyskokous

Turun Laivastokillan sääntömääräinen syyskokous pidetään Turun Upseerikerholla
Sirkkalassa
Kaivokatu 12
26.10.2006 klo 18:00.

Kokouksessa käsitellään yhdistyksen sääntöjen syyskokoukselle määräämät asiat sekä yhdistyksen sääntöjen 2. pykälän muuttaminen.

Kokouksessa kuullaan perinteen mukaan myös esitelmä jostakin sopivasta aiheesta.

Tervetuloa!
Hallitus

Menestysmusikaali Lontoosta nyt Kotkassa!
Ohjelmistossa myös railakas farssi KOLMEN
NAISEN KOUKUSSA, ihana musiikinäytelmä
TUNTEEN PALO, koskettava BRAND ja räväkkä
SUOMI-REVITTELY
Kairossa
(05) 234 4170,
(05) 234 4199

**KOTKAN
KAUPUNGIN
TEATTERI**
www.kotka.fi/teatteri

Pohjoismaiset laivastokiltapäivät Norrköpingissä

Noin sadan pohjoismaisen kiltaveljen voimin vietettiin helteisiä kiltapäiviä Ruotsin Norrköpingissä 9.–11.6. Suomalaisia kiltaveljiä ja -salaria oli mukana kaikkiaan 18, Turusta, Vaasasta ja Helsingistä. Pohjanlahden Laivastokillan edustusjoukkueen vahvuus oli kuusi henkeä. Koska Seppo Kaila Turun Laivastokillasta on tehnyt seikkaperäisen jutun päivistä toisaalla tässä lehdessä, en puutu niihin enempää.

Valtakunnalliset laivastokiltapäivät Vaasassa 12.–13.8.

Helteinen sää suosi myös Vaasan kiltapäiviä, jonne oli kokoontunut kaikista maan paikalliskilloista yhteensä hieman vajaa 50 henkilöä. Vahvin edustus oli luonnollisesti isäntäkillalla, Pohjanlahden Laivastokillalla, lähes 20 henkeä. Päivät olivat järjestyksessä kolmannet Kymen Laivastokillan aloittaessa ne vuonna 2004.

Päivien ohjelmaan oli sisällytetty tutustumis-

käyntejä eri kohteisiin, illanviettoa ja saaristoristeilyä, ehdittiinpä pitää killan virallinen ylimääräinen kokouskin. Lauantaihin oli sijoitettu myös Vaasa 400 vuotta -teemaan liittyvä meritapahtuma, jossa oli mm. perinnevene-esittelyjä, meripelastusseuran, pelastuslaitoksen, vartioston, poliisin ym. viranomaisten venekaluston esittelyä. Vilskettä siis riitti muutenkin Vaasan sisäsatamassa, jossa päivien avajaiset pidettiin.

Avajaisista matka suuntautui Pohjanmaan Maanpuolustuskilta ry:n ylläpitämään Sotaveteraanimuseoon, jota asiantuntemuksella esitteli em. killan kunniapuheenjohtaja, kanslianeuvos Holger Strandberg. Sieltä jatkettiin Palosaarelle, jossa paljastettiin alavutelaisen taiteilijan Voitto Kantokorven veistämä laivanvarustaja Carl Gustaf Wolffin reliefi. Wolff oli 1800-luvun puolivälissä Pohjoismaiden suurin laivanvarustaja ja Suomen rikkain mies. Enemmän Wolffin toiminnasta voi lukea Rannikon Puolustajan numerosta 4/2003 (s. 89–90). Pohjanlahden Laivastokillan osuus Wolffin reliefin saamisessa oli ratkaiseva. Se teki pari

Kunniapuheenjohtaja Rewell pitämässä kauppaneuvos Wolffin reliefin luovutuspuhetta. Airueina varpuheenjohtaja Mauno Hintsala (vas.) ja sihteeri Mikael Pasto. Taustalla kiltapäivien osanottajia ja Wolffin sukua.

vuotta sitten aloitteen kaupungille, ja tulos nähtiin nyt 12.8. Vaasan merimuseon seinällä, paikalla jossa Wolffin telakat sijaitivat noin 150 vuotta sitten. Reliefin luovutti kaupungille killan kunniapuheenjohtaja Tauno Rewell, ja sen vastaanotti kaupunginjohtaja Markku Lumio. Paikalla oli myös runsaasti Wolffin sukulaisia, mm. suvun vanhin, Wolffin pojanpojan poika, myös nimeltään Carl Gustaf Wolff, eläkkeellä oleva rehtori Tammisaaresta. Suku antoi killalle tunnustuksen muistomerkkihankkeen alulle panemisesta.

Vaasan merimuseoon tutustumisen jälkeen siirryttiin Pohjanmaan Museoon kaupungin vastaanotolle, jossa isäntänä toimi kiltaveli, apulaiskaupunginjohtaja Heikki Lonka. Puolitoista tuntia vierähti nopeasti kaupungin järjestämästä tarjoilusta nauttien, mm. 400-vuotisjuhlavuoden nimikkoviinejä maistellen. Sen jälkeen olikin aika siirtyä iltajuhlaan, joka oli järjestetty vanhaan venäläiseen huvilaan, joka nykyisin on ruotsinkielinen purjehdusseura, Vasa Segelförening eli vaasalaisittain vain Segeli. Iltajuhlan kunniavieraana oli Vaasan sotilasläänin komentaja, kommodori Hannu Luukkonen rouvineen. Edustus oli Vaasan merivartioalueelta sekä muista merellisistä toimijoista Vaasassa.

Pohjanlahden Laivastokillalla on perinteisesti ollut kiinteät suhteet vartiostoon. Juhlailillisella Vaasan merivartioalueen aluepäällikkö, kaptluutnantti Timo Toivonen (vas.) sekä laivapäällikkö, yliluutnantti Pekka Kalske. Toivonen on myös Pohjanlahden killan hallituksen jäsen. Taustalla oululaisia ja vaasalaisia kiltaveljiä

Juhlan aluksi esitettiin tervehdykset, ja sen jälkeen kommodori Luukkonen jakoi viime sotiemme veteraaneille Tauno Rewell, Tauno Jääskeläinen sekä Olavi Vuorenmaa Laivaston muistoristit. Laivaston Killan puheenjohtaja, komentaja Arto Tarvonen puolestaan luovutti pääkillan huomionosoitukset kahdelle Pohjanlahden Killan pitkäaikaiselle aktiivijäsenelle, Ilmo Kilvelle Vaasasta ja Veikko Komulalle Oulusta. Lisäksi vaasalainen kiltaveli Timo Koukku sai Sinisen Reservin ansiomerkin Tarvosen kädestä. Myös Turun Laivastokillan jäseniä palkittiin killan omilla ja muilla huomionosoituksilla. Pohjanlahden Killan puheenjohtaja Teuvo Roden puolestaan luovutti yliluutnantti Pekka Kalskelle merivartiostosta killan viirin kiitoksena hienosta yhteistyöstä, ja sai itse vastaanottaa Helsingin Laivastokilta ry:n muistoristin puheenjohtaja Lars Eklundilta. Lämmintä iltaa vietettiin sen jälkeen illallista nauttien, meriaiheista musiikkia kuunnellen ja tanssien, mitä ei estänyt daamien harvalukuisuuskaan.

Sunnuntaiamuna kiltalaiset täyttivät vesibussiin, joka teki toista tuntia kestävän risteilyn Vaasan ainutlaatuisen saaristoon. Risteilyn loppuksi nautittiin mainiota kalasoppaa saaristoravintolassa, lähellä hiljattain julistetun Merenkurkun maailmanperintöalueen rajaa. Osanottajien mielestä erittäin onnistunut viikonloppu päättyi Helsingin Laivastokillan kutsuun saapua ensi vuoden elokuussa vastaaville päiville Helsinkiin.

Teksti ja kuvat: **Teuvo Roden**

Kiltapäivien osanottajia tutustumassa Vaasan saaristoon.

Tasan 50 vuotta on vierähtänyt siitä kun tämä joukko astui Merisotakoulun ovesta sisään.

Mitä mahtoivat ikämiehet muistella Suomenlinnan valleilla? Oli selvää, että viisikymmentä vuotta – puoli vuosisataa – oli kulunut. Mutta palasivatko Merisotakoulun 30. kurssin laivastolinjan entiset oppilaat koulunsa opetukseen vai omaan, kultaiseen nuoruutensa?

Vastaus on, että nämä jo täysinpalvelleet kansalaiset ennen kaikkea muistivat yhdessäolonsa päiviä ja siinä sivussa esimiehiiän ja Merisotakoulun opetustapahtumia eskaaderipurjehduksesta siivoukseen.

Päivälleen viisikymmentä vuotta sitten, heinäkuun 4. päivänä 1956, kokoontui laivastolinja aloittamaan reservinupseerin koulutustaan Suomenlinnassa. Kun yhdeksän entistä oppilasta nyt kokoontui tutun opinahjonsa eteen, he aloittivat sen kunnioituksensa osoituksella. Komentaja evp Pekka Heikkilä laski seppeleen koulun kunniaataulun juurelle ja suurlähet-

tiläs evp Ralf Friberg lausui karut mutta vaikuttavat sanat: MSK:n 30. upseerikurssin laivastolinja lausuu kunnioituksen ja arvannon sanat niille, jotka uhrasivat henkensä tai terveytensä raskaina aikoina isänmaan puolesta.

Merisotakoulun apulaisjohtaja, komentaja Jukka Viitanen otti juhlaryhmän komentoonsa, patisti kenttälounaalle ja esitti koulun vaikuttavan historiahuoneen sekä opasti valleille, joiden terassiomaisuutta oli mahdollista kokeilla käytännössä. Katseen suunnassa keikisteli kesäinen Helsinki, jonka siluettia useinkin jouduttiin ihailemaan vain Suomenlinnasta käsin.

Hyvin hillittyä panimokierrosta Rantakasarmissa seurasi Helsingin risteily. Viisaat juhlaohjelman suunnittelijat olivat varanneet yhdessäololle panimossa tarpeeksi aikaa, jotta juttu lähti liikkeelle, eikä oikein sen jälkeen päättynytkään.

Helsingin laivastokillan alus Kilstar vei purjehdukselle avovesille

ja vähän suojaankin päällikkönään Arto Snäll. Hänen vapaaehtoinen miehistönsä teki vaikutuksen reippaalla osaamisellaan. Ensimmäinen ilta päättyi Katajanokan kasinolle, jossa merihenkiseltä ja reippaalta seurueelta pyydettiin serenadi perhejuhlan kunnianeidolle ja Kuubalainen serenadi sujui kauniisti naiskauneuden ikuisilta ihailijoilta.

Poissaoleville kurssilaisille lähetettiin – kuten aina tapaamisista – postikortti, jonka sai myös linjan briljantti komentaja, kommodori Reino Waris.

Seuraavan päivän meriretki m/s J. L. Runebergillä Porvooseen kruunasi meripuolustushenkisen yhdessäolon. Kovimman helteen järjestelyistä kantoivat Ilkka Kantola, Rainer Ahlberg, Pekka Heikkilä ja Pekka Takala.

Kokoontumisperinnettä aiotaan jatkaa Väinö Linnaa lainaten: Aika velikultia!

MSK-30 kurssijulkaisun päätoimittaja Ralf Friberg, kaptil

Hermannipäivä Upinniemessä

Pääkaupunkiseudulla toimiva reserviläisjärjestö Hermannit järjesti vuosittaisen pääkoulutustapahtumansa, Hermannipäivän, 20.5. Upinniemessä.

Päivä alkoi SLMEPA:n komentajan, kommodori Antero Karumaan lausussa Hermannit tervetulleeksi. Tervehdyksiä seurasi komentajan pitämä monipuolinen ja mielenkiintoinen esitys SLMEPA:n toiminnasta ja tehtävistä. Esitystä tuettiin korkealaatuisin videosesityksin. Komentajan esitystä seurasi informaatiokatsaus HeliSIE:n ja puolustusvoimien uuden johtamis- ja hallintomallin tilanteesta. Lopuksi osallistujille annettiin lyhyiden tietoisuuskurssien muodossa perusteita päivän kilpailuosion tehtäviin.

Tutustumis- ja koulutusosio jatkuivat tutustumiselle sotasatamaan sekä ohjusveneeseen. Samalla saatiin esittely myös Upinniemen alueeseen. Unohtumattomia kokemuksia synnytti myös tilaisuus suorittaa aluksen omakohtainen it-ammunta erittäin vaikuttavassa it-simulaattorissa, aidolla 23mm "Sergei"-sekä 40mm Bofors-kalustolla. Osumia tuli, mutta helppoa ei ole torjua edes helikopteria, saati kohti syöksyvää hävittäjää.

Maittavan lounaan jälkeen alkoi kilpailuosuus. Merellistä elementtiä sivuavat tehtävärastit olivat laatineet SIMeriPO:n asiantuntijat. Etupäässä maissa tapahtuvaa toimintaa varten koulutetut Hermannit joutuivat tällä kertaa aivan uudenlaisten haasteiden ja tilanteiden eteen. Ai-

nutkertaisia elämyksiä koettiin mm. kun tehtävänä oli ryhmänä pukeutua pelastautumispukuun ja kääntää mereen väärinpäin joutunut pelastuslautta oikeinpäin, sateen ja tuulen tuodessa oman lisävärin tehtävän suorittamiseen. Muut tehtävät käsittivät ensiapua (hypotermien potilas sekä avomurtuma), lippuviestien ja koodien lähettämistä ja vastaanottoa, alusten tunnistamista, merivalvontaviestin laittamista ja merikorttien käsittelyä, alusten kiinnittämistä hinausta varten sekä heittoliinan käsittelyä. Lisäksi ryhmien tuli päivän mittaan selvittää monipuolinen tietokilpailutyypinen tehtävä.

Monipuolisen kilpailun voitosta käytiin tasaväkinen kilpailu. Kolme parasta ryhmää sijoittuvat kaikki vain yhden pisteen päähän toisistaan. Palkinnot jaettiin Upseerikerholla osallistujille tarjotun päivällisen yhteydessä. Myös järjestelyitä tukeneita sekä kouluttajia muistettiin. Kerholla nähtiin lopuksi myös vaikuttava taistelu- ja raivaussukeltajista tehty video.

Hermannit kiittävät SLMEPA:a, Meripuolustuspiiriä sekä SIMeriPOs:a saamastaan tuesta sekä erinomaisista järjestelyistä, joiden ansiosta päivästä muodostui erinomainen ja hyvin elämyksellinen kokonaisuus. Erityiset kiitokset kohdistuvat kommodori Antero Karumaalle ja kaptil Pasi Leskiselä SLMEPA:sta, kommodori Matti Mäkiselle Meripuolustuspiiristä sekä komkaptil Kai Masalinille ja kaptil Reima Mäkeläiselle SIMeriPOs:sta.

RANNIKON PUOLUSTAJA

yhteinen julkaisumme

RANNIKKOTYKISTÖN UPSEERIHDISTYS

PL 160
00131 HELSINKI
• Puheenjohtaja Tapio Majjala
Merivoimien Esikunta
PL 105, 00201 HELSINKI
e-mail: tapio.majjala@mil.fi

RANNIKKOTYKISTÖSÄÄTIÖ

• Valtuuskunnan puheenjohtaja
Keijo Tapiovaara
GSM 0400 412 600
• Hallituksen puheenjohtaja
Timo Junntila
GSM 040 750 2348
e-mail: timo.junntila@mil.fi
• Asiamies Jukka Leikos
Merivoimien Esikunta
PL 105, 00201 HELSINKI
GSM 040 828 0384
e-mail: jukka.leikos@milnet.fi

MERIVOIMAT

• Komentaja Pentti Villanen
Merivoimien Esikunta
PL105, 00201 HELSINKI
(09) 181 24213
e-mail: pentti.villanen@mil.fi

MERIUPSEERIHDISTYS

• Puheenjohtaja Jaakko Savisaari
Merivoimien Esikunta
PL 105, 00201 HELSINKI
Puh (09) 181 24430
e-mail: jaakko.savisaari@mil.fi

RANNIKKOTYKISTÖN OPISTOUPSEERIT

• Puheenjohtaja Markku Kaukoranta
Riukutie 10 M42
00390 HELSINKI
Puh 040-5509707

RANNIKKOSOTILASKOTIYHDISTYS

• Puheenjohtaja Eija Paananen
Tehtaankatu 8 C 54
00140 HELSINKI
GSM 050 300 9819
e-mail: eija.paananen@nordea.com

RT-KERHO JOHTORENGAS

• Puheenjohtaja Kare Vartiainen
Mannerheimintie 128 A 29
00270 HELSINKI
GSM 0400 694 538
e-mail: kare.vartiainen@blickle.fi

SININEN RESERVI

• Puheenjohtaja Matti Kaskeala
Klovinmäki 10 C 5, 02180 ESPOO
GSM 050 598 1271
e-mail: puheenjohtaja@sininenreservi.fi

SINISEN RESERVIN SÄÄTIÖ

• Asiamies Aslak Saviranta
Saunakuja 4, 00730 HELSINKI
GSM 040 503 0875
e-mail: aslak.saviranta@srs.fi

RANNIKKOJÄÄKÄRIKILTA

• Puheenjohtaja Aarne Krogerus
Ukonhauentie 2 D 36, 02170 ESPOO
GSM 040 545 1426
e-m: aarne.krogerus@edu.nurmijarvi.fi

RANNIKKOJÄÄKÄRIPATALJOONAN PERINNEYHDISTYS

• Puheenjohtaja Aimo Laaksonen
Leppäkuja 1, 02460 KANTVIK
GSM 0400 813 603
e-mail: aimo.laaksonen@kolumbus.fi

RANNIKON PUOLUSTAJAIN KILTA

• Puheenjohtaja Esa Tervio
Kotilotie 6, 48310 KOTKA
GSM 0440 837 846
e-mail: esa.tervio@luukku.com

HANKONIEMEN KILTA

• Puheenjohtaja Aimo Forss
Rantakatu 5 A 3, 10900 HANKO
GSM 040 557 8326

KYMENLAAKSON RANNIKONPUOLUSTAJAIN KILTA

• Puheenjohtaja Esa Tervio
Kotilotie 6, 48310 KOTKA
GSM 0440 837 846
e-mail: esa.tervio@luukku.com

MERENKURKUN KILTA

• Puheenjohtaja Timo Koukku
Hietalahdenkatu 29 as 15, 65100 VAASA
GSM 050 558 5987

SELKÄMEREN RANNIKKOKILTA

• Puheenjohtaja Tauno Setälä
Savenvalajanvahe 4 C 25, 26100 RAUMA
GSM 040 510 5547
e-mail: tauno.setala@kolumbus.fi

SUOMENLINNAN RANNIKKOTYKISTÖKILTA

• Puheenjohtaja Martti Holma
Caloniuksenkatu 3 A 10, 00100 HELSINKI
GSM 040 755 4261
e-mail: martti.holma@welho.com

TURUN RANNIKKOTYKISTÖKILTA

• Puheenjohtaja Heikki Arasto
Santtionranta 5, 23960 SANTTIO
GSM 041 472 0602
e-mail heikki@arasto.fi

RANNIKKOTYKISTÖN PERINNEYHDISTYS

• Puheenjohtaja Juhani A. Niska
Keijukaistenpolku 3 A, 00820 HELSINKI
GSM 050 563 6124

HANGON RANNIKKOPATTERISTON PERINNEYHDISTYS

• Puheenjohtaja Veikko-Olavi Eronen
Narvikinkatu 20, 10900 HANKO
GSM 040 824 8679
Puh (019) 248 1163

LAIVASTON KILTA

• Puheenjohtaja Arto Tarvonen
Sallatunturintie 2 C 19, 00970 Helsinki
GSM 050 328 6134
arto.tarvonen@luukku.com

RANNIKON PUOLUSTAJAN

tapahtumakalenteri

2006

- 1.10. RTUY:n ja MY:n retki ATU-harjoitukseen Saaristomerelle (sivut 66 ja 67)
- 24.10. Meriupseeriyhdistyksen vuosipäivän kokous Merisotakoululla (sivu 67)
- 26.10. Turun Laivastokillan syyskokous Turun Upseerikerholla (sivu 103)
- 01.11. Rannikkokystösten Upseeriyhdistyksen vuosikokous Haminassa (sivu 66)
- 08.11. Turun Rannikkokystökillan syysjuhla Turussa (sivu 88)
- 20.11. RTUY:n ja MY:n yhteinen esitelmätilaisuus Suomenlinnan Upseerikerholla (sivut 66 ja 67)
- 27.11. Rannikkojääkärikilta ry:n syyskokous Helsingissä (sivu 90)
- 02.12. Teikarin muistojen iltapäivä Turussa (sivu 90)

Helsingin Miinanraivaajakillan kokous joka kuukauden toinen tiistai (sivu 56)

Seuraa lehtemme kotisivuilta merivoimien ja eri yhdistysten tiedotteita:

www.rannikonpuolustaja.fi

RANNIKON PUOLUSTAJA teemat 2006

- 4/2006 Rannikkoilmatorjunta
Alusilmatorjunta
Ilmestyy viikolla 50

KYMEN LAIVASTOKILTA

- Puheenjohtaja Tapio Riikonen
Hietakatu 7, 49400 HAMINA
GSM 050 540 5417
e-mail: tapioriikonen@surfeu.fi

HELSINGIN LAIVASTOKILTA

- Puheenjohtaja Lars Eklund
Anianpellontie 10 B 17, 00700 HELSINKI
GSM 050 552 2756
e-mail: lars eklund@starckjohannsteel.fi

TURUN LAIVASTOKILTA

- Puheenjohtaja Reino Varinowski
Nuppulantie 10 E, 20320 TURKU
Puh (02)239 4491, 0400 559 828
e-mail: reino.varinowski@pp.inet.fi

POHJANLAHDEN LAIVASTOKILTA

- Puheenjohtaja Teuvo Roden
Pietarsaarenkatu 2 A 3, 65350 Vaasa
GSM 0500 665 413
teuvo.roden@pohjanmaansyopayhdistys.fi

HELSINGIN RESERVIMERIUPSEERIT

- Puheenjohtaja Erik Westerinen
Lappomintie 446, 07900 Loviisa
GSM 050 5119279
erik.westerinen@hrmu.fi

HELSINGIN MIINANRAIVAajakilta

- Puheenjohtaja Erik Erwes
Mannerheimintie 57 A 7,
00250 HELSINKI
GSM 0400 503 099
e-mail: erwes@erwes.com

TRANSLATING INFORMATION SUPERIORITY INTO COMBAT POWER

BEA Systems is a world leader in enterprise infrastructure software, providing standards-based platforms by delivering Net-Centric services infrastructure for Defense Forces. BEA military solutions guarantee interoperability across combat support, command, control, and intelligence functions.

Solutions for military and intelligence IT initiatives.
Dive into: <http://www.bea.com/solutions>

FY-COMPOSITES

**Komposiiteilla lisää
suorituskykyä**

Laadukasta komposiittiosaamista
jo vuodesta 1986

www.fy-composites.com

HAMINAN KAUPUNKI

Raatihuoneentori I
49400 Hamina
puh. (05) 74910
www.hamina.fi

www.oilon.com

MR NOKIAN METALLIRAKENNE OY

Laitesuojat
Korjaamo, varasto- ja huoltokontit
Johtamispaikkakontit ja -perävaunut
EMP-, NBC- ja sirpalesuojaukset
Laitesennukset avaimet käteen periaatteella
Prototyypin ja pilottisarjojen suunnittelu

NOKIAN METALLIRAKENNE OY
Rounionkatu 104, 37150 NOKIA
Puh. 03-312 44500 Fax. 03-312 44510
nmr@nokiametallirakenne.fi

FläktWoods

www.flaktwoods.fi

PYHÄNNÄN VESI OY

Priimus on painotalo,

joka nojaa kahteen asiaan:

- A HYVÄT PALVELUT
- B HYVÄ PALVELU

Kuten kunnon painolla pitääkin, on Priimuksen konekanta ajan tasalla ja monipuolinen. Parasta palvelussamme on kuitenkin henkilökunta. Se osaa asiansa ja auttaa mielellään. Ota yhteyttä ja tutustu – aloita vaikka osoitteesta www.priimuspaino.fi.

PRIIMUS
PAINO OY

- **Uusi alkoholin kestävä vaahtoneste, joka on valmistettu kokonaan luonnonmukaisista raaka-aineista**
- **Täyttää standardin EN 1568**
- **Toimii kaikissa vahtoluokissa**
- **Kokonaan biologisesti hajoava**

Soveltuu kaikille palokunnille

- **Alentaa pintajännitystä**
- **Vaahdotus**
- **Jäähdytys**
- **Sopii kaikille vahtolaitteille**

Bio-ex
Advanced Quality

www.bio-ex.com

Oy Veljekset KULMALA Ab - Linjatie 4, 01260 VANTAA
Puhelin : 09-8751800 - Telefax : 09-8751801 - www.veljeksetkulmala.fi